

FOLKE-SANGE OG MELODIER,

FÆDRELANDSKE OG FREMMEDE,

SAMLEDE OG UDSATTE FOR PIANOFORTE

AF

A. P. BERGGREEN.

ANDET BIND.

ANDEN UDGAVE.

KJÖBENHAVN.

FORLAGT AF DEN GYLDENDALSKE BOGHANDLING OG TH. LIND.

THIELES BOGTRYKKERI.

1861.

37 = T

11
35/5

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS.

NORSKE
FOLKE-SANNGE OG M

SAMLEDE OG UDSATTE FOR PIANO

AF

A. P. BERGGREEN.

ANDEN MEGET FORØGEDE UDGAVE

KJÖBENHAVN.

FORLAGT AF DEN GYLDENDALSKE BOGHANDLING OG TH. I
THIELES BOGTRYKKERI.

1861.

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS.

D E R E S M A J E S T Æ T

K O N G C A R L D E N F E M

T I L N O R G E O G S V E R R I

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

Andante.

Nr. 1. Beiarblakkjen.

Solo.
1. Dæ sat tri Kje-rin-gar un - de ¹⁾ ein Stein, - Dei *Tutti.* trö - a ²⁾ Gull-sko, - Dei *Solo.* ska - pa den Blak-kjen av Man - ne-bein. I
mf
- Dei trö - a Gull-sko -

(Sillgjord i Øvre-Telemarken.)

Lof - te sö - ve ³⁾ mi Jom - fru.
Lof - te sö - ve mi Jom - fru.
Lof - te ⁴⁾ mi Jom - fru.

5. Te svara Droningji frie ⁵⁾:
„Kristoffer ska' Blakkjen utrie.“
6. „„Aa snille min Blakk, du leggjer deg ne,
Mæ eg spring i Salen te deg!““
7. Dæ fyste Stig ⁶⁾, som Blakkjen sprang,
Svarte Molli ⁷⁾ ette han rann.
8. Dæ are ⁸⁾ Stig, som Blakkjen sprang,
Daa kom han te Helvite fram.
9. Dæ tree Stig, som Blakkjen sprang,
Daa kom han te Himils fram.
10. Daa han kom te Himm'rikjes Dör,
Dær totte ⁹⁾ han, han ha' vori för.
11. Kristoffer la seg i Salen sjuk,
Aa Beiarblakkjen gjore seg mjuk. —
12. „Vælkomen, Kristoffer, vælkomen heim!
Eg tenkte 'kje, eg ha' sett deg meir.“
13. Kungjen han sille ¹⁰⁾ te Ledningjen fara
Blakkjen han sille heime vera.
14. Kungjen han styrde si Snekkje fraa Land
Aa Blakkjen han sleit dei raue ¹¹⁾ Gullband
15. Blakkjen slo meir mæ Hov aa Tonn ¹²⁾,
Hell ¹³⁾ Kungjen mæ alle sine Menn.
16. Fram kom dær ein gamal Mann:
„Æ' her Ingjen, som skjote kann?“
17. Den fyste Pil, som blei utsend,
I Beiarblakkjens Brjoste ¹⁴⁾ blei
18. „Ha' dæ 'kje vori fe Manneor ¹⁵⁾
Eg ha' gravi den Blakkjen i

2. Dei skapa den Folen aa gav 'en Navn,
Beiarblakkjen so kalla dei han.
 3. Dei skapa den Folen av Mannebein,
So förde dei haanom te Kungjen heim.
 4. Kungjen ropar ivi ⁴⁾ alt sit Land:
„Æ' her noken, som Blakkjen rie kann?“
- De paa saadanne Steder anbragte Bindings-Buer gjælde
unde ¹⁾ træde. ²⁾ tröa ³⁾ söve
totte ⁴⁾ tyktes. ⁵⁾ bagved, i Skjul af. ⁶⁾ raue ⁷⁾ rede. ⁸⁾ Tonn ⁹⁾ ande
II. ¹⁰⁾ sille ¹¹⁾ skulde. ¹²⁾ Tonn ¹³⁾ ande

Foredraget paa Pianofortet.
1) unde ¹⁾ træde. 2) tröa ²⁾ söve. 3) söve
4) totte ⁴⁾ tyktes. 5) bagved, i Skjul af. 6) raue ⁶⁾ rede. 7) Tonn ⁷⁾ ande
8) Tonn ⁸⁾ ande. 9) sille ⁹⁾ skulde. 10) sille ¹⁰⁾ skulde. 11) sille ¹¹⁾ skulde. 12) Tonn ¹²⁾ ande
13) Tonn ¹³⁾ ande. 14) Brjoste ¹⁴⁾ Bryst. 15) Stig ¹⁵⁾ te

(Silljord.)

Nr. 2. Aasmund Frægdegjæva

Andante. Solo.

1. Inn kom Ha-rall Kun-gjen, Han ta-la te si-ne Menn: „Kven ska' nor i Trol-le-botn²⁾, Aa

mf

Tutti.

Der æ' in-gjen Da-gjen.³⁾

Tenori.

hen-te mi Dot-ter heim?

Der æ' in-gjen Da-gjen.

Bassi.

3.

Te so svara han Raæhæst,
Han steig fe Kungjen fram:
„Aasmund æ' baa stor aa sterk,
Han æ' so frægd ein Mann.“

4.

„Höyrer du, Aasmund Frægdegjæva:
Du æ' den frægdast i Laando,
Du ska' nor i Trollebotn
Aa löyse mi Dotter o⁴⁾ Baando.“

5.

„Aa ska' eg nor i Trollebotn
Aa löyse di Dotter o Baando,
So vi' eg hava dæ Olavsskiye⁵⁾,
Som dei kallar Ormen lange.“

2.

Farne æ' no so mange
Frægde Drengjer aa frie,
Ingjen av dei æ' atte kor
No kann eg 'kje lenger b

„men,
nie.“

1) Frægdegjæva forkl
2) Trollebo. 3) Der er inge
n Dag.

klares af Folket ved frægd o: gjæv, men er egentlig en Forvanskning af det oldnordiske flagdagæfa o: Lykke mod Troldkvinder. 2) Trolle-
4) o o: udaf. 5) dæ Olavsskiye o: Olufsskibet.

6. Aarinn aa dæ forgylte Fløy
Baare dei ut te Strande;
Dæ va' Aasmund Frægdegjæva,
Han stille fara av Lande.

7. Aasmund sprang paa Olavs Baat,
Som dei kalla Ormen lange,
Dei ropa paa Tarkjell Adelfar:
„Lat no Skipe koma te gange!“

8. So vatt¹⁾ dei upp dæ Silkjesegle
Högt i Segleraa,
Dei let inkje paa Bunkjen strika²⁾,
Fyrr dei Trollebotn saag.

9. Dei kasta deires Anker
Paa den kvite Sand;
Dæ va' Aasmund Frægdegjæva,
Han tro³⁾ der fyst paa Land.

10. „Hokke⁴⁾ vi' de, mine Brøanne tvo,
Vakte mitt Skip unde Øy,
Hell⁵⁾ de vi' inn i Bergje gange
Aa taka ut vene Möy?“

11. Te svara Aasmunds Brøanne,
Dei va' baa unge og blauge⁶⁾:
„Dæ høyrer me⁷⁾ paa Broer 'kons⁸⁾,
At han vi' vita 'kon daue⁹⁾.“

12. Helle vi' me, frægdan Bror!
Vakte ditt Skip unde Øy;
Me tor inkje inn i Bergje gange
Aa taka ut vene Möy.“

13. Aasmund kasta Kufta blaa,
Tok paa ein fillutte Flangje¹⁰⁾;
Han totte, Kufta va' hoste go¹¹⁾
I Trollehendar aa gange.

Dæ va' Aasmund Frægdegjæva,
Han steig seg ut paa Sand,
So hoggje han Folens Hovu av,
Dæ blei ein kristen Mann.

1) vatt o: vandt, heisede. 2) De strög ikke Seilet. — Bunkjen o: Dækket. 3) trö o: traadte. 4) hokke o: hvad enten. 5) hell o: eller. 6) blaug o: frygtsom
o: vi. 7) 'kons o: vor. 8) 'kon daue o: os døde. 9) Vaade. 10) fillutte Flangje o: laset Troie. 11) hoste go o: altfor god. 12) vori o: beskaffent. 13) tvegne o: tvættede. 14) Og Orm
legede henad Bordet. 15) Vaae o: Fare (Vaade). 16) Gangekjere o: Bryggekar. 17) raane o: raade (vogte?). 18) snedd o: bekvemt. 19) vippa o: rikket. 20) Te
trunden Traad. 21) den skome Gyvri o: den mørke (skumle) Trolkvinde. 22) grutter aa griner o: setter et suurt Ansigt op. 23) Rok o: Stakkel. 24) maa
fare ilde med. 25) Hvorledes kan det bære til. 26) sopi o: slugt. 27) Jönn o: Jern. 28) di o: derfor. 29) hitar o: heder. 30) hitar o: heder.
Vaande. 31) Lutinne o: Stykkerne. 32) sjav imiddjom o: selv imellem. 33) Um so tala o: da talde. Um, en indledende, uoversættelig Partikel. 34) datt o: litt. 35) Um
36) fljot o: hurtig. 37) kipeen aa kaat o: vælig og springsk. 38) hosse o: hvor. 39) toss o: syntes. 40) fulla o: vist, fuldt vel. 41) lyt o: maa. 42) Fulla o: vist, fuldt vel.
43) lyt o: maa. 44) Vaag o: Vaag.

14. Som han kom i fyste Hallen,
Der va' so unneleg vori¹²⁾,
Dukanne va' i Billa ette Bore¹⁴⁾,
Aa Ormanne

15. Som han kom i are Hallen,
Der va' meire Vaae¹⁵⁾,
Gangekjere¹⁶⁾ paa Golve sto,
Trolli mon ivi dæ raae¹⁷⁾.

16. Som han kom i tree Hallen,
Der va' femten Sængjer uppreidde;
Aasmund kasta seg i ei av dei,
Der sovna Guten snedde¹⁸⁾.

17. Inn so kom dæ vene Viv,
Som Aasmund ville vinne,
Ho ha' Haar som spunni Gull,
Vippa¹⁹⁾ i Silkjetvinne²⁰⁾.

18. Ho ha' Haar som spunni Gull,
Vippa i Silkjeband;
Aasmund uppatt o Sængji sprang
Aa tok hennar i sitt Fang.

19. „Slepp meg, slepp meg, Aasmund!
Du halt inkje meg i Fang!
Kjem ho inn Targjær Hukebrur,
Ho knyser deg unde si Tonn.“

20. Inn so kjem den skome Gyvri²¹⁾,
Ho gjere baa gruttar aa griner²²⁾:
„Kva æ' dæ fe eitt Kogebaane²³⁾,
Som helle dæ vene Vive?“

21. „Den, som meg kallar eitt Kogebaane,
Han ska' eg mæ vondom leike²⁴⁾,
Men kalle meg Aasmund Frægdegjæva!
So vi' denne Guten heite.“

38.

22. „Høyrer du, Aasmund Frægdegjæva!
No vi' eg spyrje deg:
Hosse kann dæ bera ti²⁵⁾,
At du æ' frægdar, hell eg?“

23. „Høyrer du, Targjær Hukebrur!
No svarar eg deg av Tru:
Eg hev sopi²⁶⁾ eitt gloandes Jönn²⁷⁾,
Di²⁸⁾ æ' eg frægdar, hell du.“

24. „Høyrer du, Aasmund Frægdegjæva!
Hot eg bee deg:
Du hitar²⁹⁾ dæ Jönn gloheitt
Aa send dæ so hit te meg!“

25. Dæ va' Aasmund Frægdegjæva,
Rok³⁰⁾ han te mæ Avle³¹⁾,
Rok han te den skome Gyvri,
So Odden sto i hennars Navle.

26. „Høyrer du, Aasmund Frægdegjæva!
Du löyser meg av den Vande³²⁾,
Du högge meg i Lutinne³³⁾ tvo
Aa sjav imiddjom³⁴⁾ dei gange!“

27. „Eg ska' hogge deg i Lutinne tvo
Aa löyse deg av den Vande,
Men dæ maa Fanden i Helvite
Imiddjom dei Lutinne gange.“

28. Um so tala³⁵⁾ den skome Gyvri,
Daa ho datt³⁶⁾ dau te Jör:
„Du ska' 'kje livands o Bergje koma
Ivi den breia Fjor.“

29. Dæ va' Aasmund Frægdegjæva,
Han gjekk seg ut mæ Strande,
Burte so va' hass Brøanne tvo,
Inkje Skip va' der fe Lande.

39. So hoggje han Folens Hovu av,
Dæ blei ein kristen Mann:
Adalbert hennars yngste Bror,
Kungjens Son av Engeland.

30. Som han kom i den fjore³⁷⁾ Folen,
Der va' ingjen Vande,
Der sto fagran fljotan³⁸⁾ i Bunde,
Kipen aa kaat³⁹⁾ i Bunde.

31. „Høyrer du, fagran fljotan Folen,
Eg spyre deg eitt or:
Hosse⁴⁰⁾ mykje vi' du hav' av de røde Gu
Fe bera meg ivi den Fjor?“

32. Te svara fagran fljotan Folen,
Toss⁴¹⁾ vera i Hugjen gram:
„Eg vi' hava di hogre Hand,
Men daa ska' eg bera deg fram.“

33. Te svara Aasmund Frægdegjæva,
Som Gud gav haanom te Raae:
„Fulla⁴²⁾ ska' du faa mi hogre Hand,
Men daa lyt⁴³⁾ du bera 'kon baae.“

34. Höyrer du, Fruva Ermelin,
Du samlar ditt Gull i Skrin!
Mæ eg gjeng i Bergje inn
Aa leikar mæ Sabelen min.“

35. So hoggje han ihæl alle Bergetrolli,
Som han fyre Augo saag,
So reiste han oto Trollebotn,
Dæ flaut mæ Blo aa Vaag⁴⁴⁾.

36. Han tok baae Sylv aa Gull,
So mykje, som der vore,
So rei han ivi dæ breie Hav,
Som paa den haraste Jori.

37. Kungjen stend i Högelofts
Aa leikar mæ Dronningji si Svoli
„No ser eg Aasmund Frægdegjæva
Mæ fagrate Dotteri mi.“

Nr. 3. Hugaball.

(Eidsborg i Øvre-Telemarken.)

Allegretto.

1. — Myl - lar - dot - tri dan - sar aa kve¹⁾, So svei - per ho seg i Skinn,

Aa gjeng ho seg i

mf

Hö - ge - lof - te Te Hall - vor Kon - nin - gjen inn.

2. Dei laag ihop den lange Naatti,
Enda gjore den Naatt²⁾,
Upp reis³⁾ Hallvor Koningjen,
Klær han seg paa saa braatt.

3. „Æ' du no lagji⁴⁾ te Sonen eige⁵⁾,
Um dæ ska' no so vera,
Du lat han inkje fyr mi Droningji koma,
Fyr han sitt Skip kann gjera.“

4. Ho sat atte i Möyesalen⁶⁾
Væl i Maananne nie,
Te ho aatte Sonen den,
Han va' baae stor aa frie.

5. Dei bar dæ Baane⁷⁾ te Kristnane⁸⁾,
Dær gjekk væl Kvinnur iblandt,
Dei let haanom Navne gjeva
Aa kalla 'en Hugaball.

6. So voks unge Hugaball
Uti Maananne tri,
Som dei are Smaabonni
Dei vekse i Aldre si'⁹⁾.

7. Hugaball gjeng han paa Leikarvollen¹⁰⁾
Iblandt dei Dregjinne dyre¹¹⁾,
Daa gjorest han i Hoggo saa store¹²⁾,
Dæ kunna 'en Ingjen styre.

8. Dæ va' dei Kungjens Seninne,
Studde¹³⁾ dei seg unde Kinn:
„Halt no, unge Hugaball!
Du veit inkje Faeren din.“

¹⁾ kve o: kvæder.
²⁾ dæ Baane o: det Barn.
³⁾ studde o: støttede.

⁴⁾ Enda gjore den Naatt o: Natten endte.
⁵⁾ Kristnan o: Daab.
⁶⁾ De voxte i hele deres Levetid.

⁷⁾ Op stod.
⁸⁾ Leikarvollen o: Legepladsen.
⁹⁾ dyre o: herlige.

¹⁰⁾ Dæ va' dei Kungjens Seninne, Studde¹³⁾ dei seg unde Kinn: Du veit inkje Faeren din.
¹¹⁾ Möyesalen o: Jomfruburet.
¹²⁾ Da uddeelte han saa vældige Hug.

9. Hugaball kastar han Leiksoppen ¹⁾,
Han lyster 'kje lenger aa leike,
So gjeng han fyr si Moeri inn,
Hass Kinni vaare so bleike.

10. „Höyrer du nu, kjære Moeri,
Dæ æ' deg slett ingjen Vande ²⁾:
Du seje meg rette Faersnavne,
Lat meg 'kje i Blyglom ³⁾ stande!“

11. „Eg ska' seja deg Faersnavne,
Dæ æ' meg slett ingjen Vande:
Koningjen uti Serklaando ⁴⁾,
Han æ' din Faeren sanne.““

12. „Höyrer du dæ, mi kjære Moeri,
Hott eg deg spyrja maa:
Kvore ska' eg oto ⁵⁾ dinom Garen ⁶⁾
Anten rie hell gaa?“

13. „Eg hev ein Fole paa Stallen standand,
Bunden mæ røde Gullband,
Du ska 'kje oto min Garen gange,
Alt um han deg bera kann.““

14. Dæ va' unge Hugaball,
Han spring oppaa Folabak,
Dæ va' hass kjære Moer,
Gav haanom eitt Nevaslag.

15. Dæ va' unge Hugaball,
Han toss ⁷⁾ unde Slagje svingle:
„Her æ tvinne Vegur imyddjom 'kon ⁸⁾,
Me vita 'kje, naar me kann finnast.““

37. Kungjen han stend i Högelofts Svalir ²⁷⁾,
Ser seg utivi so vie:
„No ser eg eitt Skip paa Have fara
Aa ein Kar oppaa Hesten rie.“

16. „Höyrer du dæ, min sæle ⁹⁾ Sonen:
Du ska' dæ inkje so trega ¹⁰⁾:
Møter du noken din Uvin paa Veg,
Du ska' 'en dæ sama gieva.““

17. Dæ va' unge Hugaball,
Han rei ette Vegjen fram,
So gav han eitt Nevaslag
Te kvor den meinig ¹¹⁾ Mann.

18. Dæ va' unge Hugaball,
Han kjem seg riands i Gaar,
Ute so bind han Hesten sin
Aa sjav inn i Stoga ¹²⁾ gaar.

19. Dæ va' Serkland-Koningjen,
Han ser ivi Mennar alle:
„Vælkomen æ' du, Halvkungssonen,
So ska' me deg no kalle.“

20. Dæ va' unge Hugaball,
Han rister paa syllbudde Kniv ¹³⁾:
„Kallar 'kje du meg Sonen din,
Koste ska' dæ ditt Liv.“

21. „Halt no, unge Hugaball,
Still no du ditt Svær!
Eg ska' kalle deg Sonen min,
Du æ' dæ væl fulla vær.“

22. Dæ va' unge Hugaball,
Han talar eitt Or mæ Vreie:
„Kome no mine Brøanne sjau ¹⁴⁾,
De yppe mæ meg ein Sveive!“ ¹⁵⁾

38. Dæ va' no hass Brøanne tvo,
Dei styrde sitt Skipe i Land;
Dæ va' unge Hugaball,
Han rei daa fyste paa Sand.

23. Inn springe Serkland-Droningji,
Seje ho ifraa dæ fyste:
„Tvo av mine Soninn'æ' av Hoggo saare,
Den tree maatt' Augo misse.“

24. Her site tvo Jomfruvur norafjölls,
Dei æ' so haardeleg bundne,
Den, som dei oto Baandi kan löyse,
Serkland vi' eg haanom unne.“

25. Dæ va' unge Hugaball,
Han springe seg fram ivi Bor:
„Dæ maa 'kje lenger dveljast idag,
So dyre æ' dei Moers-Or.“

26. Dæ va' unge Hugaball,
Bind han upp Segl i Raa,
Saa let han inkje paa Bunkjen strika ¹⁶⁾
Fyr Stavnen i Bergje staar.

27. „Höyrer de no, mine Brøanne tvo,
Hott eg dikkon ¹⁷⁾ spyrje maa:
Kvore vi' de no Skipe passe,
Hell ¹⁸⁾ de vi' i Bergje inn gaa?“

28. „Höyrer du, unge Hugaball,
Me vi' kje i Bergje inn gaa,
Men me vi' helle Skipe passe,
At dæ reiser 'kje paa Bylgjo blaa.“

29. Dæ va' unge Hugaball,
Sveiper han seg i Skinn,
So ha' 'en so fager Fotefær ¹⁹⁾
Alt te dei Jomfruvur inn.

39. Dæ va' unge Hugaball,
Han let sit Svære braa ²⁸⁾,
So hoggje han te sine Brøanne tvo,
Dei falt i Lutir trjaa ²⁹⁾.

30. „Her site de no, de Jomfruvur tvo
Aa spilar mæ Gulle dæ røe,
Kvore vi' de fygje ²⁰⁾ mæ meg
Hell vera her te dikkos Døe?“

31. „Gulle æ' gott aa spila mæ,
Som Morgosol aa Maane;
Soungva' me ²¹⁾ paa kons ²²⁾ Aldr, som d,
Daa me her i Bergje inn kome.“

32. Hugaball teke dei Jomfruvur tvo,
Ville, hass Brøanne sille gjöyme ²³⁾,
Mæ han rei seg i Bergje inn,
Ville taka Gulle meire.

33. Daa han kom seg i Bergje inn,
Daa for hass Hesten te tala: ²⁴⁾
„Dæ Skipe, du, Hugaball, siglde pa,
No æ' dæ langt utpaa Have.“

34. Dæ va' unge Hugaball,
Han blei so ille ivi Or,
Han blikna som dæ bleike Lauv ²⁵⁾
Aa svartna som ei Jor.

35. „Tak no den blaa Kaapa di
Aa brei' a unde min Hov!
So maa du rie den breie Fjor,
Som paa den grøne Jor.“

36. Dæ va' unge Hugaball,
Han teke sin Hesten mæ Spooore,
De vi' eg fyr Sanningji seja,
At Bergje slost i ein Logje. ²⁶⁾

¹⁾ Leiksoppen o: Legebolden. ²⁾ Vande o: Vanskelighed. ³⁾ Blygl o: Blusel. ⁴⁾ Serkland, Saracenernes Land. ⁵⁾ oto o: udaf. ⁶⁾ Gar o: solvbeslagne Kniv. ⁷⁾ Her skiller vore Veie. ⁸⁾ sæl o: kjær. ⁹⁾ trega o: fortryde paa, være utilfreds med. ¹⁰⁾ kvor den meinig o: hver eneste. ¹¹⁾ Stoga o: Stuen. ¹²⁾ Fodefærd, Gang. ¹³⁾ sjau o: syv. ¹⁴⁾ Sveive o: Sving, Dyst. ¹⁵⁾ paa Bunkjen strika o: stryge Seil. ¹⁶⁾ dikkon o: Eder. ¹⁷⁾ kvore - hell o: Lev. ¹⁸⁾ slost i en Logje o: stod i en Lue. ¹⁹⁾ Svalir o: Gang, Udbygning. ²⁰⁾ let braa o: drog. ²¹⁾ Lutir trjaa o: Stykker (Lodder) tre. ²²⁾ Gaard. ²³⁾ toss o: syntet. ²⁴⁾ Han ryster paa (ruer med enten - eller. ²⁵⁾ Fotefær (begyndte) at tale. ²⁶⁾ Lauv o

Sjugur aa Trollbrura.¹⁾

Nr. 4-

danto.

Solo.

1.

Kun-gjen han sto paa

Hö - ge - lofts Svöl²⁾, Han saag seg ut saa vi - e,

Tett u - te

paa den

p

grö - ne Voll³⁾, Der fekk han sjaa Sju - gur mon ri - e.

Tutti.

Sju - gur vaa - ga⁴⁾ Li - ve for Jom - fru - a.

Sju - gur vaa - ga Li - ve for Jom - fru - a.

2 - Je seja full⁵⁾ maa, at Kungjen vart vill⁶⁾
 For si Dotter, han mista ti Bergo,
 Kor Jutul aa Tussann⁷⁾ helt Bryllaupsspil.
 Men Sjugur had' Nævann ti Verjo.
 3 - „Aa höyr meg, min Sjugur! mi Dotter æ' di,
 Du æ' no so sterk ein Herre,
 Um du tør gange i Bergo inn
 Aa hente di Hjertenskjære.“

4. „Ja fullan⁸⁾ so gjer eg, i Bergo inn fer⁹⁾
 Aa pussar dei Uglunne¹⁰⁾ mange;
 Men inkje so vil eg dem vele¹¹⁾ mæ Svær,
 Men Klubba¹²⁾ ho kjem te aa dangle.¹³⁾“
 5. Sjugur han tok seg atten Pund Jönn
 Aa set seg i Brand te aa kara¹⁴⁾:
 Dæ æ' no so gott aa laga eitt Hönn¹⁵⁾,
 Mot Jutul aa Tussan kann vara¹⁶⁾.

6. Sjugur han let te Bryllaups be
 So mange, han kunne utvelja,
 Derette so ba 'en so mange Haugtuss¹⁷⁾,
 So tjukt, som sju kunne telja.
 7. Du meine¹⁸⁾ væl, Brura va' lekker ei Taus¹⁹⁾
 Mæ Jeiter²⁰⁾ aa Haar som Sofia?
 Nei! Nasa ho hadde som Nautefjans²¹⁾
 Aa Auga som Tjönn²²⁾ uti Lia.

¹⁾ vill o: vred. ²⁾ Jutul aa Tussann o: slaae. ³⁾ Höienlofs Svale, en bedækket Gang udenfor det øvre Stokværk. ⁴⁾ vaaga o: vovede. ⁵⁾ full o: vel.
 (det danske bôle) o: slaae. ⁶⁾ Jutul aa Tussann o: Jetter og Tusser (Trolde). ⁷⁾ inn fer o: indfarer, indgaaer. ⁸⁾ fullan o: fuldvel, sikkerlig.
 Horn. ⁹⁾ vara o: beskytte. ¹⁰⁾ Klubba o: Kollen. ¹¹⁾ dangle o: gaae, rere sig. ¹²⁾ Og satte sig til at rode i llden (at smedde). ¹³⁾ Uglunne o: Uglerne (Trolde). ¹⁴⁾ vele
 o: liden Indso, Kjær. ¹⁵⁾ Haugtuss o: Troll, som boer i en Hoi. ¹⁶⁾ meine o: mener. ¹⁷⁾ Det er nu saa godt at lave (forfærdige) et
 Taus o: Tøs, Pige. ¹⁸⁾ Jeiter o: Bryster (?). ¹⁹⁾ Nautefjans o: Fæhuus. ²⁰⁾ Tjönn

8. Som Brura-Skjenken va' gangjen forbi,¹⁾
Aa Folkje begynte aa tvista,
Han Sjur²⁾ dangla ette mæ Klubba si,
Han slo ei Slagje mista³⁾.

9. Trollbrura ho vende paa breie Bak,
Tok Stønninga⁴⁾ oppimot Veggja,
Men Sjur dangla ette mæ Klubba i Slag,
So Skrea sto ende upp mæ Veggja⁵⁾.

10. Heim kom han Sjugur mæ **Kongsdottra** fin,
Høva⁶⁾ better fer Tausa, enn Trolle;
Men Kungjen tok Ore te Sjugur sin:
„Du har tjent 'a⁷⁾), ta mæ 'a, beholl 'a!“

¹⁾ Da Brude-Maaltidet var forbi. ²⁾ Sjur, forkortet for Sjugur. ³⁾ Han slog intet Slag feil. ⁴⁾ Stønning o: Støtte. ⁵⁾ Saa Benene stode ret op i Veiret. ⁶⁾ Skrea e,
egentlig Sko (s. Hallagers „Norsk Ordsamling“). ⁷⁾ høva o: passede. ⁷⁾ 'a o: hende.

Grave.

Nr. 5.

(Mel. til en gammel Sang.)

Moderato.

Nr. 6. *)

*) Denne Melodie findes overskrevet: „Havfrua dansa paa Tilje“, og hører sikkert til en norsk Variant af Visen: „Dankonning han lader en dandser paa Tillie.“ S. mine „Danske Folke-S. og Mel.“, Nr. 18.

Nr. 7. Liti Kjersti aa Bergekungjen.

(Telemarken.)

Adagio.

Solo.

1. Li - ti Kjer - sti ho va' seg so li - ti ei Brur, — Bron - fo - len ¹⁾ löy - per lett —

mf

Solo.

Ho kun - na 'kje Nyk - lann i

p e legato

Tutti.

Laa - san - ne snu. Mæ dæ rig - ner aa dæ blæs;

No - ra un - de Fjöl - lo, Inn - a un - de Hel - lo ²⁾ Der lei - - kar dei.

Mæ dæ rig - ner aa dæ blæs;

No - ra un - de Fjöl - lo, Inn - a un - de Hel - lo Der lei - - kar dei.

2. Liti Kjersti ho sat seg i Væven so fin:
"Kvi renne der Mjokk ³⁾ oto Brystinne din?"
3. "Dæ æ' inkje Mjokk, um dæ synest so:
Men dæ æ' den Mjöen, eg drakk igaar."
4. "Dei tvo Ting æ' no kvorare ⁴⁾ olik,
Fø Mjöen æ' bron aa Mjokkji æ' kvit."
5. "Dæ nyttar 'kje lenger aa dylje fe deg,
Berg'kungjen nor han hev lokka deg."
6. "Æ' dæ Berg'kungjennor, som han gav deg?
Hot va' dæ Gaavur, som han gav deg?"
7. "Aa han gav meg ein røde Gullring,
Der æ' inkje Makjen paa Droningjis Fing."
8. Aa han gav meg ei Horpe av Gull,
Som eg stille leike paa, naar eg va' sorgfull."

¹⁾ Bronfolen = Brunfolen. ²⁾ Helle = Klippen.
³⁾ vildelses-Korn. ⁴⁾ gatt = mindedes.

9. Liti Kjersti ho paa Gullhorpa slo,
Dæ høyrd Bergekungjen i Bergje nor.
10. "Aa kann eg no inkje liti Kjersti faa,
So ska' eg lata Ell ivi Beiarlande gaa."
11. "Aa för du ska' brenne mitt Lande te Mein,
So tak 'a liti Kjersti aa flyt hennar heim!"
12. Bergekungjen ha' seg ein Gangare spak,
Han sette liti Kjersti uppaa hass Bak.
13. Bergekungjen rei Bergje tri Gaangurumkring,
Aa Bergje dæ opnast, so dei kom derinn.
14. Dei bar te liti Kjersti eitt røde Gulhonn,
Dei slepte ⁵⁾ deri tri Villarkonn ⁶⁾.
15. Den fyste Drykkjen, liti Kjersti ho drakk,
Dei kristne Laandi ho endaa gat. ⁷⁾

Helle er egentlig en flad Steen. ³⁾ Mjokk = Mælk. ⁴⁾ kvorare = hinanden. ⁵⁾ slepte = slap. ⁶⁾ Villarkonn =

16. "Hori æ' du fødd, hell hori æ' du bori?
Hell hori æ' alle dine Jomfruklæi skorner?"
17. "I Beiarlandi der æ' eg fødd aa der æ' eg bori,
Aa der æ' alle mine Jomfruklæi skorner."
18. Den are Drykkjen, liti Kjersti ho drakk,
Dei kristne Laandi ho endaa gat.
19. Den tree Drykkjen, liti Kjersti ho drakk,
Dei kristne Laandi ho aller meire gat.
20. "Hori æ' du fødd, hell hori æ' du bori?
Hell hori æ' alle dine Jomfruklæi skorner?"
21. "I Bergje æ' eg fødd aa i Bergje æ' eg bori,
I Bergje æ' alle mine Jomfruklæi skorner."
22. I Bergje vi' eg liva, i Bergje vi' eg döy,
Aa eg vi' vera Bergekungjens Festarmøy."

Nr. 8. Agnete og Havmanden.

(Mel. fra Kongsberg.)

Andantino.

1. Ag - ne - te hun stan - der paa Hol - me-gaards Bro, Da kom der en Hav-mand fra Bun - den op — Aa ja, aa

p *mf*

ja! Da kom der en Hav-mand fra Bun - den op.

p

- 12. „Og jeg haver været paa Havsens Bund, Syv Sønner jeg der ved Havmanden fik.“
- 13. „Og hvad fik du til Fæstensgave din, Da han dig fæsted til Bruden sin?“
- 14. „Han gav mig da et prægtigt Guldbaand, Det bindes ei bedre om Dronningens Haand.“
- 15. Den Havmand ind ad Kirkedøren treen, Og alle de smaa Billeder de vendte sig omkring.
- 16. Hans Haar det var som det pureste Guld, Hans Øine de vare saa taarefuld.

- 2. „Og hør du, Agnete, hvad jeg vil sige dig: Og vil du nu være Allerkjæresten min?“
- 3. „O ja saamænd, det vil jeg saa, Naar du ta'er mig med paa Havsens Bund.“
- 4. Han stopped hendes Øren, han stopped hendes Mund, Saa førte han hende til Havsens Bund.
- 5. Der var de tilsammen i otte Aar, Syv Sønner hun ved den Havmand faaer.
- 6. Agnete hun sad ved Vuggen og sang, Da hørte hun, Holmegaards Klokker klang.
- 7. Agnete hun ganger for den Havmand at staae: „Og maa jeg mig udi Kirken gaae?“
- 8. „Ja gjerne maa du dig til Kirken gaae, Naar du igjen kun kommer til Børnené smaa.“
- 9. Han stopped hendes Øren, han stopped hendes Mund, Saa førte han hende paa Holmegaards Grund.
- 10. Agnete hun ind ad Kirkedøren kom, Der saae hun sin Moder, og vendte sig om.
- 11. „Og hør du, Agnete! hvad jeg vil sige dig: Hvor har du i otte Aar været fra mig?“

- 17. „Og hør du, Agnete, hvad jeg vil sige dig: Og dine smaa Bern de længes efter dig.“
- 18. „Og lad dem længes, mens de længes vil, Slet aldrig kommer jeg mere dertil!“
- 19. „O tænk paa de Store og tænk paa de Smaa, Og tænk paa det Lille, som i Vuggen laa!“
- 20. „Ret aldrig jeg tænker paa de Store eller Smaa, Langt mindre paa det Lille, som i Vuggen laa.“
- 21. Den Havmand han vræd sine Hænder derved. „Det skuld' du ha' betænkt, da du mig havde der!“

Nr. 9. Svein Normann.

(Sillgjord.)

Moderato.
Solo.

1. Svein Nor-mann han kjem seg ri - and i Gaar, - Fe Den, som æ' gra-ven un - de Mol - li¹⁾, - Aa u - te sto stolt Gullbjör mæ
2. „Dutar²⁾ in - kje slaa ut ditt Haar fe meg, - Fe Den, som æ' gra-ven un - de Mol - li, - Eg ag - tar no ink - je aa

- Fe Den, som æ' gra-ven un - de Mol - li, -

ut - sleg - ji Haar. Men he - ra be - lar Svein! Svein Nor-mann fe no - ra un - de Ber - go.²⁾
be - le te deg. Men he - ra be - lar Svein! Svein Nor-mann fe no - ra un - de Ber - go.

Men he - ra be - lar Svein! Svein Nor-mann fe no - ra un - de Ber - go.

„Aa anten du belar, hell du belar ei,
Eg æ' fulla ført te⁴⁾ aa seja deg nei.“

„Men eg ska' føre deg paa dæ Land,
Du gjeunge paa Gulle, som hera paa Sand.

Og eg ska' føre deg paa den Øy,
Du ska' sorgelaus liva aa syndelaus döy.“

Stolt Gullbjör ho tenkte me sjove seg:
Slikt Bo³⁾ bli væl aller boi meg.

Stolt Gullbjör ho samlar sitt Gull i Skrin,
Svein Normann han ha' seg ein Gangaren sin.

Svein Normann han ha' seg ein Gangare spak,
Han sette stolt Gullbjör uppaa hass Bak.

¹⁾ For den, som er begravet under Muldet. ²⁾ Men her beiler Svend, Svend Normann, for Norden [Nord for] under Bjergene. ³⁾ tar o: behøver. ⁴⁾ ført te o: istand til.

Bo o: Tilbud. ⁵⁾ Grefte o: Grav. ⁶⁾ jup aa vi o: dyb og vid. ⁷⁾ jup aa vi o: dyb og vid. ⁸⁾ gjønne o: gjerne. ⁹⁾ Svevn o: Søvn. ¹⁰⁾ Fang o: Skjød. ¹¹⁾ batt o: bandt.

9. Aa daa dei kom seg der nor unde Li,
Daa saag dei den Grefte⁶⁾ baa jup aa vi⁷⁾.

10. „Aa høyr du, Svein Normann, eg talar te deg:
Kven ska' no liggje i Grefte der?“

11. „Fe min Hest so æ' ho for trang,
Men fe min Kjærast æ' ho passa lang.“

12. „Aa høyr du, Svein Normann, hot eg bee deg:
So gjønne⁸⁾ so ville eg luske deg.“

13. „Aa gjønne so maa du luske meg,
Naar du inkje i Svevnen⁹⁾ vi' svike meg.“

14. Svein Normann sovna paa Gullbjørs Fang¹⁰⁾,
Der sov han ein Svevn, va' passa lang.

15. Stolt Gullbjör ho tok upp ei Silkjesnor,
So batt¹¹⁾ ho Svein Normann te Hand aa Fot.

16. „Aa høyr du, Svein Normann, eg talar te deg:
Eg vi' kje i Svevnen svike deg.“

17. Svein Normann han vakna aa kringum seg saag;
Daa saag han seg bunden fraa Topp te Taa.

18. Stolt Gullbjör ho tok uppein syllbunden Kniv,
So sette ho den i Svein Normanns Liv.

19. Stolt Gullbjör ho steig paa Gangaren graa,
So rei ho heim te sin Faers Gaar.

20. No ligge Svein Normann fe Hund aa Ravn,
Men enno ber Gullbjör sitt Jomfrunavn.

Andante.

Nr. 10. Torö liti.

(Valders i Christiania Stift.)

Solo. 1. — Du - va set - tö se paa Lil - jan - kvist, — *Tutti.* Gud at raa - de — *Solo.* Ho syn - gö saa vak - kert um Je - sum Krist.

p — Gud at raa - de —

Tutti. Her - re Gud sen - nö uss sin Naa - de!

Her - re Gud sen - nö uss sin Naa - de!

2. Aa höyr du, Torö liti, e tala te de:
Aa lyste du fölgji aav mæ me?
3. „Koss¹⁾ kan e fara aa fölgji mæ de,
Ein Kungesaan i Eng'land han beila te me.“
4. Aa höyr du, Torö liti, e tala te de:
Aa lyste du aa fölgji or Lande mæ me?
5. „Koss kan e fölgji or Lande mæ de?
Ein Kungesaan af Eng'land ha trulöft me.“

6. Aa Torö liti veiva sit Huvu i Skinn,
Aa gjikk saa inn för kjær Moderen sin.
7. Torö liti fekk Ilt²⁾ för Tuppen gol,
Aa vart no dau, för uprinner Sol.
8. Saa bar dei Likö ette³⁾ Vege fram;
Dei tölv Gudsengla fere rain.⁴⁾
9. Saa bar dei Likö gjönno Kjyrkjile⁵⁾,
Dei tölv Gudsengla föllo paa Kne.

10. Saa bar dei Likö inn paa Kjyrkjigölv,
I Himmerike ringde dei Klukkudn⁶⁾ tölv.
11. Torö liti ho prilla paa Döre mæ Fingadn⁷⁾ smaa:
„Aa kjære Jamfru Maria, luk Löko⁸⁾ ifraa!“
12. Aa Jamfru Maria sto up taa sin ejön Stol:
„Velkommen, Torö liti! baa tröytt aa mo!“⁹⁾
13. „Inkji æ' e saa tröytt, inkji æ' e saa mo,
Ei liti Kvilestund va fulla go.“¹⁰⁾

¹⁾ Koss : hvorledes. ²⁾ Ilt : Ondt. ³⁾ ette : efter, ad. ⁴⁾ fere rain : foran rendte. ⁵⁾ Kjyrkjile : Kirkeled. ⁶⁾ Klukkudn a: Klokker.
: Slaaen. ⁷⁾ tröytt aa mo : træt og mødig. ⁸⁾ Fingadn : Fingre. ⁹⁾ Löko

Nr. 11. Knut liten og Sylvelin.

(Nissedal i Øvre-Telemarken.)

Andantino. *Solo.* *Tutti.* *Solo.*

1. — Kun-gjen aa Knut li - ten dei sat i - vi Bor, — I - se - lil - ja — Dei ta - la so man - ge dei

— I - se - lil - ja —

Tutti.

skjem - tan - de Or. So saa - re syr - gjer Syl - ve - lin fe lis - le¹⁾ Knut i Löyn - dom²⁾.

So saa - re syr - gjer Syl - ve - lin fe lis - le Knut i Löyn - dom.

2. Knut liten han salar sin Gangare graa,
rier han seg te Sylvelins Gaar.

3. Han klappa paa Dynni³⁾ mæ Finganne smaa:
Aa statt no upp, Sylvelin, skrei Lokunn⁴⁾ ifraa!

4. „Aa Ingjen so heve eg Stevne lagt,
Aa Ingjen so lukkar eg inn um Nott.“

5. Han klappa paa Dynni mæ Hanskar paa Hand:
„Kjenner du 'kje Knut liten, din Festarmann?“

6. Aa Sylvelin ha' paa seg Stakkjen⁵⁾ blaa,
So skreidde ho dei Lokunne baa te aa ifraa.

7. „Attafe⁶⁾ Dynni der stend ein Gullstol,
Der ska du, Knut liten, setja sylsspende Sko.“

¹⁾ lisle o: liden.

²⁾ Löyndom o: Løndom.

³⁾ Dynni o: Døren.

⁴⁾ skrei Lokunn o: skyd Slaaen.

⁵⁾ Stakk o: Skjørt.

⁶⁾ attafe o: bag.

8. Aa Skam faa den Terna, ho va' so otru!
Ho stal burt Knut litens syllspende Sko.

9. So akslar ho seg sitt Hovuskinn,
So gjenge ho seg fe Kungjen inn.

10. „Her site du, Kungjen, drikk Mjö aa Vin,
Knut liten han söve jaa¹⁾ Dotteri di.“

11. „Gakk burt, du Terne, aa snakk inkje so!
Her æ' væl so mange, du lyg²⁾ Æra ifraa.“

12. „Aa kjære min Kungje, vi' du meg 'kje tru,
Her hev eg Knut litens syllspende Sko.“

13. Kungjen let rope ivi all sin Gaar:
„Klæ dikkon³⁾, mine Hovmenn, i Brynjunne blaa!

26. „Knut liten, Knut liten, du stiller ditt Svær!
Eg gjeve deg Sylvelin, du æ' hennar vær.“

14. Kjære mine Hovmenn, klæ dikkon inkje falsk⁴⁾!
Eg kjenner Knut liten, dæ æ' ein Vaagehals.“

15. Dei banka paa Dynni mæ Glavin aa Spjut:
„Æ' du inne, Knut liten, du kjeme her ut!“

16. Knut liten han ut gjennom Vindauga saag,
Han kunn' 'kje sjaa Skogjen fe Brynjur blaa.

17. „Aa æ' de⁵⁾ no so mange, so æ' de væl 'kje rædd,
So kann de væl bie, te nakjen Mann blir klædd.“

18. Knut liten han ut gjennom Dynni sprang,
Han rudde⁶⁾ den Vegjen, som fyrr va' trang.

19. Knut liten han hoggje, te han gjorest mo⁷⁾,
Te Bloe dæ sto ivi syllspende Sko.

Aa dæ fekk Knut liten, fe han va' 'kje rædd,
Aa derfe han kom uti kungjeleg Ætt.

20. Knut liten han stige paa Gangaren graa,
So rie han seg te Kungjens Gaar.

21. „Höyrer du, Knut liten, hot eg spyre deg:
Hor æ' dei Hovmenn, eg sende te deg?“

22. „Some ligge sjuke aa some ligge saar,
Aa some dei ligge paa Likebaar.“

23. Knut liten han rister paa bloutte Kniv⁸⁾:
„Ha' du 'kje vori Kungjen, dæ ha' kosta ditt Liv.“

24. „Knut liten, Knut liten, du stiller din Kniv
Eg gjeve deg Sylvelin, dæ vene Viv.“

25. Knut liten rister paa bloutte Svær:
„Ha' du 'kje vori Kungje, du ha' vori dæ vær!“

27. Aa dæ fekk Knut liten, fe han va' 'kje rædd,
Aa derfe han kom uti kungjeleg Ætt.

¹⁾ söve jaa o: sover hos. ²⁾ lyg o: lyver. ³⁾ dikkon o: Eder. ⁴⁾ falsk o: utilstrækkelig bevæbnet. ⁵⁾ de o: I. ⁶⁾ rudde o: ryddede. ⁷⁾ gjorest mo o: blev medig

Moderato. Nr. 12. *) (Mel. fra Bergen.)

*) I denne Melodie gjenklinger den svenske til „Och liten Karin tjente på unga Kungens gård“ (s. mine „Folke-S. og Mel.“, 1ste Udg., I) hører den til en norsk Versjon af nævnte Vise.

Nr. 1 under Lit. O; maaker

Nr. 13. Skjøn Anna.

(Mel. fra Kongsberg.)

14
Andante.

1. De Ro - ve - re vil - de stjæ - le gaae Saa langt i frem - me - de Lan - de; Saa stjal de bort det

p *mf*

Kon - ge - barn, Den Jom - fru hed skjøn An - na.

pp

2.
førte hende i fremmed Land,
En Hertugs Søn tilhaande,
hende saameget Guld gav han.
Den Jomfru hed skjøn Anna.

3.
De vare sammen i otte Aar,
Syv Sønner tilsammen mon fange;
for hendes Dyd og Ydmyghed
Saa blev den Herre en Konge.

4.
Den Herre var af Meklenborg Land,
Af fyrstelig Blod og Stamme,
Kongens Datter af Engeland
Var hannem solgt ihaande.

5.
Der otte Aar forgangen var,
Hun kunde det mærke og kjende,
At han vilde sig en Anden fæste,
Forlade vilde han hende.

6.
Skjøn Anna gaaer for hans Moder at staae:
„Moder, hun sagde, Frue!
Vil I Eders Søn vel bede om,
At han vil mig trolove?“

7.
„Ja saamænd det vil jeg saa,
Jeg vil det gjerne gjøre.
Han aldrig en Jomfru lover sig,
Der mig kan kjærere være.“

8.

Fyrstinden gaaer for sin Søn at staae:
 „Konning, hun sagde, Herre!
 Hvorlænge vil du leve saa
 I Slegfred-Levnet mere?“

9.

Du skal love skjønn Anna, din Viv,
 Din Ægte-Brud at være,
 Da bliver Eders Sønner syv
 Til Ægte-Børn med Ære.“

10.

„Nei saamænd, Moder! gjør jeg ei,
 Hun er af fremmede Lande,
 Jeg hendes Forældre kjender ei,
 Hun er mig solgt ihaande.““

11.

Den Herre lod de Breve gaae ud,
 Ja Bryllups-Breve skrive,
 En Anden han fæster sig til Brud,
 Hans Dronning skulde blive.

12.

Skjønn Anna staaer i Høieloft,
 Hun hørte de Ridderes Røste.
 „Give det Gud i Himmerig,
 Mit Hjerte maatte bristle!“

13.

Den Herre gaaer for skjønn Anna at staae:
 „Anna, du deilige Kvinde!
 Hvad giver du for Gaver god'
 Vel til min Brud og Fyrstinde?“

14.

„Jeg vil give hende Gaver rig',
 Konning, hun sagde, Herre!
 Jeg giver hende mine Sønner syv,
 De skal hendes Tjenere være.““

1) Guldspan = Guldspænde.

15.

„Det er slet ingen Gave rig,
 Anna, du dydige Kvinde!
 Dit bedste Guldspan¹⁾ du hende giv,
 Vil du hendes Venskab vinde.“

16.

„Mit bedste Guldspan skal hun ikke faae,
 Jeg vil det ikke ombære,
 Det gav I mig til Morgengave.
 Derfor fik I min Ære.““

17.

Skjønn Anna gaaer for hans Moder at staae:
 „Moder, hun sagde, Frue!
 Maa jeg vel i det Brudehuus gaae,
 Min Herres Brud at skue?“

18.

„Ja saamænd det maa du saa,
 Sagde hans Moder til hende,
 Tag kun dine bedste Klæder paa,
 Med alle dine Møer og Kvinder.““

19.

Skjønn Anna ind ad Døren treen
 Baade med Angest og Møde,
 Hendes syv Sønner for hende gik,
 Var' klædt' i Skarlagen røde.

20.

Skjønn Anna tager Sølvkande paa Haand,
 For Bruden begyndte at skjænke;
 Taarene hende paa Kinden rand,
 Som Hver vel selv kan tænke.

21.

Den Brud gaaer for sin Herre at staae:
 „Konning, hun sagde, Herre!
 Hvor er os den skjønn Jomfru fra?
 Hvi græder hun saa saare?“

22.

„Sandhed jeg Eder sige vil:
 Til hendes Sorrig og Vaande
 Hun blev mig buden for Penge til,
 Og solgt af fremmede Lande.“

23.

Det er hendes Børn, som I her seer,
 Syv Sønner for Eder stande,
 De skal nu Eders Tjenere vær',
 Det gjør hende Sorrig og Vaande.““

24.

„Jeg havde mig en Søsterlil,
 En Søster, som hed Anna,
 Hun blev af Røvere stjaalet hen,
 Og solgt i fremmede Lande.“

25.

Du est skjønn Anna, Søster min,
 Du ædle Rosens-Blomme!
 Ret aldrig glad var Moder din,
 Siden du af Landet mon komme.“

26.

Du est min Søster, hør jeg vel,
 Det er nok aabenbare;
 Behold ikkun din Herre selv,
 Gud Eder længe spare!“

27.

Der blev Glæde over al den Gaard,
 Ja var stor Lyst og Gammen,
 Den Konning og skjønn Anna da
 Blev' begge vied' tilsammen.

28.

Hjem drog den unge Brud igjen
 Alt til sin Faders Lande,
 Den yngste Søn fulgte hende hjem,
 Hvis Moder var skjønn Anna.

Nr. 14. Minder Alf.*)

(Hjerdal i Øvre-Telemarken.)

Moderato.

Solo.

1. Alf han

er

i Nor-ge-land født, Ham ly-ster der ik-ke at væ-re;

Han har vel fem-ten Herr'-der i Lehn, Han

p

Tutti.

1ste St. Ø - re - sund!

kun-de sig der - af næ-re. Der - for klæ-der Alf baa - de Stei-ler og Hjul saa høit o - ver Ø - re - sund!

Der - for klæ-der Alf baa - de Stei-ler og Hjul saa høit o - ver Ø - re - sund!

mf

p

*) Kaldet saa, fordi han var liden af Væxt, og Milde Alf for sin Gavmildhed.

2. Alf han ganger paa grønne Vold,
Og læser han der sin Tide¹⁾;
Der møder ham Bendit Rimaardssøn,
Hans Skjæbne var ham ikke blide.

3. „God Morgen, god Dag, liden Milde Alf,
Du est saa modig en Herre;
Men bliver du Kongens Fange i Dag,
Ikke staaer Landet desværre.“²⁾

4. „Ikke saa er jeg Mindre Herr Alf,
Du tør det ikke vente;
Jeg er en liden Messedreng,
Skal Viin for Præsten hente.“

5. Saa løfted han op hans høie Hat,
Og saae hannem i sin Pande:
„Alt est du norske Herr Mindre Alf,
Om jeg kan ret forstande.

6. Du haver været en Klerk med mig,
Det maa jeg sige forsande;
Jeg kjendte dig i det Skolehuus,
Du gjorde os Andre stor Vaande.“

7. Saa toge de hannem, Mindre Herr Alf,
De slog hannem Bolten om Fod;
Førte de hannem til Helsingborg,
Den danske Dronning imod³⁾.

8. Det da svared den danske Dronning,
Det Første hun Mindre Alf saae:
„Er det ikke andet for en Mand,
Der saadanne Sagn gaaer fra!“

9. „Endog jeg er paa Væxten liden,
Dog er jeg mandelig kjøn;
Men aldrig lever du den Dag,
At du føder saadan en Søn.“

10. Det svared hannem danske Dronning,
Hun slog sin Haand imod Bord:
„Du skalt klæde en Steile i Morgen,
Førend Folk de gaae til Bord!“

11. Og de ledte Mindre Herr Alf
Da Østen for Helsingborg ud;
Sine Synder han kjendtes⁴⁾ saa klogeligt,
Saa fast raabte han til Gud:

12. „Jeg raader hver ærlig Dann'kvindes Søn,
Han tragte efter Hæder og Ære;
Han blive i Landet og tee sig vel,
Med Lige kan han sig nære.

13. Nu haver jeg taget og røvet med Skjel⁵⁾
Saa mangel god Dag og Aar;
Hvad man med Synd og Uret bekommer,
Med Skam og Sorg det gaaer.

14. En Greve var jeg af Ellings Art⁶⁾
Over Tunsbergs Lehn det rige;
Det voldte mig Fald og Vedermod⁷⁾,
Jeg vilde for ingen Mand vige.

15. Jeg tog den fattige Borger fra
Sit Gods og Liv tillige;
Det klager baade Enke og faderløs Barn,
Saa høit til Gud de mon skrige.

16. Gud være mig blid og miskundelig,
Derefter jeg monne forlange;
At jeg efter denne her haanlige Død
Det evige Liv maatte fange!“

¹⁾ Tide α : Bønnebog; de Katholskes Horæ. ²⁾ Ikke — desværre α : ikke desto ringere, bedre. ³⁾ imod α : imøde, hen til. ⁴⁾ kjendtes α : vedkjendtes ⁵⁾ Skjel α : Forde

(s. Molbechs „Dialect-Lexicon“). ⁶⁾ Art α : Æt. ⁷⁾ Vedermod α : Sorg.

Andantino.

Nr. 15.

(Mel. fra Hurdalen i Christiania Stift.)

Nr. 16. Herr Lovmand og Herr Tord.

(Hjerdal.)

18
Andante con moto.

Solo. *mf* red sig un - der *Tutti.* Ø, — Dand-ser I vel, mit skjøn-ne un - ge Liv — Han fæ - sted stolt *Solo.*

1. Herr Lov-mand

mf — Dand-ser I vel, mit skjøn-ne un - ge Liv — *mf*

Tutti.

In - ger - lil, saa væn en Mø. — Maat-te hun væ - re min.

p Maat-te hun væ - re min.

Hør I, stolt Ingerlil under Ø:
Hvortlænge vil I bie mig Mø?
„I otte Vintre fulde,
Den niende, om jeg skulde.“
Der otte Aar forgangen var,
Stolt Ingerlil længtes saa saar'.
Stolt Ingerlils Brødre gaaer sammen i Raad:
„Vi ville gifte vor Søster i Aar.
Vi ville give hende rige Herr Tord,
Han har mere Sølv, end Herr Lovmand har Jord.
Han har mere Guld paa Brystet sin,
End Herr Lovmand i forgyldene Skriin.
1) Ark o: en stor Kiste.

8. Han har mere Gods i Arken¹⁾,
End Herr Lovmand Jord i Marken.“
9. De drukke Bryllup i Dage fem,
Ikke vilde Bruden tilsengs i dem.
10. Den sjette Dag ad Kvelde,
Da toge de Bruden med Vælde.
11. „Og skal jeg nu til Senge gaae,
Da følger mig først til Høielofts Bro.“
12. De ledte stolt Ingerlil paa Høielofts Bro;
Hendes Øine stod ad saltens Fjord.
13. „Hisset seer jeg Seilene gule og blaa,
Dem syede jeg med mine Fingre smaa.

14. Og havde jeg mig en fuldtro Ven,
Did vilde ride hen og snart igjen.
15. Hør du Herr Peder, kjær Broder min,
Drag hen til Stranden for Søster din.“
16. Herr Peder gik i Staalde,
Han skuede Foler saa bolde.
17. Han skued de gule, han skued de graa,
Den feireste lagde han Sattel paa.
18. Herr Lovmand styrer sin Snekke til Land;
Herr Peder rider paa hviden Sand.
19. „Hør du, Herr Peder, Stalbroder fiin,
Hvor lider Ingerlil, Fæstemø min?“
20. „Saa lider Ingerlil, Fæstemø din:
Idag hun drikker Bryllup med Fæstemand sin.“
21. „I syv Aar laa jeg syg under Ø:
Det var saa ilde, jeg kund' ikke døe.
22. Skam saa faae de Bølger blaa,
At de ikke sloge mit Skib saa smaa.“
23. „Ti stille, Herr Lovmand! Hvi vil du døe?
Du finder endnu stolt Ingerlil Mø.“
24. „Og laan mig nu Graagangeren din,
Saa giver jeg dig goden Snekke min!“
25. Herr Lovmand han kom dog ikke før,
End der brændte Blus for Brudehus-Dør.

26. Herr Lovmand sprang ind og var ei seen:
„Stat Tord her ude, det dig til Meen!“
27. Herr Lovmand lukte den Dør saa brat:
„I sige Herr Tord saa mangel Godnat!“

28. Jeg giver Herr Tord kjær Søster min,
Med brunen Mjød og klaren Viin.
29. Tolv Tønder Mjød og tolv Tønder Most,
Jeg giver Herr Tord til Bryllupskost!“

30. „Saa gjerne jeg lover hans Søster under
Som han nu vandt sig min Fæstemø.“
31. Der kom da Glæde for Sorrig igjen,
Da Hver førte selv sin Fæstemø hjem.

Andantino.

Nr. 17 a. Far aa Dotter.

(Melodien fra Bergen.)

Solo.

1. „Hott æ' dæ fyr ein Gan - gar graa, — Maal - fri, mi Fru - va! — Som kvaar Dag fyr di Dyn - ni staar?“

mf

Tutti.

To - re - lil - le lig - ger aa lu - rar, ho lu - rar.

p

To - re - lil - le lig - ger aa *pp* lu - rar, ho lu - rar.

2. „Aa dæ æ' inkje Gangar graa,
D' æ' mine Gjæsar¹⁾ blaa aa graa.“

3. „Æ' dine Gjæsar laga so²⁾
Mæ røde Gullbeisl aa Sadel paa?“

4. „D' æ' kje røde Gullbeisl aa Sadel paa,
D' æ' Gjæsanns Done, skrøyver³⁾ so.“

5. „Hot æ' dæ fyr eitt nytt Par Sko,
Som hvor Dag fyr di Sængji staar?“

6. „Aa dæ æ' inkje nytt Par Sko,
Men dæ æ' mine Toflar smaa.“

7. „Hot æ' dæ fyr eitt liti Kind⁴⁾,
Som hvor Dag græt i Bure din?“

8. „Aa dæ æ' inkje liti Kind,
Men dæ æ' Bragje, Hunden min.“

9. „Aa æ' so Bragje, Hunden din,
Mæ Silkjereiv⁵⁾ aa Linde⁶⁾ kring?“

10. „D' æ' 'kje Silkjereiv aa Linde kring,
D' æ' Bragjes Rova⁷⁾ ligg i Ring.“

11. „Fyrre tryter⁸⁾ dæ Vatn i Hav,
Fyrr dæ tryter Dotter Svar.

12. Men kjenn's du mæ dæ bloutte Hovu,
Som heng uppi min Sadelsbogje⁹⁾?“

13. „Aa ja, aa ja, eg kjenne maa
D', eg aatte Aar hev sovi paa.

14. Krist give, dæ va' Ell¹⁰⁾ i Bure mitt,
Aa so min Faer derinna i!“

15. „Gud forlaate deg, Dotter mi,
So vondt du ynskjer Faer din!“

16. „Eg ynskjer 'kje verre Faer min,
Hell han hev gjort mæ Dotter si.“

17. So sette ho Ell paa Linklæi¹¹⁾ smaa,
So mon ho seg inn i Bure gaa.

18. Naar hennes Bure meste brann,
Daa sprang hennes Faer paa villan Vann
Svøbebaand.) Rova o: Hatt

¹⁾ Gjæsar o: Gjæs. ²⁾ laga so o: saaledes beskafne.
⁸⁾ tryter o: fattes. ⁹⁾ Sadelsbogje o: Sadelbue. ¹⁰⁾ Ell o: Ild.

³⁾ skrøyva o: see stort ud. ⁴⁾ Kind o: Barn. ⁵⁾ Reiv o: Svøb. ⁶⁾ Linde o:
¹¹⁾ Linklæi o: Linkleder.

Nr. 17 b. Kvindelyst. *)

Andantino. *Solo.* *Tutti.* *Solo.*

1. - Bro - der spørg - te Sø - ster ad: - Tidt og man - ge Sin - de - „Vil du dig ei mand - gi - ve i - stad!“

p - Tidt og man - ge Sin - de - *p*

Tutti.

Alt sør - ger hun for Hjer - te - kjæ - re sin.

p Alt sør - ger hun for Hjer - te - kjæ - re sin.

2. „Nei, o nei, min Broder kjær!
Jeg ikke end voxen er.“
*) Af denne Text ere kun et Par Vers optagne, fordi dens øvrige Indhold findes i Nr. 17 a.
*) istad o: snart.

3. „Hvi hør jeg da, baade fra og til,
Saa ofte, at du giftes vil?“

Andantino.

Nr. 17 c. Kvindelyst.

Solo.

1. - Bro - der tal - te til Sø - ster sin: - Mal - - fred, min Fru - e! - Og vil du ik - ke

Tutti.

gif - te dig? Men Tho - re - lil lig - ger og lu - rer.

Men Tho - re - lil lig - ger og lu - rer.

4.

„Man siger saa Meget til og fraa,
Det er en Daare, der Lid sætter paa“

5.

Naar Kvindfolk fattes Svar paastand -
I Vesterhav da fattes Vand.

Nr. 18. Herr Ole.

(Valders.)

Andante.

1. Han O - le tjen - te i Kon - gens Gaard, Der tjen - te han for Klæ - der og Fø - de; Saa

mf

fik han et Brev i - fra Ro - sen - lund, Som si - ger, at hans Kjæ - re - ste var dø - de.

2. Herr Ole han træder for Kongens Bord,
Han gjorde al den Tjeneste, han kunde,
Saa bad han Kongen om at faae Lov
At reise udi Rosenlunden.

3. Og Kongen han giver Herr Ole til Svar:
„Det kan jeg nu slet ikke gjøre!
Men siig mig kun et eneste Ord:
Hvad har du udi Rosenlund at gjøre.“

4. „Tidend' er kommen paa denne Dag,
Hvorover mit Hjerte maa bløde;
Der er kommet et Brev ifra Rosenlund,
Som siger, at min Kjærest er døde!“

11. Herr Ole han satte sig ned paa en Stol,
Ret ligesom han vilde sove;
Sin sorgfulde Sjæl befalede han Gud,
Og derpaa opgav han sin Aande.

¹⁾ duelig = betydelig. ²⁾ Stette = Trappen.

5. „Aa, kjære Herr Ole, du maa ei græde saa,
Det var da ikke mere, end en Kvinde,
Det kunde vel skikke sig saa i mit Land,
At du kund' faae den ypperste Grevinde.“

6. „Af alt Det, som Kongen kan have i sit Land,
Slet Intet jeg vil nu have;
Men jeg vil reise til Rosenlund,
Og følge min Kjæreste til Graven.“

7. „Og du er den troeste, jeg har i mit Land,
Af alle mine Grever og Baroner;
Og dig vil jeg give en duelig¹⁾ Skjænk
Af Hundrede norske Kroner.“

8. Herr Ole han sadler sin Ganger rød,
Den røde var saa fager og saa snild^{de};
Saa rider han over de nordiske Fjeld',
Saa hurtigt som Hinden den vilde.

9. Herr Ole han kom nu til Rosenlund,
Der bandt han sin Hest ved Stette²⁾;
Saa gik han strax i Ligstuen ind
Hvor Fruer og Jomfruer ham mødte.

10. Herr Ole han gaaer i Fruerstuen ind,
Han vred sine Hænder saa saare;
Og hvert et Sandkorn, som paa Gulvet laa,
Det væded han med sine Taarer.

12. Saa la'e de dem sammen i sorten Jord,
Kisten, var gjort udaf Marmor;
Der hvile de nu til Dommedag,
De sov' i hverandres Arme.

Allegretto.

Nr. 19. Liti Kjersti som Stalldreng.

(Hvideseid i Øvre-Telemarken.)

The musical score is written in 2/4 time with a key signature of one flat (B-flat). It features a vocal line and a piano accompaniment. The score is divided into sections: Solo and Tutti. The lyrics are in Norwegian and are written below the vocal line. The piano accompaniment includes dynamics such as *p* (piano) and *mf* (mezzo-forte).

Solo.

1. Li - ti Kjer - sti ho va' so vak - ker ei Møy, — Sa - de - li hei! — Kun - gjens Son vil -
 2. So vi - ste ho seg 'kje an - na Raa, — Sa - de - li hei! — Sel - de ho si

Tutti.

fe hen-nar döy. Ut - i Bryn - jo so tor¹⁾ ho ei.
 Kaa - pe blaa. Ut - i Bryn - jo so tor ho ei.

Solo.

Ut - i Bryn - jo so tor ho ei.

3. So selde ho si Kaape blaa,
 Kaapte ho att²⁾ ein Gangare graa.
4. So let ho seg Karmannklæi³⁾ skjera,
 Ho seje, ho vi' en Riddare vera.
5. So rei ho seg te Kungjens Gaar:
 „Tar⁴⁾ du, Kungje, noken Stalldreng i Aar?“
6. „Slike smaa Drengjer likar eg best,
 Eg tar ein Stalldreng, eg tar 'kje hass Hest.“
7. Peder, Kungjens Son, han svara derte:
 „Hesten ska' stande paa Stallen mæ min.

8. Hesten ska' stande paa Stallen mæ min,
 Sjav ska' 'en⁵⁾ sova mæ meg unde Lin⁶⁾.“
9. Dei aatte Aar leidde ho Hestann te Vann,
 Dæ niende Aar daa blei ho mæ Baan.
10. Aa Peder han spurde Moderen sin:
 „Kann eg faa laane Steinstolen⁷⁾ din?“
11. „Ja, Steinstolen den kann du væl faa,
 Men daa lyt⁸⁾ du vera Nærkjering⁹⁾ sjav.“
12. So kom der Bo¹⁰⁾ i Kungjens Gaar:
 „Din Stalldreng hev fengji so vent eitt Baan.“

13. „No hev eg vori Kungje i tredive Aar,
 Men aller hev min Stalldreng fødd Baan för no.“
14. Aa Peder han falt fe Kungjen paa Knæ:
 „Aa kjære min Faer, du gjeve 'kon te!¹¹⁾“
15. Liti Kjersti ho falt fe Kungjen paa Knæ:
 „Aa kjære Kungje, du gjeve 'kon te!“
16. Han tok ein Gullring av sin Fing:
 „Den ska' du hava fe Freskheten¹²⁾ din.
17. Tak no liti Kjersti aa set 'a paa ditt Fang
 Gjev 'a Gullkrona aa Droningnavn!“

¹⁾ tor : tor. ²⁾ att : igjen. ³⁾ Karmannklæi : Mandsklæder. ⁴⁾ tar : behøver. ⁵⁾ 'en : han (Stalldrengen). ⁶⁾ Lin : Linned (Lagen). ⁷⁾ Steinstolen : Steenstolen rimeligviis en Forvanskning af Steenstuen (s. den tilsvarende Vise hos Nyerup og Rahbek, IV, S. 116). ⁸⁾ lyt : maa. ⁹⁾ Nærkjering : Jordemoder. ¹⁰⁾ Bo : Bud. ¹¹⁾ d gjeve 'kon te : du tilgive os. ¹²⁾ Freskhet : Raskhed (Friskhed).

Nr. 20. Den fangne Ridder.

(Hallingdal i Christiania Stift.)

Moderato.

1. Der lig - ger et Slot i Ø - ster - ri - ge, Det er saa vel staf - fe - ret Med Sølv og med det
2. Der - in - de lig - ger en Her - re stor, Alt paa sit Liv hart fan - gen, Vel fem - ten Fav - ne

rø - de Guld, Med Mar - mor - ste - ne op - mu - ret.
un - der Jord, Blandt Or - me, Ed - der og Slan - ger.

3.
Hans Fader kom der selver hen,
Og monne til Taarnet gange:
„Ak, du min allerkjæreste Søn,
Hvor hart du ligger her fangen!“

4.
„Ak Fader kjær, ak Fader, hør,
Jeg ligger saa hart her fangen,
Vel femten Favne under Jord,
Blandt Orme og blandt Slinger!“

5.
Og Faderen gaaer for Kongen selv,
Begjær' at løse den Fange:
„Ti Tusind Gylden jeg give vil,
Maa han den Død undgange.“

6.
„Ti Tusind Gylden kan ei forslaae
Den Herre for at benaae;
Han bær en Guldkjæd' om Halsen sin,
Den monne hans Liv forraade.“

7.
„Bær han en Guldkjæd' om Halsen sin,
Den haver han ikke stjaalet;
Den hannem foræred' en Jomfru fin,
Som han haver sig trolovet.“

8.
De tog den Fange udaf det Taarn,
Og gav hannem Sacramente,
Han raabte til Gud i Himlens Thron':
„Min Død maa jeg nu vente!“

9.

De førte hannem til Galgen hen,
Paa Stigen mon han opstige,
Og da bad han den Mestemand,
At han skulde noget bie.

10.

„Jeg giver dig ikke længere Tid,
Det skal du nu befinde;
Du giv mig hid et Klæde hvid,
Din' Øine vil jeg forbinde.“

11.

„Ak nei, bind ei min' Øine klar',
Lad mig først Himlen anskue,
Hvor jeg skal see Gud aabenbar;
Did staaer mit Sind og Hue.“

12.

Hans Fader da paa Pladsen kom,
Han saae den ynkelig' Skjæbne:
„Min kjære Søn, min Søn saa from,
Din Død skal jeg vist hævne!“

13.

„Ak nei, allerkjæreste Fader min!
Min Død ei hævner saa fage,
Saa lider min Sjel slet ingen Nød;
Uskyldig jeg tages af Dage.

14.

Jeg ei for Livet græmmer mig,
Ei heller for Verdens Ære,
Men for min Jomfru dyderig;
Hun sukker og græder saa saare.“

15.

Da kom der paa den tredje Dag,
En Engel af Himlen neder;
Han bad, de skulde det Lig nedta'e,
Eller vilde han Staden lægg' øde.

16.

Derefter kom en stor Krigshær,
Som saa hans Død monne hævne,
Og nederhug Alle og Enhver,
Saa Krop og Hud maatte revne.

17.

Hvo denne Vise har gjort i Løn,
Det maae nu Alle vel vide,
Det haver gjort en Jomfru skøn
Til Wien i Østerrige.

Nr. 21.

Andantino. (Visemelodie fra Gudbrandsdalen.)

II.

Nr. 22. Harald var Kung Halfdans Son.

Andantino.

1. Harald var Kung Halfdans Son, Jagt ut af Fa'-ren sinn; Han kom til Ri-ket som eitt Baan, Fo - stra op af Finn.

Den Ti, has Far i Rand-Sjö fell, Var han ført til Dov-ra-Fjell, Him til Far has Ri - ka, Fri - a til fa-gre Pi - - ka.

2.

Men saa svarte de, at han
Inkje fria maatte,
Före det heile Norges Land
Han som Kungje aatte.¹⁾

Derfor svor han denne Ei,
At hans Haar skuld' Ingjen grei²⁾,
Skiegg inkje klippta bliva,
För han sig Kung kund' skriva.

3.

Norges Kungje da forsann
Tri Aar førte Kria,
För han kunde bli den Mann,
At han torde fria....*)

¹⁾ aatte o: eiede. ²⁾ greia o: rede.

*) Istedetfor det Manglende af 3die Vers kunne de 4 Linier gjentages til sidste Halvdeel af Melodien.

Moderato.

Nr. 23. Frederikshald.

Solo.

1. Der boer en Jom-fru i det - te Land Paa søn - dre Kant her i Nor - den,
 Hun fin - des i en be - røm - me - lig Stand, Og me - get navn - kun - dig er vor - den.

mf

Tutti.

Det ha - ver man vel hørt, Kong Fred-rik han el - sker hen - de.

Det ha - ver man vel hørt, Kong Fred-rik han el - sker hen - de.

2.
 Den Jomfru har allentid været saa snild,
 Og holdet Tjenere mange,
 Som hende Kong Frederik haver tilstill't
 Med en Kammertjener, der ei er bange.
 Det haver man vel hørt, Kong Fredrik bær Sorgen for hende.

3.
 Den Kammertjener er af Kong Frederik befal't
 At have den Jomfru i Gjemme,
 At naar han er borte, ei Nogen med Gevalt
 Skulde hendes Ære beskæmme.
 Det haver man vel hørt, Kong Fredrik bær Sorgen for hende.

4.
 Den Kammertjener er af en god Conduit,
 Han Jomfruen vil gjerne forsvare,
 For hendes Skyld han og altid frit
 Vil sætte sit Liv udi Fare.
 Det haver man vel hørt, Kong Fredrik bær Sorgen for hende.

5.
 Den Jomfru hun er af en smuk Qvalitet,
 Er høi og skikk'lig tykfalden,
 Hendes Kammertjener er og meget discret;
 Den Jomfru hedder skjøn Halden.
 Det haver man vel hørt, Kong Fredrik bær Sorgen for hende.

Andantino.

Nr. 24. Sømandens Farvel.

1. Det var en Søn - dags Mor-gen, Den fjor - ten - de Dag ud - i Mai, Mens So - len skin-ne-de dei - lig. Vi
Prinds Carl han let - ted' An - ker, Af Pors - mouth sei - le - de da,

mf

skulde ad Lis - sa - bon gaae; De Bjer-ge og Da - le var klød - te Af Fruer og Jom-fru-er smaa.

2.

Iblandt dem var en Pige
I sine blomstrende Aar,
Hun fældte, tør jeg sige,
Saa mangen modig Taar
For sin allerkjæreste Ven,
Som hun med Smerte maa see
At reise fra hende hen;
Det gjorde hende Hjertevee.

3.

Paa Afsked hun ei tænkte
Fra sin Allerkjæreste,
Før da han kom og sagde:
Farvel, min Yndigste!
Du seer, hvor Skibet ligger
Nu ganske kant og klar,
At slaae for Land og Riger
Og Den, som Kronen bær.

Nr. 25. „Jeg lagde mig saa silde.“

Moderato.
Solo.

1. Jeg lag - de mig saa sil - de og
2. Jeg træk - te paa mig Ho - ser, jeg seent træk - te om en Kveld, Jeg vid - ste af slet
paa mig Sko, De bed - ste, som jeg in - gen mon - ne Kvi - de; Da kom der ei - e; Jeg klæd - te

mf

p

Tutti.

Bud i - fra Kjæ - re - sten min, Jeg skul - de til hen - de bort - ri - de. Tvun - get ha - ver El - sko - ven hen - de.
paa mig en Klæd - ning af ny, En Klæd - ning af bom - bøl - ske Fløiel. 1) Tvun - get ha - ver El - sko - ven hen - de.

mf

p

Tvun - get ha - ver El - sko - ven hen - de.

3. Saa gik jeg da mig udi Stalden ind
Og klappede graa Gangeren paa Bagen;
Jeg lagde paa hannem Sadlen af Sølv
Og Bidslet, med Guld var beslagen.

4. Saa red jeg mig fem stive Mile frem,
Mens Andre monne sødeligen sove;
Som jeg da kom til min Kjærestes Hjem,
Saa gik jeg min kjæreste Svoger.

5. Saa ganger jeg mig op i Høienloft,
Som jeg pleied van til at gjøre,
Der stander de Jomfruer alt udi Flok
Og klæde min Kjærest til Døde.

6. Saa klapped jeg hende paa hvide Kind,
Som før var rosende rode:
Herre Gud bedre mig fattig Ungersvend!
Her finder jeg min Kjæreste døde.

7. Hendes Hænder var hvide, hendes Fingre var smaa,
Hendes Øine var blaae som en Due,
Og Brystet havde hun som hvide Svaneduun,
Og Munden som Sukkeret søde.

8. Saa gik jeg mig ud paa grønne Eng,
Der horte jeg de Klokker ringe;
Ikke Andet jeg vidste, ikke Andet jeg fornåm,
End mit Hjerte i Stykker mon springe.

(Vaage 2)

Andantino.

Nr. 26. „Krist give, jeg var der.“

(Sillgjord.)

Solo.

1. Krist gi-ve, jeg var der, som So - len rin - der op, Og siden jeg var der, hun hvi - ler, Da

dolce

Tutti.

vil - de jeg le - de min Kjæ - re - ste op, Om det var fem - ten - tu - sind Mi - le. Om Som - me -

Om Som - me -

2.
Ved Porten der stander en fager Ungersvend,
Og siden han gaaer, der hun hviler;
Hun reiste sig op og hun lukte ham ind,
Og hun la'e ham ned ved sin Side.

3.
Saa laae de tilsammen den Nat saa lang,
Og de med hverandre mon tale,
Til Gjøgen den galer i grønneste Lund,
Smaafuglene kviddre i Dalen.

ren, om Som - me - ren, naar al - le de Smaa - fug - le sjun - ge.

ren, om Som - me - ren, naar al - le de Smaa - fug - le sjun - ge.

4.

„Vaag op, vaag op, du fager Ungersvend!
 Nu haver du sovet saa længe,
 Nu Gjøgen Jen galer i grønneste Lund,
 Og Solen den skinner paa Enge.

5.

Og stig saa varligen udaf min Seng,
 At ikke de Sporer skal klingre!
 Og rid saa varligen udaf mit Hjem,
 At ikke de Bidsler skal ringle!“

6.

Saa steg han saa varligen udaf den Seng;
 Han lod ikke Sporerne klingre;
 Saa red han saa dristelig udaf det Hjem,
 Saa lod han vel Bidslerne ringle.

7.

Saa red han sig fem stive Mile frem
 Alt over de nordiske Heder,
 Der møder han Jomfruens Brødre syv,
 De var baade stærke og vrede.

8.

„Velkommen, velkommen, du fager Ungersvend!
 Hos Jomfruen haver du hvilet;
 Nu skal du ei mere da komme derhen,
 Imedens du er udi Live.

9.

Hvad enten vil du rømme eller vil du flye,
 Eller du vil mandelig stride?
 Eller du vil miste dit fager unge Liv
 Og Jomfruens sødeste Hvile?“

10.

„Slet ikke vil jeg rømme, slet ikke vil jeg flye.
 Men jeg vil vel mandelig stride;
 Og ikke vil jeg miste mit fager unge Liv
 Og Jomfruens sødeste Hvile.““

11.

De sloges i Dage, de sloges i to,
 Og tredie Dagen til Kvelde,
 Men da maatte Kjæmperne rømme ifraa,
 Og Jomfruen vandt han med Vælde.

Nr. 27 a. Frierbesøget.

(Rommerikisk Dialekt.)

Andante.

Allegro.

1. Je seer dei ut for Glug-gen¹⁾, Kjær sø - te Ven - nen min! I Kveld je glöym-te naa Kubben²⁾ aa vel-te, Som
Je kjen-ner dei paa Skug-gen, Du slep-per in - te inn! Je mei-ner, du er baa-e vil aa ga-len,

in - te kann höy-re, at Styg-gen³⁾ er hi-me, Kjær sø - te Ven - nen min! Su - ril, su - ril, su - ril, su - ril, lei.

2. Aa Riva ligg paa Take,
Kjær søte Vennen min!
Aa Styggen ligg naa vaken,
Aa kom saa inte inn!
I Kveld o. s. v.

3. Aa Jaan⁴⁾ han ligg i Enga,
Kjær søte Vennen min!
Aa Styggen han ligg i Senga,
Aa kom saa inte inn!
I Kveld o. s. v.

4. Ein⁵⁾ maa saa mykje laate⁶⁾,
Kjær søte Vennen min!
For Bona⁷⁾ inte ska' graate,
Aa kom saa inte inn!
I Kveld o. s. v.

(Manden spørger: „Kos sier du?“)

5. Imorra för Tuppen galer,
Kjær søte Vennen min!
Ligg Styggen ve Kvenna⁸⁾ aa maler,
Da kan du sleppe inn!
I Kveld je glöymte naa Kubben aa velte,

Je meiner, du er baae vil aa galen,
Som inte kann höyre, at Styggen er hime.
Hau, hau, Styggen er hime!
Suril, suril, suril,
suril, lei.

¹⁾ Gluggen o: et Lufthul, en liden Aabning paa Vægen, med eller uden Skodde. ²⁾ Kubben o: en Træblok, der, væltet for Døren, skulde tilkjendegive Elskeren, at han ke maatte komme ind. ³⁾ Styggen o: den Stygge. ⁴⁾ Jaan o: Leen. ⁵⁾ Ein o: En (man). ⁶⁾ laate o: syngte. ⁷⁾ Bona o: Barnet. ⁸⁾ Kvenna o: Kværnen.

Nr. 27 b. Frierbesøget.

(Fra Hallingdalen.)

Allegretto.

1. Aa gaa du deg te Fjau - se¹⁾, — Ves-le Sö-ten min! —
 Dær stander de Mjölki ei Au - se²⁾. — Duslepp in-kje inn!
 I Kveld eg glöymte naa Øx-a aa Sta-ven - Eg mei-ner den Gu-ten

bin-nan-de ga-lin, Som in - kje kann höyre, at Far æ' hei - me, By, by, — at Far æ' hei - mel. — Ves - le Sö - ten min!

2. Aa gaa du deg te' Stabursvegg³⁾,
 — Vesle Söten min! —
 Dær stander de Flesk i ei Panne. —
 Du slepp inkje inn!
 I Kveld eg glöymte o. s. v.

3. Eg finn paa saa mykje aa laate,
 — Vesle Söten min! —
 For Baane inkje ska graate.
 Du slepp inkje inn!
 I Kveld eg glöymte o. s. v.

(Manden taler: „Ko seier du, Kjering?“)

¹⁾ Fjause o: Føhuset, Stalden. ²⁾ Anse o: en Skaal med Skaft, til at øse med eller drikke af. ³⁾ Stabursvegg o: Stolpebodsvæg.

II.

Allegretto.

Nr. 27 c. Frierbesøget.

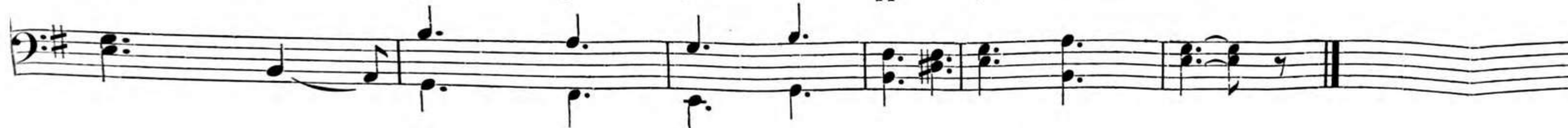
(Fra Østlandet.)

1. Aa Ljaa-en lig-ger i En - ga, Ves - le Ven - nen min! I Ef - ta gløymde eg Øx - a aa Stubben - Eg meiner, den Mann æ'
Aa Styggen lig-ger i Sen - ga, Kom no in - te inn!

bi - ster aa ga - len, Som in - te kan høy - re, at Far æ' hei - me! Bi, bi - Ves - le Ven - nen min.

2.

Gakk no deg burt i Fjöse,
Vesle Vennen min!
Der stend ei Potte mæ Flöte —
Kom saa inte inn!
I Efta gløymde eg o. s. v.

(Manden reiser sig op i Sengen og spørger: „Haa sier du“?)

3.

Eg maa saa mykje laate,
Vesle Vennen min!
At inte Baane ska' graate.
Kom naa inte inn!
I Efta gløymde eg o. s. v.

Andante.

Nr. 28. Friarguten.

Den si - ste Laur - dags - kvel - len eg skol - de sta¹⁾ aa fri, Eg rei - ste in - kje heim - att²⁾,

p *mf*

Klok - ko ho va' ti. Men daa me kom paa Vei - a, daa môt - te me gott Lag; Dei spel - te aa

p *f*

dan - sa, te da va' ly - sa Dag.

¹⁾ sta ɔ: afsted. ²⁾ heimatt ɔ: hjem igjen.

Andante con moto.

Nr. 29. Friargangen.

1. Hin Ef - ta ¹⁾ eg skul - le te Se - ter - li ²⁾, Te Gjen - ta mi, Eg tyk - tes, de

p e legato

va' naa vel paa de Ti Aa ut aa fri. Den Ve - gen va' lang, eg

mf

gjik aa eg datt ³⁾, Eg kom in - te dit för langt paa Natt.

p

¹⁾ Efta o: Eftermiddag; Aften.

²⁾ Seterli o: Sæterbakken.

³⁾ datt o: faldt (drat).

2.

Hu va daa saa lei, hu svara meg: „Nei!
 Du faar inte meg!“
 Um eg ska gaa kor Lurdagskveld,
 Eg hava ska deg!
 „Aa tig du bar' still, du faar meg int' lell¹⁾,
 Um du naa gaar kor Lurdagskveld!“

3.

Den næste Lurdagskveldn maatte eg ut
 Aa gaa igjen,
 Aa daa eg kom te Sæterli,
 Te Gjenta mi.
 Eg la meg litt ne, te Sola den rann,
 Daa maatte eg atte i Veggen fram.

1) lell o: alligevel. 2) kvite o: hvide. 3) Snjog o: Sne.

4.

„Eg skulle vel følgja deg litt ut paa Veg,
 For du va' hos meg;
 Aa vil du naa gjera, som eg seier deg,
 Saa ska du faa meg.
 Gak heim te a Mor mæ höffige Or,
 Saa faar du meg baae mæ Seng aa mæ Bor!“

5.

Saa drog eg naa paa meg dei Hosunne kvite²⁾,
 Ja kvite som Snjog³⁾,
 Aa derte den Vesten aa Graatrøya ny
 Mæ Syllknappar i.
 Saa laup eg asta, eg tala full bra;
 Dæ vara int' lenge, för eg fekk Ja.

Andante.

Nr. 30.

Nr. 31. Frieriet.

(Fra Hallingdalen.)

Allegretto.

Guten.

Gjenta.

Go Kveld ut - i Hau - se, Go Kveld ut - i Fjau - se! Gud sig - ne naa deg, Fjell-bu-sø - ten min!¹⁾ Gjen. Aa du vil in-kje
Gut. Dem²⁾ vi - sa meg dit, Aa dem vi - sa meg hit, Eg sku faa deg te Æg - te - ko - na mi. Gut. Nei, eg vil in-kje

ha' meg en - daa! Aa du vil in-kje ha' meg en - daa! For den Ti eg var i mitt syt - tan - de Aar, Saa
ha - va deg daa! Nei, eg vil in-kje ha - va deg daa! Go Nat ut - i Hau - se, Go Nat ut - i Fjau - se! Gj. Gud

gjöym - te eg meg un - de La - e og Laav' Mæ Gu - tom i Løynd.³⁾ - sø - ten min!

1ste Gang. 2den Gang.

(Hermed gaer Gutten til sit Hjem, hvor Moderen spørger ham:)

¹⁾ Fjellbusöten min o: min kjære Fjeldbo. ²⁾ dem o: de. ³⁾ Mæ Gutom i Løynd o: Med Knøsene ilen.

Moderen. **Guten.**

Ko Svar fekk du der? Du sø-te So-nen min! Ho sva-ra meg dæ: At den Ti ho var i sitt syt - tan - de Aar, Saa
 gjøym-te ho seg un-de La' - e og Laav' Mæ

Moderen.

Gu - tom i Løynd. Aa, du kun - na ha te - kji ho en - daa! Aa, du kun - na ha te - kji ho en - daa! My - kje

(Moderen vedbliver talende:)

For den Ti eg sat paa min Brurebenk, de
 saa eg femten af mine Menn, foruten de
 gamle, graa Gubben, Faeren din, som
 væl veit, go'e Sonen min!

nett æ' a¹⁾ ho, My-kje lett æ' a ho, My-kje
 kaut²⁾ æ' a ho, My-kje staut³⁾ æ' a ho, Mo deg en - daa!

1) a o: dog. 2) kaut o: stolt. 3) staut o: kjæk.

Nr. 32. Stev fra Vegaardsheien.*)

Andante con moto.

1. Aa O - la, O - la! min ei - en On - ge! Kvi la du paa meg den Sorj saa ton - ge? Eg tenk - te al - dri, du brydd' deg

om Aa nar - re meg, som du saag va' ong, Aa nar - re meg, som du saag va' ong.

2.

Aa mange Taar paa mit Kinn ha ronne,
Eg tenkte Vete¹⁾ de hade spronge,
Aa eg ha graate saa mange Taar,
[: Som der æ' Dagar i tusind Aar. :]

3.
Aa mangan Gaang ha eg sete sukka²⁾,
Aa mangan Gaang ha eg Taarer turka,
Aa mangan Gaang ha eg tenkt mæ meg:
[: Va' eg saa rik, at eg aatte deg! :]

4.
Eg gløymer aldri den siste Gaanga,
Eg sto vi Bore, sjöl rekk han Hanna,
Eg saa en Gute, han va' saa fin,
[: Eg tyst de mörkna för Solas Skin. :]

5.
Ja Kjærligheta ho kan bedröve,
Gud bære den, der ska faa a prøve!³⁾
Ja Kjærligheta ho æ' saa heit,
[: Ho smerter saarar⁴⁾ ell Noken veit. :]

* Stev (Islandsk: stef) er egentligt et tilbagevendende Omkvæd, saaledes som det forekommer i de nordiske Kæmpeviser; men bruges som Navn for en Art Improvisation, der er meget almindelig i flere Fjeldbygder i Norge. Herom Mere i Anmærkningerne. — Vegaard sheien er Annex til Gjerrestad, omtrent 6 Miil Sydvest for Skien.
¹⁾ Vete o: Forstanden. ²⁾ sete sukka o: siddet (og) sukket. ³⁾ faa a prøve o: faae den at prøve. ⁴⁾ saarar o: mere, dybere; saar o: smertelig.

Andante.

Nr. 33. Stev fra Telemarken.

1. Nær eg vi' sit - ja ein - stas¹⁾ aa kve - a, Daa ten - kjer dei, at dæ æ' av Gle - a;
 2. Den snaa - le⁴⁾ Gu - ten eg al - ler gløy - mer, Um Nat - ti ligg eg og um 'en drøy - mer,

Dei ser 'kje Au - ga - it²⁾, som æ' vaatt, Aa Hjar - ta sprek - kjer mest sundt³⁾ av Graat, Aa Hjar - ta
 Um Da - gen jam - vel⁵⁾ han ger meg Mein⁶⁾, For Brin - ga ligg no - kot tungt som Stein, For Brin - ga

sprek - kjer mest sundt av Graat.
 ligg no - kot tungt som Stein.

¹⁾ einstas o: etsted. ²⁾ Dei ser 'kje Augait o: De seer ikke Øiet. ³⁾ sprekkjer mest sundt o: brister næsten istykker (isønder). ⁴⁾ snaale o: raske. ⁵⁾ jamvel o: endogsaa.
⁶⁾ Mein o: Meen, Sorg.

Nr. 34. Stev fra Øvre-Telemarken.

Ma - to.

Aa vi' du ha - va meg te aa kve - a, De sko' eg gje - ra mæ stør - ste Gle - a, Aa eg sko'

p

cresc.

a saa vent fe deg, At du sko' gløy - me deg sjav¹⁾ aa meg, At du sko' gløy - me deg sjav aa meg.

p

Den snaale²⁾ Guten eg kann 'kje gløyme,
Han vi' eg³⁾ mit Hjarte gjøyme;⁴⁾
Du tenkjer⁵⁾ væl, at eg hev 'en⁶⁾ gløymt,
[: Men eg hev⁷⁾ 'n⁸⁾ saart⁹⁾ i mit Hjarte gjøymt. :]

3.
So hev dæ vore, so sko' dæ vera,
Dei snaale Gutann sko' Prisen bera,
So hev dæ vore, so sko' dæ bli
[: Snaalare Greie te leng dæ li.⁸⁾ :]

4.
Ja Daniel Bjørge, den fine Karen,
Han æ' den venast i Sellgjorsdalen;
I Bondeklæ' æ' 'en rar aa sjaa⁹⁾ gaa.⁹⁾ :]

¹⁾ sjav selv. ²⁾ snaal o: snild, driftig. ³⁾ onde o: under. ⁴⁾ gjøyme o: gjemme. ⁵⁾ 'en o: ham. ⁶⁾ hev 'n (hæv ein) o: har ham. ⁷⁾ saart o: ømt. ⁸⁾ Snildere

5.

Gu bære meg fe min Gutann vene,
 Han æ' bli skriven te Kungjen tene.¹⁾
 Gu bære meg fe min Gutann grei,²⁾
 : Eg ser ein inkje paa Jori mei.³⁾ :

6.

Aa Mor aa Far dei vi' meg menke⁴⁾,
 Eg maa 'kje taka den, som eg tenkte;
 Aa maa 'kje taka den, eg vi' ha,
 : So bli dæ sjellar,⁵⁾ dei ser meg gla. :|

1) te Kungjen tene o: til at tjene Kongen. 2) grei o: god, brav. 3) paa Jori mei o: paa Jordan mere. 4) menke o: formene, nægte. 5) sjellar o: sjelden.

Andantino.

Nr. 35. Stev.*)

(Melodien fra Sjøstrand i Sogn.)

1. Guten: Aa vi' du væ-re mi ei - a Gjen-te, Saa ska' du hol - le deg staut aa plen-te¹⁾; Aa vi' du væ-re mitt ei - e

Gull, Saa ska' du ti - e, naar eg blir full, Saa ska' du ti - e, naar eg blir full.

2.

Gjenten: Eg vi 'kje være di eia Gjente,
 Eg vi 'kje holle meg staut aa plente;
 Eg vi 'kje være ditt eie Gull,
 : Eg vi 'kje tje, naar du blir full. :

3.

Du tar 'kje nödig gaa her aa dra deg²⁾,
 Du tar 'kje tenke, at eg vi ha deg,
 Du tar 'kje komme te meg aa fri,
 : För eg vi' ha meg Ein, som æ' rik. :|

4.

Guten: Du tar 'kje nödig staa der aa sneie³⁾,
 För de eg gjeng mæ mi Væmmels Tröye,
 För Væmmel æ' no saa go för meg,
 : Som Silkefløyel kan vær' för deg. :|

*) Texten til ovenstaaende Stev er, ligesom til Nr. 32, fra Vegaardshøien. — 1) staut aa plente o: net og undseelig. 2) dra deg o: gjøre dig lækker. 3) sneie o: spotte, være knibsk.

Nr. 36. „Aa kjöre Vatn aa kjöre Ve.“

moderato.

44

All

Aa kjö-re Vatn aa kjö-re Ve, Aa kjö-re Tömmer o-ver Hei-a, De rö-de Ro-ser aa de Öi-ne blaa, De
 Aa kjö-re hva, dom kjö-re vi', Je kjö-rer Gjen-ta mi ei-a.

p

kre Gjen-ter hol-der je ut-aa, Helst naar je faar Den, je vi' ha, Saa er de' Mor-ro aa le-va

mf

eller:

rö-de Ro-ser aa de Öi-ne blaa, De vakkre Gjen-ter hol-der je ut-aa o.s.v.

2. Je var paa Bakken aa var lidt fuld,
 Men der je aldrig skal komme;
 Der stal di fra me en Tobakrull
 Aa fire Skilling af mi Lomme.
 De rode Roser aa de Öine blaa,
 De vakkre Gjenter holder je utaa,
 Helst naar je faar Den, je vi' ha,
 Saa er de' Morro aa leva.

3. Aa Gud velsigne hu Gamlemor,
Som gaar paa Golve aa stuller ¹⁾,
Hu tar ifra me det tomme Glas
Aa sætter aat me det fulde.

De røde Roser aa de Öine blaa,
De vakkre Gjenter holder je utaa,
Helst naar je faar Den, je vi' ha,
Saa er de' Morro aa leva.

4. Aa kjöre hva, dom kjöre vil,
Je kjörer Kjærringa mi eia;
Hu er saa god, hu er saa snill,
Je kan vist aldrig bli lei a.

De røde Roser aa de Öine blaa,
Mi eia Kjærring holder je utaa,
Naa har je faat Den, je vil ha,
Naa er de' morrosamt aa leva.

¹⁾ stuller o: sysler.

Nr. 37. Brydlaupe aat hu Siri.¹⁾

(Fra Söndhordland i Bergens Stift.)

Allegretto.

The musical score consists of three staves: a vocal line at the top, a piano accompaniment line in the middle, and a bass line at the bottom. The key signature has one sharp (F#) and the time signature is 2/4. The music is in a lively, dance-like style. The lyrics are written below the vocal line.

1. Höyr du, Si-ri, Dot-ter mi! Peer i Li²⁾ vi' ti deg fri Ut-i des-se Da-ga, Ut-i des-se Da-ga;
Kan din Hug te haa-nom staa, Saa vi' eg, du han ska' faa Ti din Æg-te-ma-ka, Ti din Æg-te-ma-ka.

2. „Skam so gjere, höyr meg no,
Um han va eingaang so go,
|: Ja so go, so tie; :|
Kva sku daa fornögja me,
At eg tok eit Stykke Tre
|: Aa la ve mi Sie?⁴⁾ :|

4. Han ha' baate Hus aa Gar,
Laangt meir helle du sjölv har,
|: Koppar. Kar aa Gryta; :|
Han ha' baate Faar aa Fe,
Han kann væl forsyrgja de,
|: So du sleppe syta⁴⁾. :|

6. „Dette va' da besta Or,
Eg ha' haurt utaav mi Mor
|: Adle mine Daga. :|
La han komma, naar han vi',
Eg ska' svara ja derti',
|: Mannen vi' eg hava.⁴⁾ :|

8. Brurgomen tala ti si Brur:
Kjæra mi Brur! du æ' saa suur,
|: Ret so du va' bedröva; :|
Detta æ' vaar Brydlaupsdag,
Halt deg lysteg i vaart Lag,
|: So da kunne höva!⁷⁾ :|

3. Aa du stakkars vetla Vett!³⁾
Aa du snakka so ein Gjikk;
|: Snak daa ei taa Vegje! :|
Aa du tala so ei Gjeit,
Ly daa den, so bære veit,
|: Höyr, kva eg deg seje! :|

5. Tæke du no denne Mann,
Han lev' inkje lenge han;
|: Sio kan du taka :|
Deg saa ung aa snill ein Gut,
So du deg vil velja ut
|: Ti din Ægtemaka. :|

7. Mannen kom, aa han fekk ja,
Alting va' baa' væl aa bra,
|: Brydlaup blei tillaga; :|
Bruro va baa' ung aa snill,
Bært⁵⁾ hu sat saa suur aa ill⁶⁾
|: Adle Brydlaupsdaga. :|

9. Bruro svara ikkj' eit Or,
Men hu reiste seg fraa Bor,
|: Sett' seg bort aat Skiva⁸⁾. :|
Dar dei unge Gutar va',
Totte⁹⁾ hu va' mykje bra,
|: Tio te fordriva. :|

10. Daa Brurgomen da forsto,
Blei han inkje mykje go,
|: Men sett' i aa skrika; :|
Eg, so va' saa gamal Mann,
Skulde ei ha' bær' Forstand?
|: Eg sku' tek' mi Lika. :|

11. Bruro svara Brurgomen so:
Skulde du di Lika faa,
|: Kunn' du skrepp' taa Lykko.¹⁰⁾ :|
Darmæ blei han so forsint¹¹⁾,
At han vilde flyg' i Flint,
|: Spente, sparkte, skraalte. :|

12. Brydlaupsdaga dei va' tre,
Sio so for kvar ti se,
|: Kvar paa sine Vegja. :|
Kor da sio mæ dei gjekk,
Aa kva Ende da so fekk,
|: Kann eg inkje seja. :|

¹⁾ Siri's Bryllup. ²⁾ Li er Navnet paa en Gaard. ³⁾ vetla Vett o: ringe Vid. ⁴⁾ syta o: sørge. ⁵⁾ bært o: kun. ⁶⁾ ill o: vranten. ⁷⁾ höva o: Passé sig. ⁸⁾ Skiva o: Disken. ⁹⁾ totte o: syntes. ¹⁰⁾ skreppa taa Lykko o: prale af Lykke. ¹¹⁾ forsint o: vred.

Nr. 38. Ifjor aa iaar.

46

Andante.
An

I - fjor gjætt¹⁾ e Gjei - ten ti dju - pa - ste Da - lom, I - aar maa e gaa mæ en Vaak²⁾ kring i Ga - rom³⁾; I -

p

gjætt e Gjei - ten ti dju - pa - ste Da - lom, I - aar maa e gaa mæ en Vaak kring i Ga - rom.

2.

f Ifjor fekk e dansa, mæ⁴⁾ Fela ho laata,
Iaar maa e vogga, nær Baane de graata. :|

4.

: Aa fir'⁵⁾ inte taa me, dæ kann hend' de dæ samma,
Du veit int', kor snart at Ulykka kann ramma. :|

3.

f Ifjor va' e sytten Aar, daa ville Alle ha me,
Iaar a' e atten, da læss dom inte sjaa me. :|

5.

: Aa aldri naa meir ska' e tru nokon Karmann,
Nei om han saa sto uti Vatn upp und' Armann. :|

¹⁾ gjætt o: *VOGTE.* ²⁾ Vaak o: Barn. ³⁾ Garom o: Gaardene. ⁴⁾ mæ o: mens. ⁵⁾ fir o: lee.

Andante.

Nr. 39. „Du, som ene var min Trøst.“

(Modum, i Nærheden af Christiania.)

Du, som e - ne var min Trøst, Som har hvi - let ved mit Bryst, Hvor kun - de du dog saa - re mig saa

haardt? Du, i hvis Øi - ne, kla - re, blaae, Saa man - gen Gang med Fryd jeg saae, Fra mig har du nu vendt dit Hjer - te bort!

Nr. 40.

Andante.

(Melodien til en gammel Sang.)

sempre p

Nr. 41. Guten aa Gjenta.

48

Mo *Andato.*

Naar Gjen-ta bæ - re blir fem - ten Aar, Har a¹⁾ Nyk-ker, Har a Nyk-ker; Men gaar a o - gift i ti Aar te, Saa
 Men blir a tju - ge aa Fri - er faar, Gjör a sig lek - ker, Gjör a sig lek - ker.

Guter *mf* *p* *f*

maa du tru me, du ska faa se, Ho sam - tyk - ker, Ho sam - tyk - ker.

p

Gjenta.
 2. Saa højt en Onkar paa tjuge Aar
 Ta Setter Kraasen, :|
 Me beste Gjenta, i Bygda gaar,
 Saa Jammen blaas 'en.³⁾ :|
 Saa naar han ti Gange „Nei“ har faat,
 du tru me, han er 'kje | braat
 Saa fjaasen⁴⁾. :|

Guten.
 Enka mister sin fyste Mann,
 a graate; :|
 Naar Kan ho reint var ifra Forstand,
 | som a laate. :|
 Ja | Kom dær bare en Frier da,
 | Kom te⁵⁾ lenge, fær ho sa ja,
 Men blei en Maate. :|
 De blei | Paa hæn.

¹⁾ a o: ad. ²⁾ ta o: ad. ³⁾ jammen blaas 'en o: saavist blæser han. ⁴⁾ braat saa fjaasen o: slet saa mundkaad. ⁵⁾ de blei 'nte o: det varede ikke. ⁶⁾ hass o: ha
⁷⁾ Stönn o: Stund. ⁸⁾ et Svell te de Vonne o: en Snak (Tale) til det Onde. ⁹⁾ lell o: alligevel. ¹⁰⁾ sint aa ærj o: vred og arrig. ¹¹⁾ Gaae ikke Ord ind til Been og Mo
¹²⁾ Karfolk o: Karlefolk. ¹³⁾ forsint aa vill o: opbragt og heftig. ¹⁴⁾ griner o: gnaver, brummer. ¹⁵⁾ vanna o: vraget. ¹⁶⁾ Knubbor o: knubbede Ord.

Gjenta.
 6. Om Karfolk¹²⁾ alt inte talas kann
 | Te de Beste; :|
 Men hver ei Gjente se lell en Mann
 | Ville feste. :|
 Om han iblant er försint aa vill¹³⁾,
 Saa tenker Gjenta: han er vel snill
 | For de meste. :|

Gjenta.
 4. En Enkemann, som ve Grava staar,
 | Maa vi æra; :|
 For Brura hass⁶⁾ sytten, atten Aar
 | Ska jo væra. :|
 Han maa ha Moro ei lita Stönn⁷⁾,
 Om saa han sju Alens lange Hönn
 | Skulle bæra. :|

Guten.
 7. Je gjerne ville me gjifte naa;
 | Vi du ha me? :|
 Vær inte rædd, je ska ikke slaa'
 | Eller dra' de. :|
 Engang imellem je griner¹⁴⁾ vel,
 Men al mi Ti ska je stendi lell
 | Holl' uta de. :|

Guten.
 5. Dær gaar om Kvinnfolk saa mangt et Svell
 | Te de Vonne⁸⁾; :|
 Men hver en Ongkar se gifter lell⁹⁾
 | Naar han kunne. :|
 Om Kjærringa er naa lit sint aa ærj¹⁰⁾,
 Gaar inte Or inn te Bein aa Mærj¹¹⁾,
 | Har je funni. :|

Gjenta.
 8. Aa ja, je spaar, je ska ha en Mann,
 | Som hver anna. :|
 Naar slik en Frier se byr, blir han
 | Inte vanna¹⁵⁾. :|
 Lit Knubbor¹⁶⁾ kann je iblant vel gjit,
 Men al mi Ti ska je væra bli;
 Hær er Hanna!

Andantino.

Nr. 42. „Aldri fagnar' Syn eg saa.“

1. Al - dri fag - rar' Syn eg saa, Enn dæ fy - ste So - la rann, Sau-en²⁾ bræ-ka, Pur-ka grein³⁾, Tro-sten ga-paa⁴⁾,
Skod - da¹⁾ o - ver En - ga laa, Aa - sen sto som i ein Brand.

p

So - la skjein. Gu - ten, som naa laa paa Hjellen, Sov en - naa aa tok i Fang.

2.
Aa eg ropte: Siri! Peer! —
Peer han svara: Eg æ' naa her.
Aa eg sade: Peer, du maa
Aldri meer paa Hjellen gaa.
Peer han svara: Aa Gud naa!
Hur ska eg daa Kvinnfolk faa?

^{*)} 2det Vers uden Gjentakelse. ¹⁾ Skodda o: Taage. ²⁾ Sauen o: Faaret. ³⁾ Purka grein o: Soen gryntede. ⁴⁾ Trosten gapa o: Drøsselen sang (det svenske gapa o: skrige).

Moderato.

Nr. 43. „Den Ti e va' liten.“

(Valders.)

Den Ti e va' li - ten, e in - kje kun-na gaa, E leik - tō me mæ Gjen - to, so Kat - ta mæ Straa; No tyn - gjist min

p

Fot, no graa - na mit Haar, Dæ fæl - lō me so tungt et - te Gjen - to o gaa.

Nr. 44. Gjæter-Livet.

(Hallingdalen.)

50

Allegretto.

Nær Mai - daa-gaa lok - kje, Aa So - la skjin so vart¹⁾ aa vent, Daa Gjentunn ut - i Flok - kje²⁾ Lyt pyn - te se so pent. Dei

stun - de ut fraa Huus aa Gar, Mæ Fe aa Gjeit aa Sau³⁾ dei drar, Dökk Hug te Fjöl - lo stend.

2. Me lyt⁴⁾ ut aa gjæte, De gjeng Lust aa Leik i Li, Nær Solaa te sprette⁵⁾ Den beste tæk Summar-Ti. E færug⁶⁾ vara maa, Aat Skog aa upp Fjöllo lyt e daa Mæ Ku aa Savidn⁷⁾ gaa.

3. E lakkje dei aat Skogji, Aa kvar ei Ku æ' Maale vant⁸⁾, Dei hev no samre Hugji⁹⁾ Aa följi aat kvar Kant. Dei sigle kringom slett aa bratt¹⁰⁾, Te Kvello lyt e ta dei att Aa drive heim te Natt.

4. So snögt¹¹⁾ dæ li aat Meddaag, E Fena¹²⁾ lakkje i ein Trupp, Me rop te Hunde Fedogg, Aa gjeng paa Fjöllo upp. Dær kann me Kjyri övisjaa, Kor Savidn aa kor Gjeitunn gaa, Aa glættug bli me daa.

5. Me övi Klippunn stire¹³⁾, Ein Flokk taa spræke Reino gjeng¹⁴⁾; Aa adle mine Kjyri Aa Smaatfe gjeng ikring. Febikkja¹⁵⁾ flyg aa leitar Den heile Buskap¹⁶⁾ Trupp upp i Trupp 'Ti Tustedalæ jup.¹⁷⁾

¹⁾ vart sig paa et sælleds er Mælet vant
²⁾ uti Flokkje
³⁾ Sau o: Faar.
⁴⁾ me lyt o: jeg maa.
⁵⁾ sprette o: skinne.
⁶⁾ færug o: færdig, paa Færde.
⁷⁾ Savidn o: Faarene.
⁸⁾ O: Kvaer
⁹⁾ samre Hugje o: samme Hu (Tanke).
¹⁰⁾ De løbe omkring paa det Flade og det Steile.
¹¹⁾ snögt o: snart.
¹²⁾ Fena o: Kvaer
¹³⁾ I den dybe Tustedal.
¹⁴⁾ Der gaaer en Flok af vilde Renner.
¹⁵⁾ Febikkja o: Hyrdehunden.
¹⁶⁾ Buskap o: Hjord.
¹⁷⁾ I den dybe Tustedal.

6.

Me setja us paa Fjöllo,
 Jo Havor Gjætesvenn aa e,
 E blæs i Luur aa trölle¹⁾,
 Saa Kjyri kjem aat me.
 Aa Guten slær Munnharpun sin,
 Han spelar vent paa Flöitun fin,
 Aa e sjung Visun min.

7.

Om Kvello rop e Rullen²⁾,
 Aa kalla kvar ei Ku mæ Namn,
 Mæ Tralling aa mæ Hullen:³⁾
 Kjem no, Botlykke, fram!
 Kjem Leikeros, Gullstjerne fin,
 Kjem Dokkerose, Kjæla min,
 Kjem, Bjöllku Kvitelin!

8.

Kjem, trippe Fe aa Sau, i,
 No lyt me ratt⁴⁾ te Sætra inn;
 Kjem, Kjyri heile Kjaue⁵⁾,
 Sjaa, Sola laage skjinn!⁶⁾
 Nær e fær Mjolk i Köppun min,
 So legg e me aa svover inn,
 Tess⁷⁾ Daag paa Fjöllo skjinn.

¹⁾ trölle o: traller. ²⁾ Rullen o: den hele Flok (?). ³⁾ Tralling aa Hullen o: Trallen og Syngen. ⁴⁾ ratt o: hurtigt. ⁵⁾ Kjaue o: et Antal af tyve Stykker. ⁶⁾ See, Solen skinner lavt. ⁷⁾ tess o: indtil.

Moderato.

Nr. 45. Den Narrede.

1. Aa eg ser paa deg, Aa du ser paa meg, Aa eg ser paa deg, Aa du ser paa meg; Aa hei, aa hei, aa
 2. I - fjor sa' du dæ, Du in - tje vil - le ha' meg; I-aar kom du at - te Aa hjer - te - leg ba' meg; Aa hei, aa hei, aa

hil - dran - de deg¹⁾, Ko' il - le du ha' no nar - ra meg!
 hil - dran - de deg, Ko' il - le du ha' no nar - ra meg!

¹⁾ hildrande deg o: fortryllende Du.

Nr. 46. Avskje mæ Hövringen.*)

te oon moto.

Sjaa So - le paa A - na - ri - pig! Naa gaar ho dit, som ho om Not - te ligg, Men fyst ho me Aa Stein aa
Bu - dei - a skvat - tar fraa sitt Sell²⁾: „Men mon-tru Ku - e kjöm naa taa se sjöl³⁾ Hu - ru - li - lu, li - hu - li -

Aa Al - le te for - gyl - le lyt¹⁾. Bjöl - lunn dumt bak - om Hau - gom to - na⁵⁾; Klun - ken rart att Ber - gom
Mi sö - te Ku Æ' grumast stött.⁴⁾

jo - ma⁶⁾, Bek - kjen sil - lar⁷⁾ som Taa - rer stilt⁸⁾ - E æ' hu - gilt.⁹⁾

* Hövringen er en Sæter i Vaage Præstegjeld i Gudbrandsdalen. — Anaripigg (s. 1ste Vers), en Fjeldtinde, som kan sees fra denne Sæter i Vest.
1) forgyldt o: maa forgyldte. 2) Hyrdepigen (Sæterpigen) titter ud fra sit Sæterhuus. 3) taa se sjöl o: af sig selv. 4) grumast stött o: fortreffeligst.
Høien. 6) Klangen gjenlyder selsomt i Bjergene. 7) sillar o: risler. 8) stilt o: stille. 9) hugilt o: urolig i Sindet, bekymret. 5) Bjælde

2.

Ko reint forundeleg au lell¹⁾
 Mitt Hjerta hoppar upp i meg i Kveld!
 Ko rart dæ æ',
 Naar Fjelli tæk
 Sin Avskje mæ
 Sin kjære Gut!
 Paa Hövrings vakre Sæterstul²⁾
 Idag vist siste Gaangen helt me Jul.
 Dæ hende fleir,
 At alder meir
 Döm saag sitt Reir³⁾,
 Naar döm flaug ut.
 Alder Gjentunn saa vakkert hulla⁴⁾,
 Berg-Jom, Bekkjenn aa Bjöllunn sulla!
 Dette spaar me vist einkvort Illt⁵⁾,
 E æ' hugilt.

3.

Ska' her i Vær' e inkje faa
 Ho Mari, som e held saa mykjy 'taa?
 Men kvarför saa
 Skull' eg daa faa
 Mitt Auga paa
 Min Kjaraste?
 Ho va' fornem, men inkje grum,
 Den fyste Gjenta, som e dröymde um:
 Idag ho sa'
 Saa mykjy bra,
 Mæ Graat me ba
 Aa hugse⁶⁾ se.
 Ja, du gjere me blaut i Sinne,
 Naar alt anna glett utur Minne.
 Men aa faa de — dæ slepp e snilt⁷⁾;
 E æ' hugilt.

4.

Sjaa Den, som kjöm i Snörlivs-Kjol!
 Aa skin paa ho, du vakre raue Sol!
 Aa kjære Fjell,
 Skikk Kue lell
 Heimatt i Kveld!
 Saa slepp ho gaa.
 Aa Haugar⁸⁾, gjer dökk⁹⁾ höge no,
 Saa Gjenta mi si Ku fraa dökk kann sjaa!
 Aa Berg-Jom tig
 Ei lito Ri¹⁰⁾,
 Lat Bjölla si
 Ho höyre faa!
 Kjære Dalar, dökk me maa gjöyme!
 Kanskje tor ho si Sorg daa glöyme.
 Imbert! naa maa du graate stilt!
 Ho æ' hugilt.

5.

Han Imbert vi' ho gjenne sjaa;
 Men Bekkjer smaa renn stritt fraa Augom blaa.
 Ho sakte si'¹¹⁾:
 „E einsle bli'
 Nok all mi Ti,
 For Ven' min strauk¹²⁾!
 Han, som i Være för va' min,
 Han, som va' stö¹³⁾ som Stein aa lett som Vind,
 Han æ' e naa
 Au huga paa.
 E tenkte faa
 'En, men e rauk¹⁴⁾.
 Han va' lentug¹⁵⁾ — eg höyrd 'en laate,
 Naa e einsle maa gaa aa graate.
 Treff 'en hær — dæ e slepp nok snilt!
 E æ' hugilt.“

6.

Aa Sole ne bak Tindom datt¹⁶⁾,
 Aa Sjennunn glytte fram aa Maanen spratt¹⁷⁾,
 Naa vart dæ Kveld;
 Far væl, far væl,
 Du gamle Fjell,
 Eg elska mest!
 Din Blome¹⁸⁾ Imbert alder naar!
 E stegalaus¹⁹⁾ te Himmels inkje gaar.
 Kor ber dæ te²⁰⁾,
 Saa tver du æ'!
 Slikt negte me,
 Du sjöl veit best.
 Marit veit nok eit anna Stelle,
 Meire grepa²¹⁾, enn Hövrings Fjelle,
 Dær oss kvorkjen²²⁾ ska' vera skilt,
 Hell bli hugilt.

¹⁾ au lell o: ogsaa alligevel (dog). ²⁾ Sæterstul o: Sæterplads. ³⁾ Reir o: Rede. ⁴⁾ hulla (= sulla) o: nynnede. ⁵⁾ einkvort Illt o: noget Ondt. ⁶⁾ hugse o: huske.
⁷⁾ dæ slepp e snilt o: det slipper jeg nok for, det gaaer jeg vist Glip af. ⁸⁾ Haugar o: Høie. ⁹⁾ dökk o: Eder. (bet. ogsaa I). ¹⁰⁾ Ri o: Stund. ¹¹⁾ Ho sakte si' (sejer) o: Hun
sagtens siger. ¹²⁾ strauk o: løb bort. ¹³⁾ stö o: fast. ¹⁴⁾ rauk o: tabte, gik Glip af [ham]. ¹⁵⁾ lentug o: spøgefuld, munter. ¹⁶⁾ datt o: gled (egentl. faldt). ¹⁷⁾ Og Stjernerne tittede
frem og Maanen kom op. ¹⁸⁾ Blome o: Blomst. ¹⁹⁾ stegalaus o: uden Stige. „Gange stegalaus te Himmels“ siges om det Umulige. ²⁰⁾ Hvor gaaer det til. ²¹⁾ grepa o:
fortrinlig. ²²⁾ oss kvorkjen o: vi hverken.

Nr. 47. Kjølstaguten.

54

Al

Je teen - te paa Kjøl - sta i - fjor Mæ my - e Sorj aa Møj - e; Je sæt - te mi Liit te Gud, Aa
Titt syn - tes je Nö - a va' stor, Men je maat - te la me nøj - e.

p

mf

- gen an - nen Man: Te Vaa - ren je slep - per vel ut I - fraa den slem - me Fan.

p

2. Aa Alle Paa Kjøl - stagen
Lengste Støtt om Dagen
Vi somler³⁾ i Kjø - vellen
— Ja æ, inte legges²⁾ te Fan te Man? —
Aa enda saa¹⁾ i legges²⁾ te Man? —
Atte Kjærringa æ²⁾ værre, enn han.

3. Om Maaran saa flyer 'n op,
Aa river paa se Broka⁴⁾,
Derette saa tar 'n en Sup
Aa gleiner⁵⁾ bort paa Klokka:
„Kjære Guter, staa naa op!
Naa æ' Klokka mot di tre,
Stell naa alla Gampa ihop⁶⁾,
Aa sea saa høgger di Ve!

4. Dæmmæ⁷⁾ ryker Kjærringa op
Aa kaster paa se Stakken⁸⁾,
Deretter saa tar a 'n Rok
Aa sleng se neer paa Krakken⁹⁾:
„Kjære Gjenter, staa naa op!
Naa æ' Klokka slii¹⁰⁾ tre,
Kok fyst Villinga, aus a saa op¹¹⁾;
Aa sia saa steller di Fe?

5. Aa naa æ' je saa indeli gla,
Naa har je tent ut Aare,
Manga Tak ska naa Kjølstan¹²⁾ ha,
For han dro me saa flitti i Haare.
Je Beina ret ofte tok fat,
Nær som Nöa den blei me for stor;
Aller kommer je te Kjølstan att,
Nei, naa vil je bli him' hos a Mor

1) döm de det. 2) rökker o: strækker. 3) somler o: tumler, færdes. 4) Broka o: Buxerne. 5) gleiner o: gloer. 6) Sørg nu for alle Øgene (Gampa).
7) dæmma Stakken o: Skjørtet. 8) Krakken o: en trebenet Stol uden Ryg. 9) slii o: slaaet. 10) Kog først Vællingen, os den saa op. 11) Kjølstan o: Kjølstaman

Andante.

Nr. 48. Guris Sang.

55
(Vaage.)

Allegretto.

Nr. 49.

(Mel. til en „Bryllupsvisse“ fra Læsje.*)

*) Læsje (Lesso) i Nordre-Gudbrandsdalen.

Nr. 50. Bonden i Brydlaupsgaren.

(Indledende Tale:)

(Søndhordlandsk Dialekt.)

Kors meg! no ha eg vore te alt ifraa eg vart fødde, aa æ' no öve tvo aa treti Aar gamadle, men aller saag eg slika Furer¹⁾ aa slika Pirnamenter²⁾ so uti Prestegaren sjaa 'an Herr Kristen i Soknedalen, ei heile Horg aa store Ly³⁾ Bykarar aa Stasmöyar⁴⁾, daa ein Prest — eg trur han heite Herr Anders Peerson Heyberg, aa dei seje, han æ' Sokneprest langt opp i Fjedlbygdanne vest i Austlande, eg tenkje, da heite Venjom högt opp i Telamarko — mæ mykjen Domenering aa enndaa meira Trebulering⁵⁾ drakk Brydlaup mæ den vetla⁶⁾, forknöttna⁷⁾ Gjento uti Prestegaren, Dotter aat Herr Kristen i Soknedalen, Soffi Kristensdotter Heyberg. Men daa maa du tru, at den Dagjen, so va' den aatte aa tjugende Juli, eit Tusind sjau Hondra aa treti Aar, daa va' da rett, som all Væro⁸⁾ va' i eit Kalvskinn aa heile Prestegaren krok i kvart Holte⁹⁾ mæ kyrkjeklædde Herrefolk aa utstafera Tauser, so vena so utstraala¹⁰⁾ Krambudokker aa utmaala Marihøner¹¹⁾.

¹⁾ Furer o: forunderlige Ting. ²⁾ Pirnamenter, Optøier (?). I Hallagers „Norsk Ordsamling“, S. XXIII, anføres Perlement som brugeligt blandt Bønderne i Betydning af Oprør, Skjellsstykker, og antages for en mulig Forvanskning af Parlement. ³⁾ ei heile Horg aa store Ly o: et heelt Slæng og stor Familie. ⁴⁾ Stasmöyar o: Damer. ⁵⁾ Domenering aa Trebulering o: Støi og Allarm (s. Hallager, ovenanf. St.) ⁶⁾ vetla o: lille. ⁷⁾ forknöttna o: nette. ⁸⁾ Væro o: Verden. ⁹⁾ krok i kvart Holte o: krøb i hvert Krat; en Talemaade, der betyder, at der var Bevægelse allevegne. ¹⁰⁾ utstraala o: uddyntede. ¹¹⁾ Marihøner o: Sommerfugle.

Nr. 50 a. Bonden i Brydlaupsgaren.

56

1. I ry - kan - des U - ver aa fy - kan - de Vind I - Fjo - ren eg bau - ta¹⁾ för eg kom hær - inn, Aa Sjö - en han
Men rett so eg va no ein Mo - le²⁾ i - fraa, Saa haur' eg da ljo - na³⁾ aa don - dra i Skraa, Da brast so ein

i ei Rö - ra;
Dott⁴⁾ for mit Öy - ra.

2. E A
I T
3. A S
Eg strika paa Segle, eg sprang upp paa Land,
laupte paa Skogjen da snyggast, eg vant,
Eg tenkte, at Svensken va' næra.
Eg Örslo⁵⁾ eg traava⁶⁾ aa vist' ingjen Vei,
Eg meira eg laupte, te verra da blei,
ropte aa skreik paa vor Herra!
te mi Lykka kor örslen eg var,
eg utöve i⁸⁾ Presten sin Gar,
kors meg! kor blei eg forbina⁹⁾!
Eg aa haur' eg aa saag eg so opsa eit Rusk¹⁰⁾
fortelja kvar Taav aa kvar Tusk¹¹⁾,
mykje eg heve i Minne.

4. Da fösta eg mötte, da va' rett ei Taus,
Va' maala aa flingsa¹²⁾, men Hove sat laust¹³⁾,
Aa Stakkjen¹⁴⁾ va' brei so ein Laave¹⁵⁾;
So kom der ei Horg¹⁶⁾, baae skratla aa lo,
Va' stasa so Futen¹⁷⁾ i syllspende Sko,
Aa adle va' mjöla i Hove.
5. Dei dreiv inn i Stovo, men atte sto eg,
Eg ondras paa detta aa tenkte mæ meg:
Tru¹⁸⁾ hær æ' Utskrivels' paa Garen?
Daa blei eg so fælen¹⁹⁾, eg skolv so ei Mær,
Eg tenkte, no fær du paa Axlo Gjevær,
So stend du so Fuglen i Snaren.
6. Eg svartna so Joro, eg datt ner i Kne,
So kom der ei Kjering, hu spraaka meg te,
Hu helsa aa nikka mæ Hove;
Hu spore, om eg vilde drikke ein Gaang,
Eg letta paa Huo, i Öyra da saang,
Saa flakka²⁰⁾ eg inn uti Stovo.
7. Der haur' eg aa saag eg so opsa ein Stas,
Dei aat aa dei drukke mæ stor Trebelas²¹⁾
Ti Brydlaup Herr Kristen han gjore
Te Dotter si Soffi, hu fekk no ein Prest;
Eg glana²²⁾ kring Stovo, da eg kunde best,
Sjaa Bruro hu sat opp mæ Bore.

8. Hu sat no aa littra aa glittra so Glas
Taa Kraakesyll-Snore²³⁾ aa Krambuestas,
Gullbore aa Fronser kring Stakkjen;
Aa Tröyo va' krota²⁴⁾, hu Krana ei bar,
Syllbelte va' borte, bærhovda hu var,
Aa Haare va' mjöla i Nakken.
9. Paa Bore sto Retter mæ Suppa aa Sill,
Aa store Kjötlaare, deronde laag Ell²⁵⁾,
Paa Fate der laag no ei Höna!
Aa mitte paa Bore sto Krimskrams mæ Syll,
Der attmæ²⁶⁾ sto Kruser aa Koppa mæ Öl,
Ja Blomar aa Brakjebær²⁷⁾ gröna.
10. Der sto Havrekaka, va strödde mæ Mjöl,
Aa Dravle²⁸⁾ aa Mylja²⁹⁾ laag der paa ei Fjöl³⁰⁾
Aa smaaskorne Kveitebrö-Stompar.
I Krusebrot³¹⁾ laag der baa Krydder aa Salt,
IDongjer³²⁾ laag Graasei³³⁾, so tjuk so han valt³⁴⁾,
Aa fyllte Kamshove³⁵⁾ aa Klompar.
11. Aa runt omkring Bore sto Bonkar mæ Graut³⁶⁾,
Den laag uti Dongjer, han va' intje blant;
Mæ kvar Borrisk³⁷⁾ laag der ei Tripsa³⁸⁾.
All Maten va' krydda mæ Græs aa mæ Blom,
Te Smör aa Bykaka³⁹⁾ va' der intje Rom;
Eg saag ikkje helle ei Lepsa.⁴⁰⁾

1) bauta o: krydsede. 2) Mole o: et lidet Stykke. 3) ljona o: larme. 4) Dott o: Told, Spunds. 5) Örslo o: Forvirring. 6) traava o: travede. 7) datt o: faldt. 8) utöve o: udover i. 9) forbina o: forundret. 10) opsa eit Rusk o: en overdreven Allarm. 11) k. T. aa k. Tusk o: hver Smule. 12) flingsa o: pyntet. 13) Hove sat laust o: Hovedet sa løst; (de efter Mængde af Menneſker. 14) Stakkjen o: Skjørtet. 15) Laave o: Lade (Ladedør). 16) Horg o: Hovedet sa Snore o: Glimme Enebær. 17) Futen o: udstafferet. 18) tru o: mon. 19) fælen o: bange. 20) flakka o: gik. 21) Trebelas o: Allarm. 22) glana o: gloede. 23) Kraakesyll-Snore o: Glimme Enebær. 24) krota o: ostet Mælk (opsat Mælk). 25) Ell o: Ild (formodentlig et Fyrfad med Gløder i, hvorpaa Stegen var sat, for at holdes varm). 26) attmæ o: tillige. 27) Brakjebær o: Dynger. 28) Dravle o: et Slags Fisk. 29) Mylja o: en Ret, tillavet af Fladbød og Fedt. 30) Fjöl o: en Fjæl, et Bræt. 31) Krusebrot o: Potteska. 32) Dongjer o: Boller og koges tilsammen med disse. 33) Graasei o: Fiskelever og Meel; Kamshove o: Fiskehoveder, der stoppes med saadanne. 34) valt o: væltede ud. 35) Kams o: Boller, som laves af Fiskelever og Meel; Kamshove o: Fiskehoveder, der stoppes med saadanne. 36) Graut o: Grød. 37) Borrisk o: Tallerken. 38) Tripsa o: Serviette. 39) Bykaka o: Kage fra Byen (Kjøbstaden). 40) Lepsa o: et Slags fint Fladbrød.

Allegretto.

Nr. 50b. Bonden i Brydlaupsgaren.

(Mel. fra Østerodd.)

1. I ry - kan - des U - ver aa fy - kan - de Vind I Fjo - ren eg bau - ta för eg kom hær - inn, Aa Sjö - en
Men ret saa eg va' no ein Mo - le i - fraa, Saa haur' eg da ljo - na aa don - dra i Skraa, Da brast so

sto i ei Rö - ra;
Dott for mit Öy - ra!

14. Aa somme dei bles uti Kjeppar aa Staang⁴⁾,
Ein aat paa ei Pylsa⁵⁾, va' tri Alen laang,
Han beit uti Pylso aa hikka;
Eg trur nok den Pylso va' mærjale⁶⁾ heit,
Ti Fingrane likra⁷⁾ saa titt, so han beit,
Aa Augene sto so ei Brikka.

15. Dei drakk aa dei helsa aa snakke paa Rysk⁸⁾;
Dei gjevla⁹⁾ mæ Kjeften so stygt so ein Tysk;
Dæ va' nok om Pylso dei trætta.
Men sistpaa saa blei eg baa svulten aa tör,
Saa kom der ei Kjerring igjønno ei Dör,
Paa Kruso aa Kanno hu letta.

16. Hu bau meg aa drikka ei Krukka mæ Blo,
Eg kyste paa Haando, eg skolv der eg sto,
Aa tok imot Krukko aa takka.
Saa drakk eg ur Krukka kvar einaste Taar,
Daa blei eg saa moten, eg greidde¹⁰⁾ mit Haar,
Aa innor aat Bore eg flakka.

17. Der skjenkte dei meg ei Potta mæ Mjö,
Aa rakte derte ein Borrisk mæ Brö,
Men Bröe da stak eg i Barmen.
Aa ret so dei sat i den fagraste Leik,
Daa reiste dei adle fraa Bore aa skreik,
Aa fata kvarare i Armen.

18. Eg tyktes, dei vilde baa bitast aa slaast,
Dei brækte rett likeso Smalen¹¹⁾ i Frost,
Kvarare¹²⁾ i Augene ramsla¹³⁾.
Daa kjæm der saa Maange, so sleit aa bar ut,
Dei laupte i Tommel baa Tauser aa Gut,
All Maten taa Bore dei kramsla¹⁴⁾.

19. Daa detta va' maka aa Golve va' reitt,
Saa dansa Bykaren mæ Tausene greitt,
Men Bruro hu sat so ein Kruna¹⁵⁾.
Dei Stadsmöyar hoppa baa knötna aa kjekk¹⁶⁾,
Da va' so dei vore forgylt paa kvar Flekk,
Aa glimra aav all deira Buna¹⁷⁾.

20. Daa dei hadde dansa den Natto saa laang,
So tok eg mi Hua aa flakka min Gaang,
Daa blei der eit Rusk¹⁸⁾ uti Stovo;
Kvar Bykar han nappa ei Gjenta mæ seg,
Aa Presten tok Bruro, men Ingjen tok meg,
Dei trippa so snygt inn aat Kovo¹⁹⁾.

21. Daa detta va' sluta, so drog eg min Vei,
Eg kund' intje lengere skjöna paa dei²⁰⁾,
Ti Tausene vilde meg lokka;
So gav dei meg Drikke, so gav dei meg Mat,
Koröve eg blei rett so hjærteleg kvat²¹⁾,
So monne eg heimatte flakka.

12. Men daa maa du veta, Bykaren han sleit
Paa Kjötlaar aa Skinka, i Stompen han beit,
Aa store Glas Öl dei utdrukke.
Der drakk dei eit Slag, da va' likaso Blo,
Dei kasta deri ein Klomp Salt helle tvo,
Dei auste da utur ei Krukka.

13. Aa ret so dei sat upp mæ Bore aa sleit,
Daa haur' eg eit Læt so ei aalette¹⁾ Gjeit,
Da bræka aa knorra aa bura²⁾;
Eg tor intje seia, da let so for stygt,
Daa kjæm der ein Vilttysk aa strauk paa ei Lykt³⁾,
Aa are paa Felene skura.

1) aalette o: sribet langsad Ryggen. 2) bura o: böge, bröle. 3) Lykt. Det er ikke godt at sige, hvad det er for et Instrument, som lignes med en Lygte. 4) Ved „Kjeppar aa Staang“ maa vel menes Fløiter og Clarinetter. 5) Ved „Pylsa“ forstaaes en, rigtignok ikke tre Alen lang, med Skind overtrukken Zinke, et nu af Brug gaet Instrument (s. L. N. Bergs „Den første Prøve for Begyndere udi Instrumental-Kunsten“, Christiansand 1782, S. 53 og 55). 6) mærjale o: forførdelig, overmaade. 7) likra o: skjælvede, rørte sig. 8) Rysk o: Russisk. 9) gjevla o: vrængede. 10) greidde o: redte, strög tilbage. 11) Smalen o: Faaret. 12) Kvarare o: hverandre. 13) ramsla o: ragede. 14) kramsla o: gramsede, rev. 15) Kruna o: egentlig den Krone, Bruden bærer paa Hovedet, men siges ogsaa om stille, ærbare Fruentimmer (s. Hallagers „Norsk Ordsamling“, S. 167). 16) knötna aa kjekk o: nette og raske. 17) Buna o: pragtfuld Klædedragt. 18) Rusk o: Støi og Forvirring. 19) Kaavo o: Kammeret. 20) skjöna paa dei o: forstaae mig paa dem. 21) kvat o: glad, munter.

Nr. 51. „Fjeldbyggen agter paa Tiden.“

(Thronhjelm.)

Andantino.

1. Fjeld - byg - gen¹⁾ ag - ter paa Ti - den, Om Vin - tren, naar Da - gen er li - den, Ta'er han Öx' paa Nak - ken, i

Piu mosso.
Bak - ken Gaaer i dy - ben Sne Op til Læn - der - ne, Fin - der sig et Træ, Kro - get til at see ;

mf *poco rit.*

Tempo 1mo
Hug - ger der - af Mei - e²⁾, som plei - e Bru - ges un - der Slæ - der paa Vei - e.

f *mf*

¹⁾ Fjeldbyggen ∴ Fjeldboen. ²⁾ Meie (Meier) ∴ Gjænger.

2. **Bonden**, som boer ind i Fjorde,
Deels haver herlige Jorde,
Eng og grønne Volde; blandt Knolde
 Frugtbart Kornland,
 Som vel nære kan
 Rundelig sin Mand,
 Ligger for eet Spand¹⁾,
Er dog god for tvende, ja trende,
Föder Kvæg og Faar uden Ende....

¹⁾ Spand α : Maalet for en vis Strækning Land, saa stort, at det kan dyrkes med eet Spand (Spænd) Heste. ²⁾ Rømmen α : Fløden.

3. Halfri sit Smør skulde kjærne,
 Rømmen²⁾ bortstjal hendes Terne,
 Bar den bort til Drengen i Engen,
 Som var hendes Ven;
 Der foer Rømmen hen,
 Saa gik til med den.
 Halfri stod igjen,
 Over saadan Kræsen, Dreng-Væsen
 Stod som hun var slagen paa Næsen.

4. Siden, som det blev opdaget,
 At hendes Tøs den har taget,
 Blev den gode Kvinde ei ti'nde,
 Seer sig om i Vraa,
 Fandt en Kjæp der staae,
 Djævels Huus der laa,
 Banket Ryg og blaa
 Fik den Tøs at bære, maatt' svære,
 Aldrig mere utro at være.

Peder Dafs.

Allegretto.

Nr. 52. „Lensmannen hadd' ei graaskjimla Mær.“

(Thronhjem.)

Musical score for Nr. 52, 'Lensmannen hadd' ei graaskjimla Mær.' The score is in 3/4 time and G major. It consists of two systems of piano accompaniment. The first system starts with a dynamic marking of *mf*. The second system continues the piece. The notation includes treble and bass staves with various rhythmic figures and articulation marks.

Moderato.

Nr. 53.

Musical score for Nr. 53, 'Aa Fan-te-guten gjik sig i grönnende Lund...'. The score is in 2/4 time and G major. It consists of two systems of piano accompaniment. The first system starts with a dynamic marking of *p*. The second system continues the piece. The notation includes treble and bass staves with various rhythmic figures and articulation marks. The lyrics 'Aa Fan-te-guten gjik sig i grönnende Lund....' are written below the first system.

Allegretto.

Nr. 54 a. Sæterreise.

(Gudbrandsdalsk Dialekt.)

1. Mar-kje grö-nas, Snjogen braa-na¹⁾, Fjel bli bært aa Lau-ve sprett²⁾, Alt, som li-ve, byr-ja kreke⁴⁾, Bjönnen kjæm taa Hi-e⁵⁾ fram,
Mu-ri-ny-kjyl³⁾ staar 'ti Da-lom, Ku-e se fæ e-ta mett; Ut-ur Fjö-se⁶⁾ spring for-nög-de Ku aa Kalv aa Sau⁷⁾ aa Lam.

Allegretto.

Nr. 54 b. Sæterreise.

(Mel. fra Ørkedalen.)

1. Mar-kje grö-nas, Snjogen braa-na¹⁾, Fjel bli bært aa Lau-ve sprett²⁾, Alt, som li-ve, byr-ja kre-ke⁴⁾, Bjönnen kjæm taa Hi-e⁵⁾ fram,
Mu-ri-ny-kjyl³⁾ staar 'ti Da-lom, Ku-e se fæ e-ta mett; Ut-ur Fjö-se⁶⁾ spring for-nög-de Ku aa Kalv aa Sau⁷⁾ aa Lam.

2. Ail le s) Fugle læ se höyre, Tiur sit paa Furukvist,
Kv ar, som kjenne att sin Maakaa, syng mæ Hogna⁹⁾: Tak for sist!
Bl mde Saang 'ti Fjelle joma¹⁰⁾, Gauk aa Röy aa Jerp aa Trost
Kar ppas um, kem best kann rope Glæe ut for sluta Frost.

¹⁾ braana o: smelter, tær. ²⁾ Lauve sprett o: Lovet spirer frem. ³⁾ Murinykjyl o: Marie-Nøglebaand (en Blomst). ⁴⁾ byrja kreke o: begynder at krybe. ⁵⁾ taa Hie o: af Vinterle. ⁶⁾ Fjöse o: Fæhuset, Stalden. ⁷⁾ Sau o: Faar. ⁸⁾ Aille o: alle. ⁹⁾ Hogna o: Glæde. ¹⁰⁾ joma o: gjenlyder. ¹¹⁾ Akerreinom o: Agerrenerne. ¹²⁾ Telan o: Frosten, Kulden i Jorden. ¹³⁾ Varmen er i Luften kommen. ¹⁴⁾ lyt laagaas o: maa tillaves, bringes i Orden. ¹⁵⁾ vele um Hafellen o: efterseer Gjerdet. ¹⁶⁾ röjas o: ryddes. ¹⁷⁾ Budeia

3. Sole skjinn paa Akerreinom¹¹⁾, Telan¹²⁾ retnaa borte æ',
Ölen æ' 'ti Være komin¹³⁾, Plog aa Horv lyt laagaas¹⁴⁾ te;
Guten vele um Hafellen¹⁵⁾, Engjen ska aa röjas¹⁶⁾ naa,
Dæ betye for Budeia¹⁷⁾: Böling¹⁸⁾ ska te Sæters gaa.

Nr. 54c. Sæterreise.

61

Andantino.

1. Mar-kje grø-nas, Snjo-gen braa-na, Fjel bli bært aa Lau-ve sprett,
Mu-ri-ny-kjyl staar 'ti Da-lom, Ku-e se fæ e-ta mett; Alt, som li-ve, byr-ja kre-ke, Bjön-nen kjæm taa

p e semp. leg. *mf*

Hi-e fram, Ut-ur Fjö-se spring for-nög-de Ku aa Kalv aa Sau aa Lam.

p

4. Komme Fæna¹⁾, kom me følgje, kom Gulldrople, kom Spelin!²⁾
Kyra, Kelve! dök³⁾ e føre vil 'ti Sæterkvee⁴⁾ inn;
Uta Fare ska os leva, Busvein⁵⁾ hel os fri for Bjönn.
Kva han inkje haanom frykta, frykta han Budeias Hönn⁶⁾.

5. Feite Grase ska dök eta, drikke klaare Kjella te,
Kvar ein Dag ska Gjestbo vera, Mat ska naa aat dökre Kne;
Dök for Vinters Frost aa Kelle, Svelt⁷⁾ aa Hunger Rett⁸⁾ ska faa;
Ingor Hulder bære Kryttur hell som dök ska sia haa.

6. Mjök aa Rjume⁹⁾, Smör aa Kjuke¹⁰⁾, Ost aa kva, som forkunt¹¹⁾ æ',
Mysu¹²⁾, slikt aa anna meire vist os her aafellun¹³⁾ fæ;
Saa ska os¹⁴⁾ i Sommaar leva, tess dæ Snjogen bli for sleim,
Dæmæ venda os aat Bygden, fer mæ Smör aa Böling heim.

E. Storm.

¹⁾ Fæna ☉: Faar og Geder. ²⁾ Gulldrople (den Guldspraglede) og Spelin ere Navne paa Kreaturene. ³⁾ dök ☉: Eder. ⁴⁾ Kve ☉: Fold, Vænge, indhegnet Malke-plads. ⁵⁾ Busvein ☉: Røgteren. ⁶⁾ Hönn ☉: Horn. ⁷⁾ Svelt ☉: Sult. ⁸⁾ Rett ☉: Gjengjæld. ⁹⁾ Rjume eller Rømme ☉: tyk Fløde. ¹⁰⁾ Kjuke ☉: den første Ost, som tages af Vallen. ¹¹⁾ forkunt ☉: lækkert. ¹²⁾ Mysu ☉: Valle. ¹³⁾ aafellun ☉: overflødigen. ¹⁴⁾ os ☉: vi.

Andantino.

Nr. 55 a. Heimreise fraa Sæteren.

(Gudbrandsdalsk Dialekt.)

1. Os ha gjort, kva gje - ras skul - le, y - sta Ost aa kjin - na Smör, Kork - je⁴⁾ fins dæ mei - re Fö - e
Naa staa att aa klöv - ja¹⁾ Öy - kjom²⁾, set - ja Laar³⁾ for Sæ - ter - dör.

dolce e legato

hær for Hei - e⁵⁾ hell for Krist; Gla æ' os, os slep aat Byg - den, mei - re gla æ' Ku - e vist.

2. Farvæl Kve, som ofte gjore blautast Blomsterseng 'pum⁶⁾ me,
Nær e trött ve Högsdags-Löyte⁷⁾ jöp⁸⁾ aa slöngde me paa de;
Farvæl Sæl⁹⁾, mi kjære Stugu, som saa mangt mitt Arbei saag;
Montræ du aa merkte naagaa, nær Stakallen¹⁰⁾ sjaa meg laag?

3. Farvæl Mork, som Fænan gnaagaa¹¹⁾, der e gjætte¹²⁾ mangein Gaang;
Farvæl Skog, som ofte joma taa min Lur aa Stut¹³⁾ aa Saang!
Farvæl Hulder, som dær budde! flöt naa du 'ti Sæle inn;
Vinters Ti æ' ilt aa liggje ute baa for Vær aa Vind.

4. Kom naa Alt, 'ti Sætre finnas, kom aa fölg aat Bygden ne,
Heile Jore æ' naa röjgt¹⁴⁾, kvart eit Straa höyr Fænan te;
Skond dök', Folkje venta heime, Bufærlefsa¹⁵⁾ vil döm haa.
Hær æ' intje meire gjera; Folk aa Fæna, læt os gaa!

E. Storm.

(Jutulen) 1) Klövja 2: lægge Klövsadelen paa (belæsse). 2) Öykjom 3: Ögene. 3) Laar 3: Laas. 4) Korkje 3: hverken. 5) Heie 3: Hedning; hvorved maa forståes Bjergtrolden
marken, hv 6) pum (upp um) 3: op om. 7) Högsdags-Löyte 3: Middags-Stunden. 8) jöp 3: løb. 9) Sæl 3: et lille Huus for Hyrderne paa Fjeld-
15) Bufær 10) Stakallen 3: Gatten min. Kjæresten. 11) gnaagaa 3: gnavede. 12) gjætte 3: vogtede 13) Stut 3: Bukkehorn. 14) röjgt 3: afhøstet.
Kreaturenes Hjemkomst fra Fjeldmarken; Lefsa eller Lepsa 3: blodbagt Fladbød. Bufærlefsa betyder her Høstgilde.

Andantino.

Nr. 55b. Heimreise fraa Sæteren.

63

1. Os ha gjort, kva gje-ras skul-le, y - sta Ost aa kjin-na Smør, Kork-je fins dæ mei-re Fø - e hær for Hei - e hell for Krist;
Naa staa att aa kløv-ja Öy-kjom, set-ja Laar for Sæ-ter - dör. Gla æ' os, os slep aat Bygden, mei-re gla æ' Ku - e vist.

p *mf*

Allegretto.

Nr. 56.

(Mel. fra Holmestrand.)

leggiero

1 2

Allegretto.

Nr. 57. Skogmöte hass Torjer Skjelle.

(Nordre-Gudbrandsdalens Dialekt.)

1. Stus-le¹⁾ Sondags Kvelden ingaang för me va', Leitt va' dæ hei-me le - va; Knaft e kom-min va' 'ti Ulv-hus - da - len traang,
Ty-tin-gen²⁾ va' gjor³⁾, aat Skogen strauk e sta⁴⁾, Næverskrukka⁵⁾ tok 'ti Ne - va.

För e byr-ja höy-re⁶⁾ No-go der, som saang; Maa-le tyk-tes me, Dæ e kjen-tes ve, Akt paa det-ta laut⁷⁾ e gje - va.

2. Best⁸⁾ e gjönnom Kjörrom⁹⁾ titta fram aa saag,
Minst vontes¹⁰⁾ henna raakaa¹¹⁾;
Saa va' dæ ho Kari, som 'ti Grase laag,
Kva um sin kjære Kjaakaa¹²⁾.
Förkja¹³⁾ trudde ho va' eismöl¹⁴⁾ aa 'ti Fre,
Utur Kjeften rann, kva Hjerta sa ho te;
Dæ, e höyrte hær
Taa mi Gjente kjær,
Bære me hell Tyting smaakaa.

3. Gjönnom Dalen rann ei litol Finne¹⁵⁾ fort,
Fjell sto paa kvar si Sie;
Fyrunn¹⁶⁾ va' taa Gras aa gule Blome gjort,
Hegg aa Older¹⁷⁾ dekte Lie¹⁸⁾.
Högre up va' vuxe Furu, Björk aa Graan,
Graane gaamul va', ha baae Skjegg aa Maan¹⁹⁾,
Vigga ogofor²⁰⁾
'Ti stöttvurug²¹⁾ Vaar
Nödde stigand Skog aa bie.

höyre o: b
o: Kjærest
i Almindel
o: Fjeldm

Stusle o: eensom, kjedelig. 2) Tyting o: Tyltebær. 3) gjor o: moden. 4) ad Skoven strøg jeg afsted. 5) Næverskrukka o: en liden Kurv af Birkebark. 6) byrja
ndte at høre. 7) laut o: maatte; (laute eller lyte o: maae). 8) best o: just som. 9) Kjörrom o: Buskene. 10) vontes o: ventede. 11) raakaa o: træffe. 12) Kjaakaa
egentl. Kjæve). 13) Förkja o: Pigen. 14) eismöl o: alene. 15) litol Finne o: liden Finne. Finna er en Elv i Vaage i Gudbrandsdalen; men staaer her for Elv
Fyrunn o: Bredderne af Bækken. 17) Hegg aa Older o: Hæg og Ell (to Træarter). 18) Lie o: skovbevøxet Fjeldside. 19) Maan o: Man. 20) Vigga ogofor
Vigga, den øverste skovløse Deel af Høifjeldene. 21) 'Ti stöttvurug o: i stedsevarende.

4.

Framve Elve sto ein gaamal Syljukall¹⁾,
 'Ti Skuggjin kvilte Gjenta.
 Jutul²⁾ planta 'om for kvar, som dær vart all³⁾,
 Mest for han ho Kari venta.
 Han 'ti hennes Saang fekk Rett⁴⁾ for slik ei Gjær⁵⁾,
 Kem, som høyre ho, æ' stött aa rae sæl⁶⁾:
 Nær ho kvedja vil,
 Fuglen sjöl ti still,
 Strie Foss sitt Laupand lenta⁷⁾.

5.

Intje nok, mi Kari! tenkte e ve me,
 Gjentunn ditt Maal misunne;
 Sjölve Jutul faafengt herma ette de⁸⁾,
 Önskje, han de likne kunne.
 Meire va' dæ, Fisken fjölg⁹⁾ 'ti Vatne sto,
 Kjönu¹⁰⁾ övst 'ti Brone¹¹⁾ lysta høyre ho:
 Gjekk dæ mæ döm saa,
 Kan föll gjetas paa,
 Kaa e ha taa Saangen funne.

6.

Uta för se sjöl mitt Sinn ti Laagaa brann,
 Knaft e mit Öyre trudde;
 Bloe snöggar, hell dæ plæga, 'ti me rann¹²⁾,
 Okjent Glæe 'ti me budde.
 Kroppen bebra, Hjerta pikka Slag i Slag.
 Alder ha dæ livt hell venta slik ein Dag,
 Intje sjöl e veit,
 Kaales Kjærleheit
 Upp aa ne paa Vete snudde.

7.

Vakkre Dal! saa kva ho, vakkrar va' du vist,
 Hö' du 'en Torgjer Skjelle!
 Nei, mi Kari! skreik e, naa syng du imist¹³⁾,
 Sjöl du pryde dessa Fjelle.
 Maasaalendt aa röysaat vakkert æ' mæ de¹⁴⁾,
 'Ti din Arm æ Himil onde kvart eit Tre;
 Kari! nær som du
 Intje fins saa tru,
 Dal æ' styg for me aa Alle.

8.

Förkja reint handfalle, reint förondra va',
 Kor skulle ho me vente?
 Knaft ho kunne blaase¹⁵⁾, for ho vart for gla.
 Daa ho me paa Maale kjente.
 Fystonde ho tok me föll for einkvart¹⁶⁾ Troll,
 For ein Nök, ein Jutul, som hær ha' Teholl¹⁷⁾:
 Sia truga¹⁸⁾ ho
 Me, som lægjand¹⁹⁾ sto:
 Fule Gut, e de ska mente²⁰⁾.

9.

Æ' dæ viar spörjand, kaales dæ gjekk te?
 Kaa skull' e eina²¹⁾ gjera?
 Onde saamaa Syljun slöngde e me ne,
 Tett ve Gjenta laut dæ vera.
 Rium te²²⁾ os kjystes, rium te os log,
 Takom fekk os föll aat einkvart anna Hog²³⁾:
 Kjæm dæ ofte paa,
 Dæ os raakaas saa,
 Kan e slike Daagaa bæra?

E. Storm.

¹⁾ Syljukall o: en Pilestamme. ²⁾ Jutul o: Bjergtrollden. ³⁾ all o: skrøbelig, træt, mat. ⁴⁾ Rett o: Gjengjæld. ⁵⁾ Gjær o: Gjærning. ⁶⁾ æ' stött aa rae sæl o: er stedse og altid lykkelig. ⁷⁾ lenta o: sagtner. ⁸⁾ forgjæves efterligner dig. ⁹⁾ fjölg o: hobevis, stimevis. ¹⁰⁾ Kjönu o: Køerne. ¹¹⁾ Brone o: Brynet, Brinken, den yderste Kant af Bjerget (det isl. *brún*); „Bjergets Bryn“ (gl. Bibelovers.). ¹²⁾ Mit Blod løb hurtigere, end det pleier. ¹³⁾ imist o: feil. ¹⁴⁾ De mosbegroede og stenede Steder blive skjønnere ved din Nærværelse. ¹⁵⁾ blaase o: aande. ¹⁶⁾ einkvart o: en eller anden. ¹⁷⁾ Teholl o: Tilhold. ¹⁸⁾ truga o: truede. ¹⁹⁾ lægjand o: leende. ²⁰⁾ mente o: huske. ²¹⁾ eina o: ene. ²²⁾ rium te o: af og til. ²³⁾ Stundom (takom) fik vi Lyst til noget Andet.

Allegro.

Nr. 58.

(Visemelodie fra Setersdalen i Christiania Stift.)

Andantino.

Nr. 59. Guten aa Gjenta paa Fjöshjellen.¹⁾

Guten. (Mel. til 1. 3. 5. 7. og 9. Vers.)

(Gudbrandsdalsk Dialekt; Mel. fra Silljord.)

1.
3.

Go Kvel, mi Ma ri! hær æ' e, Aa Tak for sei - na - ste La - - gje²⁾;
Du mins föll bær, hell e de si³⁾, Kva Gu - ten som-maa Ti taa - - laa⁴⁾:

¹⁾ end jeg kan

²⁾ Fjöshjellen : Føhuusloftet. Hjellen, et Stenge over Kostalden, hvor Sæterpigerne ligge. ³⁾ seinaste Lagje : sidste Lag (sidste Gang). ⁴⁾ Du mindes meget bedre, sigte dig. ⁴⁾ Hvad Guten samme Tid talte.

1. For kvar ein Leik, e gjo - re mæ de, Ti La - - - gje¹⁾, For kvar ein
 3. „Naa ska du ve - ra För - kja mi“, Han taa - - - la, „Naa ska du

1. Leik, e gjo - re mæ de Fraa Kvel-len te ljo - ste fram Da - - - gje.
 3. ve - ra För - kja mi, O - framt de hi - ne vil baa - - - laa!²⁾

V. S.

5.
 |: Aa kem, som har ei slik. som du,
 Fæ alder Hog te haa fleire. :|
 Naa ha du gjeve me Hann aa Tru
 For fleire;
 Naa ha du gjeve me Hann aa Tru,
 E önskje me intje meire.

7.
 |: Aa nei, naa bær dæ riktogt aav!
 Naa höla³⁾ du for mykje; :|
 Du gje me aaveleg te Lov⁴⁾
 For mykje!
 Du gje me rae⁵⁾ slikt eit Lov,
 Som höva⁶⁾ de sjöl, me tykje.

9.
 |: Vær intje rædd, e galin flyg'
 Fraa de aat annor Förkje; :|
 Mot de me tykjes vera stygg
 Kvar Förkje;
 Ho nöyas te aa vera stygg;
 For Sol stött Stjennun mörkje⁷⁾.

netop. ¹⁾ ti Lagje ☺: i Laget (ved Gildet). ²⁾ Endskjondt de Andre ville gjöre Støi (misunde dig). ³⁾ höla ☺: smigrer. ⁴⁾ aaveleg te Lov ☺: overflødig Roes. ⁵⁾ rae ☺:
⁶⁾ höva ☺: passer sig for. ⁷⁾ Ho nöyas... mörkje ☺: Hun nødes til at være styg; for Solen maae Stjernerne stedse mørkne.

Vivace.

Gjenta. (Mel. til 2. 4. 6. 8. og 10. Vers.)

2. { O - la! kva - for kom du ik - kje för paa Kvel-len? Lengje e paa de ha lig - ji ston - da; ¹⁾ Mæ du ligg', saa sei me:
 Knaft e bel - la haad de ²⁾, Fros - nel on - de Fel - len ³⁾. Au! du æ' saa va - lin, flöt de on - da! ⁴⁾ Som i - fjor kom flugand ⁵⁾,
 4. { Gjen - ne trur e, man - ge Gjen - to lik - te il - le, Dæ du si - a in - gor an - nor ak - ta ⁹⁾, Al - der no - kon Ting ei
 Dæ du sjaa me sta - na, döm nok ik - kje vil - le ¹⁰⁾, Et - te de, min Gut, döm sjöl - ve trak - ta; Hell aa ve - ra eis - möl

2. { kjen - ne du den Gu - ten,
 e læt ti Stu - ten ⁶⁾, Fölg - de me aat Sæ - le ⁷⁾, la se upp paa Hjel - len, Aa se fi - ri Ot - tun ut att skon - da. ⁸⁾
 4. { Förk - je bæ - re smaakaa,
 um ein vakker Kjaakaa, Som mæ Truskap hi - nes O - mak ¹¹⁾ veit aa spil - le, Nær döm et - te hom som gal - ne jak - ta.

6. Æ' du væl fornögd mæ haa me te di Gjente,
 Tru mæ, e de intje mindre lika.
 Lengje för den Kvellen, som de aat me sendte ¹²⁾,
 Vakkre Gu! paa de ho Mari snika ¹³⁾:
 Desse friske Augo, dette gule Haare,
 Slik velvuxin Kropp aa slikt eit Kjöt paa Laare,
 Slik ein Gut saa staut ¹⁴⁾, kvar Förkje, som homkjente,
 Kanskj e vakkrast Huldre sjöl han gjikka.

8. Alder æ' dæ mögle de for mykje rose,
 Sjaa de fins dæ Alt, som Gute pryde;
 Lykkjele æ' Förkja, du hell vær aa kjose ¹⁵⁾,
 Ondras intje, um e æ' aabrye! ¹⁶⁾
 Skulle slik ein Gut væl fins ti Andres Arme?
 Skulle du sjaa andre Förkjo taakaa Varme?
 Skulle du væl leike onde fremmon Rye? ¹⁷⁾
 Daa e vist saag alder meire Ljose. ¹⁸⁾

10. Gje de bær' hit aa sov saa væl aa role,
 Armen min din kvite Krop let fagne! ¹⁹⁾
 Tess os ²⁰⁾ gjönom Ljoren ²¹⁾, byrja skjimte Sole,
 Tess dæ Dagen byrja se aa tegne,
 Sov' os södt. Tak, vakkre Hulder! te aa sulle ²²⁾;
 Du mæ sagte Leike os ti Sömn ska hulle ²³⁾:
 Alder vekkjas os taa naagor fælin Tore ²⁴⁾.
 Sist os ti ei Grevt skaa baee segne.

E. Storm.

¹⁾ onda o:
 har havt O
 dig til mig
¹⁹⁾ fagne o:

²⁾ bella haad de o: havde holdt det ud. ³⁾ Fellen, et tilberedet Faareskind, der bruges istedetfor Overdyne.
⁴⁾ flugand o: flyvende. ⁵⁾ flugand o: flyvende. ⁶⁾ læt ti Stuten o: blæste i Bukkehornet. ⁷⁾ Sæle o: Sæterpigernes Bolig. ⁸⁾ Og skyndte sig bort igjen for Dag. ⁹⁾ At du siden ikke
¹⁰⁾ At du staaer hos mig. ¹¹⁾ Omak o: Umage, Bestræbelser. ¹²⁾ Længe før den Aften, som sendte
¹³⁾ Havde Mari Öie paa dig. ¹⁴⁾ staut o: rask, smuk. ¹⁵⁾ kjose o: kysse. ¹⁶⁾ aabrye o: skinsyg. ¹⁷⁾ Rye o: Sengeteppe. ¹⁸⁾ Da jeg vist saac aldrig mere Lyset.
¹⁹⁾ fagne o: indtil vi. ²⁰⁾ Ljoren, et Hul paa Taget, hvorigjennem Lysningen falder. ²¹⁾ Tag, vakkre Hulder! til (begynd) at nynne. ²²⁾ hulle o: lulle. ²³⁾ Tore o: Torden.

(Mel. til 1. 2. 3. 5. Vers.)

(Nordhordlandsk Dialekt; Mel. fra Ringerige.)

1. Fb. No kom eg ta¹⁾ Fjel - la, dar rauk²⁾ Snjöven lik-so Ha-va³⁾, Knap va' da paa Ski - no⁴⁾ me⁵⁾ had-de slop-pe fram;
Hb. No kom eg ta Sjo - na⁶⁾, dar rauk lik-so ei Snjö-ka-va⁷⁾, Knap va' da mæ Baa - ten eg raakjaa⁸⁾ had-de Land. Begge. Ja Gud sig-ne

Mo - ta⁹⁾, aa væl va' da me fans¹⁰⁾, Me i - dag vil drik - ka aa snu os i ein Dans. Me veit væl, du kjen-ne Prim-sta - ven.¹¹⁾

2. Fb. Eg skout¹²⁾ to Par Rjupe, tri Par Orra¹³⁾ aa ein Hara,
So paa Vilt me intje tryte¹⁴⁾ ska idag.

Hb. Kokefisk eg drog mæ Kveitebadn¹⁵⁾, so rett va' rara,
Brosme, Tosk aa Laangja¹⁶⁾ gje me te vaart Lag.

Begge. Mæ ho tæk me Drikka? Jule æ no all¹⁷⁾,
Karra vaar aa Bolla æ baa tör aa kall;
Me fidna væl Raa for dæ enndaa.

3. Fb. Me ha trutt da, Folkje bært skul glæ's paa Föslodagjen
Aat han Kristian, han Kongiun vaar, han Far;
Men eg blei forbina¹⁸⁾, lo so eg fek Ilt¹⁹⁾ i Magjen,
Daa eg mæ i Furu blei ei Huldre var;
Ho va' fjelg²⁰⁾ aa pynte retso ho va' Brur,
Ho slog paa sit Laangspel Luri Luri Lur,
Aa hondrade Huldre dei dansa.

5. Hb. Du sku sett ei Havfru, ho va' væl so fjelg so andra,
Ho mæ Taang aa Sjöskjæl fletta hadde Haar;
Ho forbau idag, eg intje lenger maatte vandra,
Men kos²¹⁾ drag' aat Landa, drikka meg ein Taar.

Fb. Aa mi Granna²²⁾ sjung du meg den Havfru-Saang.
Hav aa Fjell ska baada lya paa eingang,
At Havfrua retteleg spaadde.

*) Samtale mellem en Fjeldbonde (Fb.) og en Havbonde (Hb.), der mødtes paa Kongens Fødselsdag. **) Den tostemmige Udsætning gjælder naturligviis kun for 1ste og 2det Vers.
1) ta o: fra. 2) rauk o: fæg, rog. 3) likso Hava o: ligesom et Hav. 4) Skino o: Skierne. 5) me betyder baade jeg og vi. 6) Sjona o: Søen. 7) Snjökava o: Sneflager; Sne, der falder i tykke Sneflokker. 8) raakjaa o: naaet. 9) Mota o: Mødet. 10) me fans o: vi mødtes. 11) kjenne Primstaven o: kjender Almanaken, veed, hvad Dag det er. Den norske Bondes Almanak bestaaer i en Træstav, omtrent halvanden Alen lang, der inddeles i en Sommerside, som gaaer fra 14de April til 13de October og i en Vinterside - fra 14de October til 13de April. 12) skout o: skjød. 13) Orra o: Urhøns. 14) tryte o: mangle. 15) Kveitebadn o: en lille Hellefynder (Badn o: Barn). 16) Forskjellige Fiskearter. 17) Julen er nu forbi. 18) forbina o: forundret. 19) Ilt o: Ondt. 20) fjelg o: vakker. 21) kos o: bort. 22) Granna o: Nabo.

Allegretto,

(Mel. til 4. og 6. Vers.)

4. Hb. Kva va' dæ ho saang? Fb. Höyr no paa ein-gaang: Lu - a, lu - a, Bodn¹⁾, My-kje, my - kje Kodn²⁾ Ska i Aar i Nor - gje

tri - vas! Dæ spaar eg paa Fol - kje - ven - nens Fös - lo - dag, Han ska glæ sit Ri - kje, brin - ge Alt i Lag,

Aa for Bod - ne - bodn³⁾ rett bli - te ei Be - hag.

6.
Hb. Arva - Ætti maa
Dar gro Mose paa!
Kongjins Arva - Rett
Staa ti Væra dett!⁴⁾
Einvoldskongjin leve! leve!
Gud gje Fisk ta Hava, Hö aa Kodn ta Land,
Söll aa Jedn ta Fjella, Skoga aat vaar Strand,
Aa gje Beista⁵⁾ trivas, so trivs kvær ein Mann!

E. Storm.

¹⁾ lua, lua, Bodn \circ : Lyt, lyt, Børn. ²⁾ Kodn (Konn, Koin) \circ : Korn. ³⁾ Bodnebodn \circ : Børneborn. ⁴⁾ ti Væra dett (datt) \circ : til Verden falder. ⁵⁾ Beista \circ : Kvæget.

Allegretto.

Nr. 60b. *)

(Melodie fra Silljord.)

*) Variant til 1ste Deel af Nr. 60a.

Nr. 61. **)

Andante.

**) Er angivet at være en Melodie for Luren (?)

Moderato.

Nr. 62. Huldre aa 'en Elland.

(Gudbrandsdalsk Dialekt.)

(Mel. til de første 7 Vers.)

1. Gu - ten va' trött, Som-maar - da - gen heit, In - tje aa faa Kvi-le tyk - tes 'om for leit, Klö - ve¹⁾ va' tung,

sempre dolce

Öy-ken il - le sleit²⁾, For 'om Brekka³⁾ steig 'ti Væ - - - re. Han 'taa Sa-len ne My - su - fla - skunn⁴⁾ la, Skonda se saa aat eit

2.

Ve ei litol Hö gjönnom tuvaat Trut⁵⁾
 Spratt taa svarte Jore kallast Vatten ut,
 Skjirt, som dæ va' sila 'ti en Klut⁶⁾;
 Guten Gampen⁷⁾ sin hær slefte⁸⁾.
 Trast⁹⁾ paa ein Sæta¹⁰⁾ slöngde han se sjöl:
 Sætan va' brei aa flat som ei Fjöl¹¹⁾,
 Klungerbjörk tok onda brennandes Öl¹²⁾,
 Skuggjin hass Auge tefte¹³⁾.

3.

Knaft sov 'en Elland (Guten heite saa).
 Vontes¹⁴⁾ minst, kaa Flekk dæ va', han la se paa,
 För hær ei Hulder Fenan¹⁵⁾ sin dreiv fraa
 Bakka, framve dær han kvilte.
 Handfalle¹⁶⁾ Hulder saag 'om aa vart bleik:
 „Kaa æ' dæ, e ser?“ onderfull¹⁷⁾ ho skreik,
 „Skulle væl ein Gut gjera Hulder veik¹⁸⁾?“
 Taarinn neom Vangom trilte.

o: Myseff
 Klud.
 13) tefte o

Klöve, Kløvsadelen med de to paa begge Sider af Hesten nedhængende Kurve. 2) Öyken ille sleit o: Oget sled sig træt. 3) Brekka o: Bakken. 4) Mysuffaskunn
 o: Myseff. 5) Ved en lille Høi gjennem tuet Mund (gjennem en Aabning mellem Tuerne). 6) Klart, som det var siet i en
 Klud. 7) Gampen o: gammel Hest. 8) slefte o: slæbte. 9) trast o: strax. 10) Sæta o: Høstak. 11) Fjöl o: Fjæl, Bræt. 12) Klungerbirken tog af for den brændende Hele.
 13) tefte o: formodede. 14) vontes o: forundret. 15) Fenan o: Kreaturer (især Faar og Geder). 16) handfalle o: forvirret. 17) onderfull o: forundret. 18) veik o: veg, blød, svag.

vak-kert Le-go - sta¹⁾, Sta-e högt²⁾ aa tjukt aa blomstrat Grase va'; In-gor Dy-ne smaaka bæ - re. Fjel - la.

volti ed attacca subito 3/4

4.

„Statt, Fenan, stil! sakte onn du me
Sjaa³⁾ dæ vakkraste, som æ' paa Jore te;
Bli, Kalva! bli staand hær 'ti Fre!
Raute⁴⁾ ikkje hell! ho ropte.
Kalvann tagde⁵⁾, Fenan sto, aa Huldre saag
Upp aa ne paa Guten, som viaapen⁶⁾ laag,
Bloe 'ti ho tok te gjera greske Flaag⁷⁾,
Mæ ho ofjöl⁸⁾ sto aa kopte.⁹⁾

5.

Vö dæ föll ondrand? Uta' Fel saa væl
Skjölde alder se Natur fraa naakor Gjær¹⁰⁾;
Dalens Gjento fore ha den saamaa Fær¹¹⁾,
Alle Augo paa 'om gjyne.¹²⁾
Lokkand laag 'en; Tröya ho va' kasta 'taa,
Vinden skalkaat gusta¹³⁾, blaas 'om Skjurta fraa,
Lystogaste¹⁴⁾ Kropp, som Kar kunna haa,
Paa halvnaakne Gut se syne.¹⁵⁾

6.

Bloblanda Snjog 'ti Anlete staar¹⁶⁾,
Friskheit gjönnom lukte Augkvarme¹⁷⁾ gaar;
Onde Rauhuvun hekk¹⁸⁾ saa langt eit Haar,
Ikkje gular kann dæ vera;
Arme skaft te fangtaaks¹⁹⁾! sterke, vakkre Hend²⁰⁾,
Friske Laar aa Mjærme²¹⁾! grepa hæve²²⁾ Bein!
'Taa saa greske Gut meir um Senn hell ein²³⁾
Jore traatte²⁴⁾ ikkje bera.

7.

Huldre mæ snögg aa bebrandes Hann
Fletta brone Haar 'ti gullfingra Band
Aa taattom ikring vene Hugu vann²⁵⁾,
Vaska se ti klaare Kjella;
Atte for²⁶⁾ Guten sette ho se ne,
La tusindstrengte Langspel paa Kne,
Mæ Saang aa Leik ho saales tok te,
Saa ho trugde²⁷⁾ Jom taa Fjella.

¹⁾ Legosta o: Hvilested. ²⁾ Stae högt o: høitstaaende. ³⁾ sakte onn du me sjaa o: sagtens kan du unde mig at see. ⁴⁾ raute o: brøl. ⁵⁾ tagde o: tav. ⁶⁾ viaapen o: udstrakt paa Ryggen. ⁷⁾ Blodet i hende tog til at gjøre rask Flugt, løbe raskere. ⁸⁾ ofjöl o: upyntet (slg. 7de Vers). ⁹⁾ kopte o: betragede [ham]. ¹⁰⁾ Vö dæ... Gjær o: Var det vel underligt? ¹¹⁾ Dalens Piger havde erfaret den samme Skjæbne. ¹²⁾ gjyne o: stirre. ¹³⁾ skalkaat gusta o: skalkagtig viftede. ¹⁴⁾ lystogaste o: lysteligste, smukkeste. ¹⁵⁾ se syne o: viste sig. ¹⁶⁾ Blodblandet Sne i Ansigtet staaer. ¹⁷⁾ Augkvarme o: Øienlaage. ¹⁸⁾ Under Rødhuen hang. ¹⁹⁾ fangtaaks o: tage i Favn. ²⁰⁾ Hend o: Hænder. ²¹⁾ Mjærme o: Hofter. ²²⁾ grepa hæve o: prægtig tykke. ²³⁾ um Senn hell ein o: ad Gangen end een. ²⁴⁾ traatte o: formaaer. ²⁵⁾ Fletta... vann o: Flettede sit brune Haar i (med) guldbroderede Baand og bandt det trindt omkring sit smukke Hoved. ²⁶⁾ atte for o: bagved. ²⁷⁾ trugde o: fremlokkede.

L'istesso tempo.

Huldre-Kve.

(Mel. til de sidste 3 Vers.)

8. „Statt upp! statt upp! sjaa at - ten - ne¹⁾! Höyr Sylvstren-gjinn kaa döm læt! Sjaa ei Hul - der, som du bren-ne²⁾, Som taa Lyst - na³⁾

aat de græt; Man-ge, veit e, paa de sni-ka⁴⁾, Lat me bli di Gjen - tel In-gor, som de bæ - re li - ka, Ha' du Bo aa ven-te.⁵⁾

9.
 Vakkraste taa Dalens Gute!
 Legg di staute Hann 'ti mi.
 E vil hulle⁶⁾, leike, stute⁷⁾,
 E vil mora al di Ti;
 E vil aat min Elland laagaa⁸⁾
 Rjume⁹⁾, Smör aa Kjuke¹⁰⁾,
 Ofse ska' taa glae Daagaa
 Kappvis aat de struke.¹¹⁾

10.
 Os ska bu 'ti Sonsteinshella¹²⁾,
 — Bli du dærfør ikkje rædd! —
 Stugu mi æ' hole Fjella,
 Mæ Gull aa Sylv-Aaro klædd;
 Bekken fær forbi min Kaavaa¹³⁾,
 Russeln ska' os svæva¹⁴⁾;
 Dær ska' os 'ti Bjönnskjinn saavaa
 Næten ut saa hæva.¹⁵⁾

E. Storm.

1) Sjaa at - tenne o: see tilbage. 2) brenne o: sætter i Brand. 3) Lystna o: Tilbøielighed. 4) paa de snika o: have Øie paa dig. 5) Ingor... vente o: Ingen, som lider dig bedre, første Ost, bekjendt fry. 6) hulle o: synge (egentl. nynne). 7) stute o: blæse paa Luur. 8) laagaa o: tillave. 9) Rjume o: Fløde. 10) Kjuke o: den tages af Vallen. 11) Ofse... struke o: En Mangfoldighed af glade Dage skulle kappvis strømme ind paa dig. 12) Sonsteinshella, formodentlig Navnet paa en Bjerghule. 13) Kaavaa o: Kammer. 14) Bækkens Rislen skal dysse os i Slummer. 15) Nætterne igjennem saa godt.

Nr. 63. Langebergs Laatt'n

Andante.

aat Langleike ell Langhörpun. *)

(Valders).

The first system of musical notation consists of two staves. The upper staff is in treble clef with a key signature of three sharps (F#, C#, G#) and a 6/8 time signature. It begins with the instruction *sempre p*. The lower staff is in bass clef with the same key signature. The music is written in a simple, folk-like style with chords and single notes.

The second system of musical notation continues the piece. It features more complex rhythmic patterns in the upper staff, including sixteenth-note runs and slurs. The lower staff continues with a steady accompaniment.

The third system of musical notation shows further development of the melody in the upper staff, with more intricate chordal textures. The lower staff maintains a consistent harmonic support.

The fourth system of musical notation concludes the piece. The upper staff features a final melodic flourish. The lower staff ends with a few chords. The instruction *riten. e dim.* is placed above the final measures of the lower staff.

*) Langebergs Melodien for Langeleg eller Langharpen (s. Anmærkningerne).

Nr. 64 a. Alderdomin.

(Gudbrandsdalske Dialekt.)

76

Andante.

1. Ga - mall Kal - len kom 'ti Stu - gu¹⁾, Snjog hekk kring fein - skal - la Hu - gu²⁾; Krykkja hjalp 'om sta aat Aa - rin³⁾,
 U - tur Au - go pul - la⁴⁾ Taa - rin. Han taa rei - na Elg-skjins-brok Sylv - be - sli - ne Snus-honn tok⁵⁾,
 Stab - bin⁶⁾ set - te han se paa, Byr - ja skjöl-vand kved - ja saa:

¹⁾ Gamle Karl (Mand) kom ind i Stuen. ²⁾ Sneen hang omkring hans skaldede Hoved. ³⁾ Aarin o: Arnen. ⁴⁾ pulla o: randt sagte, dryppede. ⁵⁾ Selvbeslagne Snus-horn (Snuustobaksdaase) tog. ⁶⁾ Stabbin, en af et heelt Stykke Træ udhuggen Stol.

1) Dødens Forbud.
 2) Muld.
 3) laagt o: svagt.
 4) De faae blot en
 5) At jeg havde Nogen hos mig.
 6) De dunkle (brustne) Øine trykkes sammen.
 7) Moll o:
 8) Brodne Tænder i Munden klapper.
 9) Gjenlyd (en svag Lyd) at høre.
 10) suttra o: besværlig.
 11) ansam o: besværlig.
 12) suttra o: besværlig.
 13) budde o: afsjælede.
 14) suttra o: besværlig.
 15) Grop o: Grovt, Grav.
 16) Ormen faaer intet Løkkert.
 17) Huset falder snart omkuld.
 18) Tange svæver for mine Øine.
 19) Sørgelig maa jeg stedsæ kløge.
 20) stonda o: venter.
 21) Manden med Leen hid sig skynder.
 22) Moll o:
 23) Øren ere
 24) ansam o: ans.
 25) bid sig skynder.

2. Dødens Fyrbo¹⁾ æ' komin,
 Skrøpleheit aa Alderdomin;
 Avleivs, all aa reint aavraakaan²⁾,
 Byrja Bör³⁾ taa maange Aar
 Stalpenn⁵⁾ dirra, kor e gaar,
 Huse regga trast ikoll⁶⁾,
 Kroppen dett aa bli te Moll⁷⁾.

3. Hugu stött aat Dauin nikka,
 Laagt⁸⁾ aa sakte Hjerta pikka,
 Brotne Tenn 'ti Kjelten skrangla⁹⁾,
 Armenn knaft aat Axlom hangla¹⁰⁾,
 Som ein Skuggie gaar e hær,
 Skodda fyr Augo teftæ¹¹⁾,
 Skrukne Öyre teftæ¹²⁾,
 Bære Jom dom høyre fæ¹³⁾.

4. Stött e gjere bære suttra¹⁴⁾,
 Aa paa Alle grettin puttra¹⁵⁾,
 Ille lyt e rae laate¹⁶⁾,
 Ingjin handla me te Maate.
 Æ' e eismöl¹⁷⁾, önskje e,
 Dæ e Nokon hö ve me¹⁸⁾,
 Kjem dæ Folk, e terrin¹⁹⁾ bli;
 Alderdomin Ingjin li.

5. Annsam²⁰⁾ för me sjöl aa Andre,
 V' e Teholl²¹⁾ snögt förandre;
 Kjørkegaren paa me stonda²²⁾,
 Mann' me Jaalen hit se skonda²³⁾,
 Dumme Augo trykkjas hop²⁴⁾,
 Budde²⁵⁾ Kropp leggs 'ti ei Grop²⁶⁾,
 Forkunt Markjen inje fæ²⁷⁾,
 Bære Skjinn aa Bein dæ æ' a
 E. Storm.

Andante.

Nr. 64. Alderdomin.

(Melodie fra Thronhjelm.)

1. Gamll Kal-len kom 'ti Størgu, Sjøgg hekk kring dain-skalla
 Ha-gu; Krykk-ja hjalp 'om sta aat Aa-rin, U-tur Au-go pul-la Taa

Han taa rei-na Elg - skjinsbrook Syl-be-sli-ne Snus - hom tok,
 Stab - bin set - te han se paa, Byr-ja skjölvand kved-ja saa:

Andantino.

Nr. 65 a. Sinclars Vise.

Herr Sin - clar drog o - ver sal - ten Hav, Til - Nor - rig hans Cours mon - ne stan - de; Blandt Gudbrands Klip - per han

1. *p*

fandt sin Grav, Der van - ked saa blo - dig en Pan - de.

2.
Herr Sinclar drog over Bølgen blaa,
For svenske Penge at stride;
Hjælpe dig Gud! du visselig maa
I Græsset for Nordmanden bide.

3.
Maanen skinner om Natten bleg,
De Vover saa sagtelig trille;
En Havfru op af Vandet steg,
Hun spaaede Herr Sinclar ilde.

4.
"Vend om, vend om, du skotske Mand!
Det gjælder dit Liv saa fage;
Kommer du til Norrig, jeg siger for sand,
Ret aldrig du kommer tilbage."

1) Bann (Boune, Brøndeboune), et Fyr, som i Krigstider antændes paa Fjeldene. 2) Budstikke (Bustikke), en Pind med indskaarne Mærker, eller med en omviklet Seddel, der sendes fra Gaard til Gaard for at sammenkalde Folk. 3) Grande (Granne) ☉: Nabo.

5.
"Led er din Sang, du giftige Trolde,
Altidens du spaaer om Ulykker;
Fanger jeg dig engang i Vold,
Jeg lader dig hugge i Stykker!"

6.
Han seiled i Dage, han seiled i tre,
Med alt sit hyrede Følge;
Den fjerde Morgen han Norrig mon see,
Jeg vil det ikke fordølge.

7.
Ved Romsdals Kyster han styred til Land,
Erklærende sig for en Fjende;
Ham fulgte fjorten Hundrede Mand,
Som Alle havde Ondt i Sinde.

8.
De skjændte og brændte, hvor de drog frem,
Al Folkeret monne de krænke;
Oldingens Afmagt rørte ei dem,
De spotted den grædende Enke.

9.
Barnet blev dræbt i Moderens Skjød,
Saa mildelig det end smiled;
Men Rygtet om denne Jammer og Nød
Til Kjærnen af Landet iled.

10.
Baunen¹⁾ lyste, og Budstikken²⁾ løb
Fra Grande³⁾ til nærmeste Grande;
Dalens Sønner i Skjul ei krøb,
Det maatte Herr Sinclar sande.

Nr. 65b. Sinclars Vise.

(Melodie fra Thronhjem.) 79

Energico e con moto.

1. Herr Sin - clar drog o - ver sal - ten Hav, Til Nor - rig hans Cours mon - ne stan - de; Blandt Gudbrands Klip - per han

sempre f

fandt sin Grav, Der van - ked saa blo - dig en Pan - de.

11.
„Soldaten er ude paa Kongens Tog,
Vi maae selv Landet forsvare;
Forbandet være det Niddings-Drog,
Som nu sit Blod vil spare.“

12.
De Bønder af Vaage, Lessö og Lom,
Med skarpe Øxer paa Nakke,
I Bredebøigd tilsammen kom,
Med Skotten vilde de snakke.

13.
Tæt under Lide der løber en Sti,
Som man monne Kringen kalde;
Lougen skynder sig der forbi,
I den skal Fjenderne falde.

14.
Riflen hænger ei meer paa Væg,
Hist sigter graahærdede Skytte;
Nokken opløfter sit vaade Skjæg
Og venter med Længsel sit Bytte.

15.
Det første Skud Herr Sinclar gjaldt;
Han brøled og opgav sin Aande.
Hver Skotte raabte, da Obersten faldt:
„Gud fri os af denne Vaande!“

16.
„Frem, Bønder! frem, I norske Mænd!
Slaaer ned! slaaer ned for Fode!“
Da ønsked sig Skotten hjem igjen,
Han var ei ret lystig tilmode.

17.
Med dode Kroppe blev Kringen stroet,
De Ravne fik nok at æde;
Det Ungdoms Blod, som her udflod,
De skotske Piger begræde.

18.
Ei nogen levende Sjæl kom hjem,
Som kunde sin Landsmand fortælle.
Hvor farligt det er at besøge dem,
Der boe blandt Norriges Fjelde.

19.
End kneiser en Støtte paa samme Sted,
Som Norges Uvenner mon true.
Vee hver en Nordmand, som ei bliver hed,
Saa tidt hans Øine den skue.

E. Storm.

Nr. 66. Sinclars Marsch.

(Vaage.)

80

Allegretto.

mf

p

f

cresc.

1

2

Geske
usw

Nr. 67. Fa'ens Marsch.

(Telemarken.)

Allegretto.

mf

f

81

Nr. 68. Norsk Troldmusik. *)

Moderato.

p *mf*

f

p

*) See herom i Anmærkningerne.
II.

Nr. 69 a. Ragnhild.

(Mel. fra Ringerige.)

Andante.

1. En Konge hersked i Øster-dal, Hans Navn var Hagen den kjæk-ke; Han Stridsmænd havde for-u - den Tal, Hvis blot - te Syn kunde

skræk - ke. Men der - i - mod hav-de han al - len-stund En Dat-ter, som nævntes i Al - les Mund For Ragn-hild den Fav - re.

2. Knap femten Somm're forsvundne var'
 I Ungdoms sorgløse Glæder,
 Da Rygtet alt hendes Skjønhed bar
 Til langt fraliggende Stæder.
 At see hende reiste hver Konge-Søn;
 Nu sloges og sukked hver Helt i Løn
 For Ragnhild den favre.

3. Blandt Andre fandtes i Hagens Gaard
 En Svend, som Guttorm mon hedde;
 Mod Sværd han kunde sig gjøre haard,
 Og Pile paa ham ei bede,
 Hvert Træk i hans Ansigt bød: Nidding skjælv!
 Og Guttorm, ja Tapperhed sukked' selv
 For Ragnhild den favre.

4. Saa gled en Sommer, saa glede tre,
 Og Rolf, en drabelig Kjæmpe,
 Fra Rusland kommer, og truede
 Kong Hagens Land med Ulempe,
 Om han ikke strax ham sin Datter gav,
 Da ellers hver Stridsmand nu fandt sin Grav
 For Ragnhild den favre.

5. Kong Hagen holder med sine Mænd
 Et Raad, hvad nu var at gjøre;
 „Jeg har“, saa taler han, „mangen Svend,
 Der Sværd og Vaaben kan føre;
 Af Kjække jeg har vel en ti til tolv,
 Men Ingen, der kan sig bestaae mod Rolf
 For Ragnhild den favre.“

6. Da reiste Guttorm sig med en Hast
 Fra Bordets hyndede Bænke,
 Og sagde: „Konge! Dit Ord staae fast!
 Naar Du din Datter vil skjænke
 Til Den, som at brydes med Rolf formaaer,
 Da strax i Kampen Guttorm gaaer
 For Ragnhild den favre.“

7. Nu lynsnar' blinked de tunge Sværd,
 Hvert Hug med Færdighed bødtes,
 Og aldrig saaes en Ledingsfærd,
 Hvor saadan Tapperhed mødtes;
 De sloges en Time, de sloges fem,
 Og Kjærlighed voxte i hver af dem
 For Ragnhild den favre.

Nr. 69b. Ragnhild.

Andantino.

1. En Kon - ge her - sked i Ø - ster - dal, Hans Navn var Ha - gen den kjæk - ke;
 Han Strids - mænd hav - de for - u - den Tal, Hvis blot - te Syn kun - de skræk - ke. Men der - i - mod

hav - de han al - len - stund En Dat - ter, som nævn - tes i Al - les Mund For Ragn - hild den Fav - re.

<p>8. Omsider brækkes Hr. Guttorms Skjold,
 Og han til Rolf monne raabe:
 „En Ridder er du, saa gjæv og bold:
 Jeg tør det visselig haabe,
 Du kaster dit Skjold til en Side hen,
 Og Kampen begynder paa frisk igjen
 For Ragnhild den favre.“</p> <p>9. „Jeg er en Riddersmand gjæv og bold,“
 Forbittret Rolf ham nu svarer,
 „Men aldrig brækkes mit eget Skjold,
 Og Nidding aldrig jeg sparer,
 Naar Vaaben af Rust monne gaee itu.
 For meer end for Ære jeg fægter nu, —
 For Ragnhild den favre.“</p> <p>10. „Saa styrt da Nidding,“ var Guttorms Svar,
 Og med fordoblede Kræfter
 Han rasend' ind paa Hr. Rolf nu far',
 Der ei blev munter derefter;
 Thi Hjelman blev knuset, Stigbøilen gled,
 Og Rolf blev nu slaget af Hesten ned
 For Ragnhild den favre.</p> | <p>11. „Jeg Livet skjænker dig“, saa oplod
 I Hast Hr. Guttorm sin Stemme,
 „Jeg ei udgyder en Faldens Blod,
 Og vil dig lade fornemme,
 At Guttorm er ædel, og overalt —
 Jeg kan ikke dræbe den Mand, som faldt
 For Ragnhild den favre.“</p> <p>12. Nu flyver Guttorm til Ragnhild hen
 Og synker i hendes Arme;
 Hans matte Øine faae Glands igjen,
 Hans Kind nu blusser af Varme,
 Og venlig han favner den bedste Mø;
 Han ønsker at leve, som vilde døe
 For Ragnhild den favre.</p> <p>13. Den blege Maane, Forelskedes Ven,
 Beskinner speilklare Bølge,
 Og Ragnhild vandrer til Glommen hen,
 Hvor Ingen hende mon følge.
 De Bølger i Floden løb' mindre snar,
 Og Maanen ei glindsed' tilforn saa klar
 For Ragnhild den favre.</p> | <p>14. Hr. Rolf mismodig ganger om,
 At dræbe mange Slags Tanker,
 Til Glommens Aabred han ogsaa kom,
 Og der heel sorrigfuld vanker.
 Nu møder han Ragnhild, og finder glad
 Sin Elskov forvandlet til bittert Had
 For Ragnhild den favre.</p> <p>15. „Du aldrig bliver Guttorms Brud!“
 Var Alt, den Nedrige talte;
 Han Ragnhild greb og sig styrted' ud,
 Hvor Strømmen Virvler malte.
 Den graadige Bølge sit Skjød oplod,
 Og sørgende Maanen bag Skyer stod
 For Ragnhild den favre.</p> <p>16. Da fandt en Fisker skjøen Ragnhilds Lig,
 Og Hagen joded' sin Datter;
 Tildøde Guttorm nu græmmed' sig.
 Al Dalens Spøg og al Latter
 Blev standset ved en saa bedrøvelig Sag,
 Og Glommen end hyler den Dag i Dag
 For Ragnhild den favre.</p> |
|--|---|---|

Andantino.

Sveinung.

Nr. 70. Sveinung aa Astri.

(Øvre-Telemarkisk Dialekt.)

1. Den Ti du A - stri saa my - kje helt 'ta meg, Daa du saa bli - leg 'ti Fan - gje mitt¹⁾ laag;
 Den Ti du gret kver-gaang, eg gjekk i - fraa deg, Daa du saa gla meg kvar Lur - dags-kveld saag:

Daa va' eg Byg - dis den sæ - la - ste Gut, In - kje eg byt - ta mæ Prest el - le Fut.

Astri.
 2. Den Ti du helt uta Astri aleine,
 Daa inkje Svanaug va' venre fe deg;
 Den Ti du va' no saa snegge paa Beine,
 Daa du kvar Lurdagskveld ila te meg:
 Inkje mæ Skrivarens Dotter ha' eg
 Dengaa gje bytta, sku' eg mista deg.

Sveinung.
 3. Herette bare te Svanaug eg belar,
 Ho, som æ' alti saa goskleg²⁾ aæ bli,
 Ho, som saa gjilskleg³⁾ paa Langleiken spelar,
 Svanaug den vene ska' no vera mi:
 Gjønne saa ville eg tvo Gaangur döy,
 Naar eg kunn' glea mi venögde Möy.

Astri.
 4. No held eg bare 'ta Thorgrim den flinke,
 Eismall⁴⁾ eg vald' 'en blant Bedlarar fleir'.
 Sveinung, ja Sveinung! du tar no slettinkje
 Tenkje, at eg kann faa Hug te deg meir:
 Tri Gaangur maatte dei slaa meg ihel,
 Naar eg bar' viste, at Thorgrim va' sæl!

Sveinung.
 5. Men om eg no skulle Svanaug forlate,
 Aa om eg kom ho 'kje meire ihug;
 Aa om eg skulle te deg koma atte.
 Om eg te Astri igjen sku' faa Hug:
 Om eg no banna, at eg blei deg tru,
 Astri, mi Astri! hot svara daa du?

Astri.
 6. Venar held Soli, som glar⁵⁾ bakom Fjölle,
 De æ' 'en Thorgrim, kann eg seja deg;
 Aa du æ' argar held villaste Trolle,
 Falsker held Skome paa Vatne mot meg:
 Men eg æ' likvæl di trugnaste Möy:
 Bare mæ deg vi' eg liva aa döy.

f. Hanfon.

¹⁾ 'ti Fangje mitt o: i min Favn. ²⁾ goskleg (godsleg) o: godslig, venlig. ³⁾ gjilskleg o: fortreffelig. ⁴⁾ eismall o: alene. ⁵⁾ glar o: glider, gaaer ned.

Allegretto.

Nr. 71. Den velstaaendes Tenestgjentæ paa Eiker.¹⁾

85

(Eger Sogns Dialekt.)

1. De'rn-te grett for ræk - ti Kjær'st aa faa²⁾, Di! Kan jæ sjöl te han, jæ li - kær, gaa, Di? Sku' 'en in - te li - ke Mej, saa
2. Pok-kern ta' den Jö - ren Hoen i-fjor, Di! Jag - gu ten - ker jæ de, han holt Or, Di! Han i - fraa mej ren - te Te ei

op-klædd Pi - ke? Ær - li Gjen - te er jæ au en - no, si!
a - en Gjen-te; Men jæ er au li - ke smal i - aar, si.

3. Anne tok imot 'en færi gla³⁾, Di,
Skam faa henner! de var inte bra, Di;
Han flau ofte te mej,
For ha' Hvilnøyt me mej,
For te Nar han tenkte mej aa ha, si.

4. De var best aa b'gjynne sjöl aa fri, Di,
Saa de kunne ei Forandring bli, Di;
Te en Mann jæ trenger,
For jæ vi'nte lenger
Gaa aa tene bort mi beste Ti, si.

5. Peer han seer mej ut saa kaut aa rar, Di,
Lell jæ no te overs for 'en har, Di;
Ja jæ vi'nte si' no',
Kan vel biæ enno;
Jon er heller ingen voxin Kar, Di.

6. Gu Kvel, Jens! jæ kommer naa te dei, Gut!
Tru de saaless kunne sjikke sej, Gut,
At jæ kunne faa dej?
Ja du glaner paa mej,
Jæ kan træle trut⁴⁾ aa er'nte lej, Gut.

7. J'er'nte mye over tredve Aar, Gut,
Han er teent, som slik ei Gjente faar, Gut!
Lønnæ har jæ lagt op,
Aa naa har jæ sagt op,
For no vi' jæ være for mej sjöl, Gut.

8. Naa da, Jens! haa sier du te gott, Far!
Jæ ifjor kunn' au en aen faatt, Far.
Jæ kan kara, spinne,
Væve, sy aa binne,
Ofte har jæ sötti seint aa traatt, Far.

9. No Drakistæ mi er maalæ rau, Gut,
Ja du veit de vel, jæ er'nte snau⁵⁾, Gut!
Kjolær a' Skaasværken⁶⁾,
Læres-Bruresærken
Ligger neri Kistæ færi au, Gut!

10. Striebonken⁷⁾ aa litt Læret⁸⁾ me, Gut,
Har jæ verkæ sjöl aa laga te⁹⁾, Gut,
To Par Laken nye,
Ja ei Fillerye¹⁰⁾,
Aa ei Dynevar, som du sku' see, Gut!

11. Bi naa litt da, Jens! haar gaar'u hen, Gut?
Borte blei'n! No da! Nei se Den, Di!
Har di no seet varre?
Put! her er a flere,
Aa di kommer snart te mej igjen, Di.

9. Allum.

¹⁾ Den velhavende Tjenestepige paa Eger. ²⁾ Det er ikke saa let at faae en rigtig Kjæreste. ³⁾ færi (fæli) gla : overmaade (forfærdelig, følt) glad. ⁴⁾ træle trut : arbeide (trælle) troligen. ⁵⁾ snau : nøgen. ⁶⁾ Skaasværken : Hvergarn. ⁷⁾ Striebonken : Blaarlærred. ⁸⁾ Læret : Hørlærred. ⁹⁾ laga te : lavet til. ¹⁰⁾ Fillerye : Sengetæppe af Lister.

Nr. 72. Frieras a Ongkar'n te Gjente.

(Jarlsbergs Grevskabs Dialekt.)

Allegretto.

Ongkar'n. 1. Jæ sku au ha Löst t'aa gjif - te mej, sa'n, Naar jæ traf ei Gjen-te rek - ti grei¹⁾, sa'n; Slik ho

in - te vil - le Laa - te vont aa il - le, An - ten saa jæ drek - ker hel - ler ei, sa'n. Skjenk en Dram! sa'n, Faa mej

Skam! sa'n, Tar di man - ge sli - ke Gu - tær fram²⁾, sa'n.

¹⁾ grei : skikkelig, god at komme til Rette med. ²⁾ Om de kan fremvise mange slige Gutter.

2.

Den, som jæ ska' ha', maa væra rar, sa'n,
 For jæ sjöl er en aparto Kar, sa'n;
 Ho skæ kunne gjöre,
 Haa¹⁾ de kommer före,
 Aa saa tar jæ Ei, som Pæing har, sa'n.
 Skjenk en Dram! sa'n,
 Faa mej Skam! sa'n,
 Tar di mange slike Gutær fram, sa'n.

3.

Sjöl ho stelle nor i Fjöse maa²⁾, sa'n,
 Alting maa ho passe rekti paa, sa'n,
 Seint aa tilig tiau³⁾,
 Svint aa let aa liau⁴⁾
 Maa 'a stött⁵⁾ som paa to Pinnær staa, sa'n.
 Skjenk en Dram! sa'n,
 Faa mej Skam! sa'n,
 Tar di mange slike Gutær fram, sa'n.

4.

Ho maa inte væra lat aa dau⁶⁾, sa'n,
 Alting skæ' ho komme væl ihau⁷⁾, sa'n;
 Ute maa ho stræve,
 Inne sy aa væve,
 Rein aa vakker skæ' ho væra au, sa'n.
 Skjenk en Dram! sa'n,
 Faa mej Skam! sa'n,
 Tar di mange slike Gutær fram, sa'n.

5.

Om jæ drekker mej litt full iblant, sa'n,
 Maa ho inte sette Ugg⁸⁾ mokant, sa'n,
 Men go Mat ha færi⁹⁾,
 Helles blir de gæli,
 Jæ skæ' si dej, jæ er lekkert vant, sa'n.
 Skjenk en Dram! sa'n,
 Faa mej Skam! sa'n,
 Tar di mange slike Gutær fram, sa'n.

10.

Derte mæ er'u en Skarvefant¹⁸⁾, sa'n,
 Drekker, speller, aa er stött paa Kant¹⁹⁾, sa'n;
 Du faar slettes inte
 Noæ ærlig Gjente,

6.

Inte maa ho væra alt for gla, sa'n,
 Mellom Gutanne er'nte bra, sa'n;
 Henge Hennanne
 Aa glo paa Mennanne!
 Slikt et Flak¹⁰⁾ jæ vi'nte veta 'ta, sa'n.
 Sjöl en Kar! sa'n,
 Mæ Gaar aa Mær¹¹⁾, sa'n;
 Inte gjifter jæ mej som et Nar, sa'n.

7.

Hör du Mari, jæ vi' fri te dej, sa'n,
 Dersom du vi' ha' en Kar som jæ, sa'n;
 Jæ har Kuer, Sauer,
 Gryter, Fat aa Trauer¹²⁾,
 Du maa tru, jæ er'nte bare lei, sa'n.
 Jæ er'n Kar, sa'n,
 Bytter Mær¹³⁾ sa'n,
 Derfor gjifter jæ mej som en Kar, sa'n.

8.

Gjente. Jami Huen er'u Kar i Kvell!¹⁴⁾ sa'n,
 Men jæ vi' saa aldri ha' dej lel, sa'n;
 Du er grom t'aa kjte¹⁵⁾,
 Aa kan rækti skryte,
 Men jæ blaaser a' dit heile Svell¹⁶⁾ sa'n.
 Fy da Mass! sa'n,
 De er Fjas! sa'n,
 Gaa ifraa mej mæ dit Frieras, sa'n.

9.

Jæ vi' ingen Mærrabyttær ha! sa'n!
 Derte höller jæ mej litt for bra, sa'n.
 Jæ har hört paa dej,
 Ja du er rekti lei,
 Aa aldr' i Væra¹⁷⁾ tore jæ dej ta, sa'n.
 Fy da Mass! sa'n,
 De er Fjas! sa'n,
 Gaa ifraa mej mæ dit Frieras, sa'n.

sans Allum.

¹⁾ haa o: hvad. ²⁾ Selv maa hun holde Orden i Stalden. ³⁾ tiau o: vel oplagt. ⁴⁾ Gesvindt og let og smidig. ⁵⁾ stött o: idelig. ⁶⁾ lat aa dau o: lad og død. ⁷⁾ ihau o: ihu. ⁸⁾ Ugg er vistnok en Sammentrækning af Ouge el. Auge o: Øie (Øiekast). Istedetfor „Ugg mokant“ synges ogsaa „Huus paa Kant“. ⁹⁾ færi o: færdig. ¹⁰⁾ et Flak o: en Flane. ¹¹⁾ Mær o: Hest. ¹²⁾ Trauer o: Truge. ¹³⁾ bytter Mær: bytter, handler med Heste. ¹⁴⁾ Ja, min Tro, er du [en rigtig] Karl i Aften. ¹⁵⁾ kjte o: broute. ¹⁶⁾ Svell o: Snak. ¹⁷⁾ aldr' (aldri) i Væra o: aldrig i Verden. ¹⁸⁾ Skarvefant o: snavs Karl. ¹⁹⁾ stött paa Kant o: stedse beruset. ²⁰⁾ kaut o: stolt.

Nr. 73. Aagots Fjeldsang.

W. Thran.

Moderato.

1. So - la gjeng bak Aa - sen ne; Skug - gjin bli saa lan - gje. Naat - ti kjem snart at - te - ve,

sempre dolce

Te - kje meg 'ti Fang - je; Krytrenn¹⁾ ut - i Kvi - en²⁾ staar, Eg aat Sæ - ter - stu - li³⁾ gaar.

2.
 Myrkt dæ æ' 'ti kvar ei Bygd,
 'Ti dei jupe Dale;
 Hær 'paa Fjell har Sola drygd⁴⁾
 Mæ aa gaa 'taa Gare⁵⁾,
 Tess eg kvile onde Tak;
 Morgo æ' ho tileg vak.

3.
 Snøgg⁶⁾ eg æ' naa klar ikveld⁶⁾,
 So gjeng eg te Kvile,
 Søv saa roleg onde Feld⁷⁾
 Tess i Morgo tile.
 Nær eg daa ha sovna inn,
 Drøymer eg om Guten min.

fj. A. Bjerregaard.

¹⁾ Krytrenn : Kreaturene. ²⁾ Kvien : Folden. ³⁾ Sæterstuli : Sæterboligen. ⁴⁾ drygd : dvælet. ⁵⁾ Med at gaee ud af Gaarden (gaee bort). ⁶⁾ Hurtig er jeg nu færdig i Aften. ⁷⁾ Feld, Tæppe af laaddent Skind.

Andante.

Nr. 74. „Tiljeri, Tove.“*

89

(Ringerike.)

Musical score for Nr. 74, 'Tiljeri, Tove.' in G minor, 3/4 time, Andante. The score consists of a vocal line and a piano accompaniment. The lyrics are: Til - je-ri, To - ve! Tolv Mann i Sko - ge, Tolv Mann vaare dei, Tolv Svær baare dei, Bu-hunden bunde dei¹⁾, Store Stuten

Musical score for Nr. 74, 'Tiljeri, Tove.' (continued) in G minor, 3/4 time, *Piu lento.* The lyrics are: stin-ge dei, Gjæte-guten dengje dei²⁾, Me vil de fø - re Laangt ut av Lan - de, Laangt ut av Lan - de. Dynamics: *f*, *pf*, *p*.

*) See Anmærkningerne. 1) Fæhunden (Hyrdehunden) bandt de. 2) dengje dei o: dængede (slog) de.

Moderato.

Nr. 75.

(Ringerike.)

Musical score for Nr. 75 in D major, 2/4 time, Moderato. The lyrics are: I Valdris, i Valdris der laater dom i Stutehorn....**)

***) „I Valders, i Valders, der blæser de i Stutehorn.“ — Stutehorn er en lille, kort Luur, hvori man tuder (stutar).

II.

Efter **L. M. Lindemann.**

Nr. 76. Huldre-Lok.*)

Moderato.

1. Sommer-løv og Sa-le¹⁾, Og Brandet-ryg og Sva-le²⁾, Og Lur-ve og Lar-ve³⁾, Og Lil-le - blaa. Rek - kje og Sne - kje⁴⁾,
 2. Gra - ne-høi og Gra-ve, Og Vin-de - let og La - ve, Og Lur-ve og Lar-ve, Og Spe - gel glat. Rek - kje og Sne - kje,

dolce

1. & 2. Skau - te⁵⁾ og Rau - te⁶⁾, Langtfram, Skin - fa - xe, Sju - li - bran. Lu - lo, lu - lo - lo. Lu - lo lu - lo lu - lo

riten. *a tempo*

rit. *ad libit.*

rall.

1. & 2. lu - lo lu - lo lu - lo.

rall.

*) En Lokkesang er en saadan, hvormed Hyrderne lokke eller kalde paa Kreaturene. Huldre-Lok er en Sang, hvormed Huldren — dette i den norske Folkepoesie saa ofte forekommende overnaturlige Væsen — sammenkalder sin Hjord, for hvilken hun har mange forunderlige Navne, som Visen indeholder. Ovenstaaende er fra Foldalen, paa Grændsen af Gudbrandsdalen og Østerdalen, ved Foden af Dovre. — 1) sale o: sveirygget. 2) svale o: sortladen. 3) lurvet og larvet bet. egentlig pjalte; men lurvet er ogsaa stridhaaret. 4) Rekkje og Snekkje er maaskee dannet af rökjen og snegg, der betyde hurtig, rask; eller maaskee er Rekkje at udlede af rekkja o: gaee flokkeviis (br. om Kreaturene. 5) Skaut o: et hvidt Klæde, som Bønderkonerne bære om Hovedet; ein skautet Stut o: en Stud, som har hvidt Hoved. 6) raute o: brøle.

Allegretto.

Nr. 77. „Vore Gjeiter gaar i Skogen.“

Vaa - re Gjei - ter gaar i Sko - gen, gna - ge Baar - ken a Tre. Lat dei

sempre dolce e legato.

gna - ge, lat dei gna - ge; dæ høy - re dei te. Gu gje Baar - ken va' i

dei aa Smaa - kvi - stan - ne mæ.

Nr. 78. Kau fra Hallingdalen.*)

Poco allegretto.

La - la, Su - nev! La - la mej, la - la! A - le - a - lej, La - la te dej, Sva-ra du mej! Nej el - ler Ja,

Kort¹⁾ el - ler bra, Aat - te Dar i Dag — Han kommer vel i - sta.²⁾ La - la! *Piu vivo.* La - la la - - la, la - - la

la - - la la - la! La - la la - la la - la la - la la - la! *A tempo.* ^{**)}
 A. Aa skamme dig, Su-nev, du
 B. Aa Tak ska du ha, for du

*) Kau er en Hyrdesang, hvormed man kalder eller „lokker“ Kreaturene; men bruges ogsaa om en Hyrdesang i Almindelighed. **) Naar den anden Pige ikke svarer, synges som ved A; naar hun svarer, som ved B. — 1) kort o: vranten. 2) ista o: snart.

sva - ra mej, Aa Tak ska du ha, for du sva - ra mej! Den vak - kra - ste, ve - na - ste, Snil - la - ste, pe - na - ste Gu - ten Eg - gj - va ska

sva - ra mej, Aa skamme dej, Sunev, du svar' ik - kje mej! Den styg - ga - ste, jö - ta - ste, Tur - vut - te, lur - vut - te Gu - ten Eg - gj - va ska

dej. Aa dæ ska du ha, for du svar' ik - kje mej! La - la la - - la la - - la
 dej. Aa dæ ska du ha, for du sva - ra mej!

Til A. Til B. *Piu vivo.*

la - la la - la la - la la - la la - la la - la la - la!

pf

Nr. 79. Hjuringsvise.¹⁾

(Fra Ostlandet.)

Allo.

Musical score for the first system of 'Hjuringsvise'. It consists of a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line has a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The piano accompaniment has a grand staff with treble and bass clefs and the same key signature. The tempo is marked 'Allo.'.

Kel - la - bukk, Kel - la - blakk²⁾, Kel - la li - ten Ne - ve - tapp! Ro - sa, Dok - ka, Nyk - la, Sok - ka, Stor - spen - na, Spjau - ti

Fa - ger - leik, Spe - la - mann! burt i Fjöl - lo!

Hjuringsvise 1: Hyrdevise. 2) Kellablakk 1: en lille Gæd (Kid). Med disse som med de følgende Navne lokkes Kreaturene.

Andantino.

Nr. 80. Hjuringsvise.

(Nissedal i Øvre-Telemarken.)

Musical score for the second system of 'Hjuringsvise'. It consists of a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line has a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The piano accompaniment has a grand staff with treble and bass clefs and the same key signature. The tempo is marked 'Andantino.'.

O - laf Thronson!

O - laf Thronson! No slep - per eg Fe.¹⁾ Mø - ter du meg

Grin - de - vats - li - ann, Löyn deg²⁾ u

eg Fe 1: slipper jeg Kvæget ud. 2) löyn deg 1: skjul dig.

¹⁾ slepp

Bu - skar aa Tre! Tre - pe - li - te, Tre - pe - li - te! Der fin - ne du meg.

Andante.

Nr. 81. Lua-Laatt.*)

(Valders.)

Höy - re du, Mann! Höy - re du, Mann! Klæ paa de Bro - ke, Ta Byr - sa fraa Kro - ke, O skjöt kvi - tō Fug - ladn,

p

Ped.

Skjöt in - kji me! Skjö - tō du me, Al - dör i Væ - ren de Lyk - kö ska skje.

*) Lur-Melodie.

Nr. 82. Valdervise.

Andante; ad libitum.

Allegretto.

Ku - saa - ta¹⁾, Ku - saa - ta, Ku - saa - ta, Ku - saa - ta! Ku - saa - ta!

p

p e legato

Ka - ri aa Ma - ri! statt op

Gaa i Fjøs, Tend i Jøs²⁾, Ku - a ha bo - ri svarten Kalv, Kalven han hei - ter Dag - ros. Lammas³⁾ Sau, kal - va⁴⁾ Ku, Kilja⁵⁾ Gjeit, grisa⁶⁾ S

Ku - a hu ligg i My - ra⁷⁾. Hei Hal - vor - sen, Hal - vor Darsen, Dars Te - ringsen, Tering Brandsen, Brand Breier - sen, Breier So - ver - sen, So -

f

Grise. 1) Møse
 1) saata, et Kjælenavn til Koen.
 2) Mosen; lav, fugtig Mark.
 3) Jøs 0: Lys. 4) lammas 0: har læmmet. 5) kalva 0: har kælvet.
 6) kilja 0: har kastet Kid. 7) grisa 0: har faret,

Piu lento.

Dar - sen, Dars Dun - der - sen, Dunder Ding - sen, Din - ge Ling - sen, som er Drom - lin - ge.

Saa

Iok - kar me

Ku - a paa My - ra, Hur - ra, hur - ra, hur - ra! ut - i Skog; Hu æ' just my - kje paa den Fa - son¹⁾,

So - li - brand. I Val - ders, i Val - ders der æ' saa gott aa gjæ - te²⁾, Der tu - ta dom i Bok - ke - hodn; Kom,

dolce

¹⁾ Fason o: Façon. ²⁾ gjæte o: vogte Kreaturene.

la - ter lei - ke paa Val - ders - viis: *ten.* *ad libitum.*
 Lo - - - - lu, kom, Ku - - a! Lo - -

f *ff* *ad libitum.* *ff*

Ped. *** *Ped.* ***

lo - - - - lu, kom, Ku - a!

Ped.

Nr. 83. Luurløk hjem.

(Mel. fra Slidre i Valders.)

Andante; ad libitum.

1. *p* Høst-bru - ne Sæ - ter! Du fra din Gjø - ter Stil - le Dig skil - le! Hul - dren skal flyt - te Ind i din Hyt - te Nu.

2. Thorros og Terne,
 Røde Guldsterne,
 Lille Smaadille!
 Ned imod Dalen!
 Der synger Svalen End.

¹⁾ bratner o: skraaner.

3. Borte i Uren
 Svares med Luren:
 Kom kun, Ja, kom kun!
 Alt vil du finde
 Bonet herinde, Du!

4. Thorros, naar Stien
 Bratner ¹⁾ mod Lien,
 Lokke Din Klokke,
 Kling til hans Øre!
 Han skal os høre Først!
 Jørgen Mør.

Nr. 84. „I Hallingdal.“

Moderato.

I Hal - ling - dal, i Hal - ling - dal der æ' saa gott aa gjæ - te, Der fel - ler in - ga Væ - te ¹⁾, Der gje -

sempre dolce e legato

Gau - ken ²⁾, Der vex - er Lau - ken ³⁾, Der syn - ger Su - lu - a ⁴⁾ Høit up i Fu - ru - a ⁵⁾, Der

ritenuto

mf

dan - ser Du - a Med rø - de Gull - band om Lu - a ⁶⁾

¹⁾ Væte ☉: Regn. ²⁾ Gauken ☉: Gjøgen. ³⁾ Lauken ☉: Løgen. ⁴⁾ Sulua ☉: Svalen. ⁵⁾ Furua ☉: Fyrren. ⁶⁾ Lua ☉: Huen.

Andantino

Nr. 85.

tim, tim ta - la, Maa-ra ska vi fa - ra....

This musical score for Nr. 85 consists of two systems. The first system includes a vocal line in treble clef with lyrics and a piano accompaniment in bass clef. The second system continues the piano accompaniment. The key signature has two sharps (F# and C#), and the time signature is common time (C). The tempo is marked 'Andantino'.

Nr. 86. Ein Langeleiklaat.

(Valders.)

Andante doloroso.

sempre p

This musical score for Nr. 86, titled 'Ein Langeleiklaat' by Valders, consists of two systems of piano accompaniment. The key signature has two sharps (F# and C#), and the time signature is common time (C). The tempo is marked 'Andante doloroso'. The first system includes the instruction 'sempre p' (piano) and features several triplet markings over the right hand. The second system continues the accompaniment.

Allegretto.

Nr. 87. Brureslaatt.*)

pf

*) Brudemarsch.

Moderato.

Nr. 88. Brureslaatt.

(Gudbrandsdalen.)

mf

Nr. 89. Brureslaatt.*)

(Gol i Hallingdalen.)

Allegretto

*) Spilles, naar Brudedefølget kommer ind i Gaarden.

Nr. 90. Rundsang.

(Lister i Christianssands Stift.)

Moderato.

Saa tæ-ge mi naa¹⁾ Gla-se fat; God Taar, min Hjer-tans O - la!
 Saa sul-le²⁾ mi den hei-le Nat, Inn - te opp-ren-ner So - la. Aa vi' du drik-ke, Saa æ' de væl, Aa

vi' du ik - kje, Saa raa deg sjel. God Taar, min Hjer-tans O - la! God Taar, min Hjer-tans O - la!

¹⁾ Saa tage vi nu. ²⁾ sulle o: sysle. — Efter Verset tales Følgende mellem Sangeren og hans Sidemand: Ola! — Ka vilst du? — Eg vi' drikke. — Saa drikk daa! (Den Første drikker og siger derpaa): Ola! — Ka vilst du? — Eg heve drokkje (o: Jeg har drukket!) — Kaa smakte de? — Kjenn aat (o: Smag paa det). — Derpaa gjentages Visen af den Tiltalte, der vender sig til sin anden Sidemand.

Nr. 91. Heimat-Laaten.*)

(Hallingdalen.)

Andantino.

*) Spilles til Afsked, naar Musikanterne drage bort fra Brudehuset efter endt Bryllupsfest.

Nr. 92. Baantull.**)

(Hjerdal i Øvre-Telemarken.)

Andante con moto.

Sæt - te deg paa Sul - la - krakk, Sul - la Baa - ni mi - ne, Skon - de deg, du Gjen - te, La in - te Baa - ne
 Eg ska' sul - la Baa - ne mit, Saa de ska' in - te gri - ne.

ven - te, Hav paa Sok - ker, hav paa Sko, Gakk i Fjo - se aa mjøl - ke Ku, Gjiv saa Baa - ne Drik - ke.

***) Bornevise. Tulla betyder baade at spille og at synge.

Nr. 93. Baadn-Laatt.

(Valders.)

104

Moderato

bissam, Baad - ne, Gry-ta hæn-gö i Jöd - ne¹⁾, Ko-ka full taa Riumö-graut²⁾ Aat dæ ves - le Baad - ne.

pp e legato

Far'n han si - tö o har-pa Ködn³⁾, Mo-re ho blæ-sö i vak-kert Hödn⁴⁾, Syste ho si - tö o spin-nö Gull, Bro-ren gaar i Sko - ge,

Ja - ga öllö⁵⁾ vil-lö Dyr. Æ' han kvit, So kjöyr 'en hit, Æ' han graa, So lat' 'en gaa, Æ' 'en brun i Bo - ge⁶⁾, So lat' 'en gaa i Sko - ge.

¹⁾ Jödne o: Jernet (Jernkrogen). ²⁾ Riumögraut o: Flødegred. ³⁾ harpa Ködn o: harper, renser Korn. ⁴⁾ Hödn o: Horn. ⁵⁾ öllö o: alle. ⁶⁾ Boge o: Boven.

Allegro.

Nr. 94. Baadn-Laatt.

Ves-le Gut-te-mon-ken Baa-ne, Saa li-ten som han var, Saa fekk han sej en Hest I-fra Hal-ling-dal Mæ Grim-mu

sempre pp

Sadl Aa mæ Bek-sel paa, Mæ Grim-mu aa Sadl Aa mæ Bek-sel paa.

Allegretto.

Nr. 95. Baadn-Laatt.

Ves-le Pe-ter! rop-te Mamma, Stegt Fisk ut-i Pan-na? Aa Pan-na! Hej Spe-ke-sill Aa lidt aa drek-ke til, Aa hej, ly-stig paa Bei-na!

p

Nr. 96. „I Olekjedn, i Olekinn.“^{*)}

(Valders.)

Andante

O - le - kjedn, i O - le - kinn, Der tap-te e burt¹⁾ ves-le Gu-ten min, Der tap-te e burt ves-le Gu - ten min! Dæ
 du - ra²⁾ i Kjedn, dæ ring-je i Kinn, Aa al - der finn e att³⁾ Gu-ten min, Aa al - der finn e att Gu - - ten min!

dolce *p* *f* *p*

^{*)} Olekjedn er et Vand (Kjedn, Kjern) og Olekinn en Bjergskraaning (Kinn) i Nærheden af en Sæter, som heder Ole, paa Fjeldene nordligst i Valders. — ¹⁾ Der borte tabte jeg. ²⁾ dura o: larmer, bruser. ³⁾ Og aldrig finder jeg igjen.

Nr. 97. „Aa koke, mi Gryte.“

(Valders.)

Andante.

Aa ko - ke, mi Gry - te, du veit mi Nö, Aa ko - ke mi Gry - te, du veit mi Nö; Han Far æ' bur - te, ho
 Mor æ' dö, Han Far æ' bur - te, ho Mor æ' dö.

p *mf*

Nr. 98. Slire-Klukkelaatten,

daa den eine var burtstölin.*)

Andantino.

pp Ma - kin, Ma - kin¹⁾, fin - ne de²⁾ i Mor - aas-Mör-ken³⁾; Kjuvadn⁴⁾ fin - ne de paa Ding - - lo⁵⁾.

*) Slidreklokkernes Lyd, da den ene var bortstjaalen. — 1) Makin o: Magen. 2) de o: I. 3) Mörken o: Marken. 4) Kjuvadn o: Tyvene. 5) Dinglo, Dativ af Dingladn o: Dinglerne, et Sted i Valders.

Nr. 99. Tommes-Klukkelaatten.**)

Andantino.

p Tö - stein Lang - beit, Gju - ro Ljö - seng, Be - rit i Gla - bak - ke Laag paa ei Snö - fönn.¹⁾

***) Tommes, et Stednavn. — 1) Snöfönn o: Snehob.

Nr. 100. Heggje-Klukkelaatten.***)

Andantino.

p Lang - ve - ga Bei - tadn, Seint ko - ma Sje - ladn¹⁾.
2den Gang: Sje - - - - - ladn.

***) Heggje, et Stednavn. — 1) Langveisfra komme Beitarne, seent komme Sjelarne. Beitadn og Sjeladn, Indbyggere af et Par afsides liggende Gaarde i Valders. 14*

Nr. 101. Han Lage aa han Jo.*)

Allegret

Solo.

La - ge ten - te i Kon - gens Gaar - Som dæ va no Von¹⁾ - I tret - ten Maa - na aa der - te eit Aar. „Ten

— Som dæ va no Von —

Tutti.

Jo. „Aa om dæ ska ko - ste meg rö - den Gull, eg fölg - jer“, sa'n Jo.

trutt²⁾ no“, sa'n

„Aa om dæ ska ko - ste meg rö - den Gull, eg fölg - jer“, sa'n Jo.

2.
Han Lage brygga aa blanda no Viin,
— Som dæ va no Von —
Aa ba saa alle Grannanne³⁾ sin'
Forutan han Jo.
„Aa om dæ ska koste meg röden Gull, eg
fölgjer“, sa'n Jo.

*) Slg. m. „Danske Folke-Sange og Mel.“ Nr. 90.
1) Som det nu var at vente; Von o: Forhaabning.

3.
Aa Jo han sala sin Gangar graa,
— Som dæ va no Von —
Aa reste saa dit, som Bröllope sto.
„No kjem eg“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska koste meg röden Gull, eg
fölgjer“, sa'n Jo.

2) trutt o: tro. 3) Granne o: Nabo. 4) udslie o: udslaaet.

4.
Saa leidde dei Brura paa Kyrkjegaar,
— Som dæ va no Von —
Mæ sölvstukne Klæa aa udslie⁴⁾ Haar.
„Du æ' lekker“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska koste meg röden Gull, eg
fölgjer“, sa'n Jo.

5.
Saa leidde dei Brura for Altre fram,
— Som dæ va no Von —
Hennes Skjønhet beundra baae Kvinne aa Mann.
„Tykk' I om ho?“ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

6.
Han Lage kasta si Kappe i Benk,
— Som dæ va no Von —
Aa bar saa fram aat dem kvar sin Skjenk.
„Skjenk meg mæ“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

7.
Dei dansa i Daga, dei dansa i to,
— Som dæ va no Von —
Aa inte vil Brura aat Sengja seg ho.¹⁾
„Sit oppe“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

8.
Dei dansa i Daga, dei dansa i tre,
— Som dæ va no Von —
Aa saa ville Brura aat Sengja seg te.
„Du bli tröt no“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

9.
Saa leidde dei Brura i Brurehuus,
— Som dæ va no Von —
Mæ tretten Sölvstakar aa tente Voxljus.
„Go Kvællom“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

10.
Saa satte dei Brura paa Sengjestok,
— Som dæ va no Von —
Aa klædde saa taa 'a²⁾ baa Sko aa Sok.
„Klæ taa meg mæ!“ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

11.
Saa la dei Brura i Sengje ne;
— Som dæ va no Von —
Han Jo han la' seg saa vakkert breid ve.
„No ligg eg“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

26.
Den fjære Gong de tehopes rei,
— Som dæ va no Von —
Saa slo Jo Lage dau⁷⁾ ne paa Stein.
„Du ligg stilt no!“ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

12.
Dæ fyste Bu inn te Lage kom:
— Som dæ va no Von —
Der ligg en Annen hos Brura di.
„De æ' meg“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

13.
De andre Bu te Lage kom;
— Som dæ va no Von —
Saa monne han raune³⁾ aa bleikne i Kinn.
„Fæ du Vondt no?“ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

14.
Han Lage banka paa blaamaala Dör:
— Som dæ va no Von —
Statt op, mi Brur, tak Laase ifraa!
„Hu söv no“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

15.
Han Lage pikka Tolkniv 'ti Bor:
— Som dæ va no Von —
Aa Herre Gu gi meg eit gott Taalmo!
„Ja meg mæ!“ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

16.
Aa Lage fram over Bore sprang,
— Som dæ va no Von —
Saa Öl aa Mjö over Benken rann.
„Far i Makje!“⁴⁾ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

17.
I Vreia han Lage tok fat paa sit Svær:
— Som dæ va no Von —
No vi' eg rett hogga han Jo ihæl.
„Dæ æ' ovist dæ“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

18.
Han Jo tok han Lage aa kasta mot Vegg,
— Som dæ va no Von —
Saa Flugu aa Dyra færgjylte hans Skjegg.
„Ligg der du!“ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

27.
Fru Inger sto oppaa høien Sal,
Aa skratla aa lo:
„No ha eg int sett større Gama⁸⁾ ein Dag;
Han vant, han Herr Jo!“
„Aa om dæ ska o. s. v.“

19.
Ska eg nöyas aa bie te Dagen bli ljus,
— Som dæ va no Von —
Saa lyt eg rett gaa op te Konningens Huus.
„Eg vi' mæ!“ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

20.
Allernaadigste Konning! utmjukast eg beer,
— Som dæ va no Von —
Alt om aa legge en Klage her ner!
„Sej sant no!“ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

21.
Dæ smerter meg meire, enn Dödspileskud,
— Som dæ va no Von —
At Jo har lagt hjaa mi unge Brur.
„Ja gjor' eg saa“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

22.
„Aa ette I Begge ha henne saa kjær,
— Som dæ va no Von —
Saa faar I takes mæ tveegga Svær.“
„Ha Tak no!“ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

23.
Den fyste Gong de tesammen rei,
— Som dæ va no Von —
Saa rei han Lage sin Hest i Kne.
„Statt op att“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

24.
Den annar Gong de tehopes for,
— Som dæ va no Von —
Ga Lage Jo eit drabeligt Saar.
„Du læs saa!“⁵⁾ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

25.
Den treje Gong de tehopes rei,
— Som dæ va no Von —
Saa slo Jo Lage, saa Bloe rann.
„Tork taa deg!“⁶⁾ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.“

¹⁾ Og ikke vil Bruden gaae til Sengs. ²⁾ taa 'a o: af hende. ³⁾ raune o: rødme. ⁴⁾ Far i Makje o: Far i Mag. ⁵⁾ Du læs saa o: du lader kun saa. ⁶⁾ Tork taa deg o: tør dig af. ⁷⁾ dau o: død. ⁸⁾ Gama o: Gammen, Loier.

Nr. 102. Truls mæ Baagan.

(Fra Hallingdalen.)

110

Allegro

Truls han tent' seg i Kon-gens Gaar I fem-ten Vin-tre, i fem-ten Vaar. „Gji meg Lön!“ sa 'n Truls mæ Baa-gan.

2. Inga Lön har du fortent,
Mi beste Gjebörse¹⁾ har du bortskjemt²⁾.
„Sier du dæ!“ sa 'n Truls mæ Baagan.
3. Truls tok Kongen i Haar aa Skjegg,
Aa satte ham bort i den femtende Vegg.
„Sit du der!“ sa 'n Truls mæ Baagan
4. Kongen tok op saa lang ei Stang,
Ville jaga Truls utav sit Land,
„Fly fort!“ sa 'n Truls mæ Baagan.

11.

Den Ene han flaug bort over en Bekk,
Der tapte han ne sin Pengesekk.
„Slikt er mit!“ sa 'n Truls mæ Baagan.

5. Truls han la den breie Veggen fram,
Der mötte han en kjörandes Mann.
„Bi meg litt!“ sa 'n Truls mæ Baagan.
6. Truls han op paa Vogna sto,
Den Kjör'ndes tor' inte si et Or.
„Kjör naa fort!“ sa 'n Truls mæ Baagan.
7. Saa gjik han Truls seg bort i et Huus,
Der sat tre Bönder aa drakk seg et Ruus.
„Drekk meg te!“ sa 'n Truls mæ Baagan.

8. Ha vi fornöden aa drikke deg tel,
Du har 'nte ta't i³⁾ en enest Pæl.
„Inte dæ?“ sa 'n Truls mæ Baagan.
9. Truls tok i baade Mjö aa Vin,
Han ödde det op paa Bikkjer⁴⁾ aa Svin.
„Sup ut!“ sa 'n Truls mæ Baagan.
10. Han Truls han drakk seg modig et Ruus,
Saa jagde han alle de Bönder ut.
„Fly bort!“ sa 'n Truls mæ Baagan.

12. Bonden han graat, aa Truls han lo,
Bonden han sa: du har dæ te go'.
„Hæohæ!“ sa 'n Truls mæ Baagan.

¹⁾ Gjebörse o: Flitsbue.

²⁾ bortskjemt o: fordærvet.

³⁾ ta't i o: forlangt, spenderet.

⁴⁾ Bikkjer o: Hunde.

Nr. 103. Mass aa 'en Lasse.

(Hallingdalsk Dialekt.)

Moderato.

1. Han Mass aa'n Las-se dei gjin-go paa Raa Tryaa¹⁾ hei-le Da-ga te En-de, Koss-lein²⁾ dei skul-de

¹⁾ Tryaa o: tre. ²⁾ kosslein o: hvorledes.

(Tales):

Bjödn'!) faa: (Me skjote 'n, sa'n Mass, Aa taka Hue²⁾, sa'n Lass.) Seer du dæ, sa'n Mass te 'o Las-se.

2.
 Aa Mass spendte Baagja upp for sit Kne
 Tryaa heile Daga te Ende,
 Saa skaut 'en Bjödnen, so han trilla ne.
 (Jagu trilla'n, sa 'n Mass,
 Kom tak 'en fat, sa 'n Lass.)
 Seer du dæ, sa 'n Mass te 'o Lasse.

5.
 Han Mass aa 'n Lasse gjing te Hoslöse Huus
 Tryaa heile Daga te Ende,
 Aa der va' naa mykjy Leven aa Suus.
 (Drikke no me! sa 'n Mass,
 Te me sturte! sa 'n Lass.)
 Sije du dæ, sa 'n Mass te 'o Lasse.

8.
 Han Mass sette Öltunna uppaa Bor
 Tryaa heile Daga te Ende.
 Saa slo 'n i Halsen kor einaste Dust:⁸⁾
 (Sjöl Fan drakk, sa 'n Lass,
 E va' tyst, sa 'n Mass.)
 Seer du dæ sa 'n Mass te 'o Lasse.

3.
 Han Mass drog Bjödn' te Hoslöse Gar³⁾
 Tryaa heile Daga te Ende.
 Der sto ei Bikkje⁴⁾ me gapandes Kjaft.
 (Vil 'o bite? sa 'n Mass,
 Fan tru 'o, sa 'n Lass.)
 Sije du dæ, sa 'n Mass te 'o Lasse.

6.
 Aa 'n Mass drog Bjödn' paa Stugugolv
 Tryaa heile Daga te Ende,
 So alle Kvinnfolkji i Stugun skolv.
 (Vart du rædd? sa 'n Mass,
 Fan helde!⁵⁾ sa 'n Lass.)
 Seer du dæ, sa 'n Mass te 'o Lasse.

9.
 Daa vart 'n Lasse so rei⁹⁾ so ein Tysk
 Tryaa heile Daga te Ende,
 Han sputta aa banna so han va' rysk:¹⁰⁾
 (Du ska blö! sa 'n Lass,
 Faa du Fan! sa 'n Mass.)
 Veit du dæ, sa 'n Mass te 'o Lasse.

4.
 Aa Mass slo Kloe uti Bikkjas Skjinn
 Tryaa heile Daga te Ende.
 Aa rengte dæ ut, som för va' inn.
 (Lat 'o döy! sa 'n Mass,
 Jaggu nok! sa 'n Lass.)
 Sije du dæ, sa 'n Mass te 'o Lasse.

7.
 Aa 'n Mass aa 'n Lasse dei gjingo te Bors
 Tryaa heile Daga te Ende,
 So gripo dei ein Kurv⁶⁾, va' karsli te Maals⁷⁾.
 (Han æ heit, sa 'n Mass,
 Han æ feit, sa 'n Lass.)
 Seer du dæ, sa 'n Mass te 'o Lasse.

10.
 Daa 'n Lasse trekte ut sin Tollekniv
 Tryaa heile Daga te Ende,
 Aa kjöyrde'n inn i Masses Liv.
 (Au, au! sa 'n Mass,
 Vart du döy? sa 'n Lass.)
 Du ska döye! sa 'n Mass te 'o Lasse.

1) Bjödnen o: Björnen. 2) Hue o: Huden. 3) Gar o: Gaard. 4) Bikkje o: Hund. 5) Fan helde o: Fanden heller. 6) Kurv o: Pelse. 7) va' karsli te Maals o: var umaadelig stor. 8) kor einaste Dust o: hver eneste Taar (Smule). 9) rei o: vred. 10) rysk o: splittergal, „ruskande gal“; eg. russisk.

Nr. 104. „Aa Tosten tal' te Staven sin.“

(Kragerv.)

Andante

marcato.

Tosten tal'¹⁾ te Sta-ven sin, han Tosten: Aa mein' du I-sen bær me heim? sa' Tosten, I gnel... i gnel... i gnel-dran-de²⁾ Frosten.

2. Aa Staven tal' te Tosten saa: du Tosten!
I gakk ut paa Isen, saa fær du sjaa, du Tosten!
I gnel... i gnel... i gneldrande Frosten.
3. Han Tosten ud paa Isen skrei³⁾, han Tosten!
Aa begge Beina unda glei paa Tosten,
I gnel... i gnel... i gneldrande Frosten.

4. Aa Tosten sakk⁴⁾, aa Staven flaut taa Tosten,
Aa alt de Mjöl blei op i Graut for Tosten,
I gnel... i gnel... i gneldrande Frosten.
5. Aa Kjærringa baad' knisa⁵⁾ aa lo a' Tosten;
„Aa Gu skje Lov, no fær je Ro for Tosten.“
I gnel... i gnel... i gneldrande Frosten.

¹⁾ tal' (tala) o: talte. ²⁾ gneldrande o: klingrende. ³⁾ skrei o: skred, gik. ⁴⁾ sakk o: sank. ⁵⁾ knisa o: fuisede.

Nr. 105. Kjell.

Moderato.

Aa kjen-te du Kjell? Han bud-de i Da-len i-mel-lom to Fjell; Han had-de ei Kjæ-ring, haa kun-de væl ho? Ho kun-de hor-ken læ-sa held skri-va, men skjen-de paa Kjell! Aa Kjell blei vill, Han satt' seg hos Kat-ta Den kva-ra-ste

Nat - ta Te Maa - nen gik op, Den ly - sti - ge Krop; Han tend - te paa Pi - pa aa tral - la aa sang: Den Nat - ta var lang.

Moderato.

Nr. 106. Ola Grumstulen.

(Sillgjord.)

1. O - la Grum - stu - len had - de saa lang ei Bru - fær; Den naa - de fra So - lum te Graa - ten hos

Blehr*). For i Maar - ra ska' O - la Grum - stu - len gjif - te se.

2.
 |: Ola Grumstulen hadde ei gammel graa Gjeit; :|
 O kjære mi Kari! gjør Pølso væl feit.
 For i Maarra ska' Ola Grumstulen gjifte se.

3.
 |: Ola Grumstulen hadde ei halv Skjeppe Malt; :|
 O kjære mi Kari! Du brygge naa Alt.
 For i Maarra ska' Ola Grumstulen gjifte se.

*) Solum, i Nærheden af Skien; — Graaten, et Fiskerleie, en Miils Vei fra Solum; — Blehr (udt. Blær), en Kjøbmand, der boede i Graaten.

Disse Vers ere

Nr. 107. Strile-Vise.*)

Andante

con moto.

Saa Saa

rod-de me ut paa Sei - e - grun-den¹⁾, Aa dæ va' Mor - go - nen ti - - le,
 kom han O - lav fraa Ka - ris - lun - den Aa Ia' - de Baa - ten for I - - le.²⁾ Saa dreiv eg ti han mæ

f

poc. rit. a tempo ten.

Fi - skje - staan-gjen, Saa han u - vi - ta³⁾ datt fram i Raangjen⁴⁾; Eg va' saa gla, Eg sat aa kva, Eg raad-de⁵⁾ Grun-den a -

poc. rit. a tempo

ad libitum

lei - ne. Sud - di - li, sud - di - li, sud - di - li dej.

ad libitum

*) Striler kaldes Beboerne af Fiskerleierne i Bergens Stift. — ¹⁾ Seiegrunden o: det Sted, hvor Seien fiskes. ²⁾ Ile er en Steen, der benyttes som Anker. ³⁾ uvita o: bevidstløs, besvimet. ⁴⁾ Raangjen o: Stavnen. ⁵⁾ raadde o: raadede over, var Herre over.

Allegretto.

Nr. 108. Møllervisen.*)

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. De va' tri Skalkar, som ma-ka Raa, Skro ro rompompei, Han hjöl-pe meg! For en Trin-nan lig-ger i Tra-ra-ro — Hos-

p *f* *mf* *p*

Skro ro rompompei, Han hjöl-pe meg! For en Trin-nan lig-ger i Tra-ra-ro.

Tutti.

se dei skul-le Myllardottri faa. De ru-skar i Ro, De tril-lar i Tro, For en Trin-nan lig-ger i Tra-ra-ro!

p *p* *mf*

De ru-skar i Ro, De tril-lar i Tro, For en Trin-nan lig-ger i Tra-ra-ro!

2. Dei Tvo dei stoppa den Tree i ein Sekk,
So bar dei haanom te Myllarens Bekk.

3. Daa dei kom seg te Myllarens Dam,
Ute sto Myllaren, drukkjen va' han.

4. „Hot æ', du ber i Sekkjen din?“
„De æ' no Rug aa Kveite so fin.“

5. „Du seter no den i mi Dotters Seng,
For der æ' no Mysanne minste paa Gjeng.“

6. Daa de tok te stillast aa myrkast i Vraa,
Daa for den Sekkjen te krjupe aa gaa.

*) Slg. „Danske Folke-Sange og Melodier“, Nr. 151.

Nr. 109a. Bonden aa Kraaka.*)

(Mel. fra Kragerø.)

116

Andantino

1. *Andantino*
 Bon-den han kjøyr-de i Ve - a - skog¹⁾ — Hei sing - lung sing - lung sing - lung lei — So høyr-de han

Kraa-ka i Lun - den gol. Hei sing - lung hei sing - lung lei.

2. Aa Bonden han tenkjer mæ sjave seg²⁾:
 "Tru³⁾ den Kraaka kan drepa me?"

3. Aa Bonden kom heim aa kjærde⁴⁾ seg:
 "No meiner eg, Kraaka vi' drepa meg."

4. Aa Kjeringji svvara av sin Forstand:
 "Kraaka drep ingjen kristen Mann."

5. Bonden han spende sin Bogje fe Kne,
 So skaut han den Kraaka, so ho datt ne.

*) Slg. "Danske Folke-Sange og Melodier", Nr. 154 a. —
 o: klagede. *) Laavegolv o: Logulv. *) Far o: Præsten (?). *) av Fitinne, af Skindet paa Fødderne. *) Mykjagreip o: Moggreb.

6. So spende han for dei Folanne ni,
 Kraaka ho sprengde alle di.

7. So spende han for dei Folanne tolv,
 Saa kjøyrde han Kraaka paa Laavegolv.⁵⁾

8. So salta han Kjöte i Tunnur aa Kar,
 De beste Stykkje forærde'n Far.⁶⁾

9. Av Hui gjore han tolv Par Sko,
 De beste Pare forærde'n Mor.

10. Av Fitinne⁷⁾ gjore han tolv Par Reip,
 Aa Klöanne ha' han te Mykjagreip.⁸⁾

11. Av Augunn gjore'n eit Vindaugeglas,
 Mæ Vængjum tekte'n alle sine Tak.

12. Av Nebbe gjore'n ein Kyrkjebaat,
 So han kunna sigle baa te aa ifraa.

13. Den som inkje Kraaka kan nytja so,
 Han vøre 'kje vær ei Kraake aa faa.

Nr. 109b. Bonden aa Kraaka.

Allegretto.

Aa Mann' han skul - le te Skau - en en - gang, — Su - ti - ta - lu, ta - lo, ta - len - ta — Daa saag han ei

117

Kraa-ka, aa ho va no lang. Su-ti-ta-lu, ta-lo, ta-len-ta.

Moderato.

Nr. 110. „Saag du nokke Kjærringa mi.“

Saag du nok-ke Kjær-rin-ga mi') Laangt up i Li--a? Stutt Stakk 2),

svart Hat, Aa nok--ke li--te laag--halt 3).

1) Saae du noget til min Kone? 2) stutt Stakk 3: kort Skjært 3) laaghalt 3: halt (laag 3: lav).

All **egretto.**

Nr. 111. En bagvendt Vise.

(Hallingdalen.)

1. Aa al - dri æ' dæ ver - re te, Enn en for-ra-san-de¹⁾ Bon - de:
 Bei - na up aa Hu - ve ne, Re - gje - rer verr' enn den Von - de²⁾. I Hal - ling - dal paa Tre-gaars-slet-ta, Der

bur en Mann, gjør Gott mæ surt Öl, Mæ røy - ka Kjöt, Mæ Priim³⁾, om han har dæ.

2.
 Aa hadde eg meg eit Pannekaklass⁴⁾,
 Derte got klingande Före,
 Saa skull' eg reise te Hallingdal,
 Aa spenne tolv Kjærringar före.
 I Hallingdal o. s. v.

3.
 Aa hadde eg meg ei Fingerbor⁵⁾ Malt,
 Derte eit Nataskal⁶⁾ Humle,
 Saa skull' eg brygge gott rusande Öl,
 Ja femten Tønner fulle.
 I Hallingdal o. s. v.

4.
 Eg salta min Stövel aa smurte mitt Svær,
 Aa bandt min Hest ve Sia,
 Saa rei eg der, som Maanen gol,
 Aa Gauken⁷⁾ han skjein uti Lia.
 I Hallingdal o. s. v.

5.
 Saa leidde eg meg den blinde Mann inn,
 — Aa see, om dæ skull' kje likna⁸⁾ —
 Den Blinde han dansa, den Dumme⁹⁾ han saang.
 Den Fingerlaus¹⁰⁾ spela paa Fela¹¹⁾.
 I Hallingdal o. s. v.

¹⁾ forrasande o: splittergal. ²⁾ den Vonde o: den Onde. ³⁾ Priim o: Ostevallen, sammenkogt til en smøragtig Masse. ⁴⁾ eit Pannekaklass o: et Læs Pandekager.
⁵⁾ Fingerbor o: Fingerbøl. ⁶⁾ Nataskal o: Nøddeskal. ⁷⁾ Gauken o: Gjøgen. ⁸⁾ Og see, om det ikke skulde ligne Noget! ⁹⁾ den Dumme o: den Stumme. ¹⁰⁾ den Fingerlaus
o: den Fingerløse. ¹¹⁾ Fela o: Fiolinen.

Con moto.

Nr. 112. En bagvendt Vise.

1. Aa Ræ - ven va' rau¹⁾, aa I - kodn va' snau²⁾, Dæ va' to Djur ut - i Sko - gen, Je laag aa
 Je saag to I-kodn, dem tam - de ein Bjönn, Dem vil - le nok ha 'en for Plo - gen; Je

datt³⁾, Je dröm - te om Nat, Je tykt - tes den Vi - sa va' bak - vent sat.

2.
 Aa Laxen op i Furutop
 Skulle bite smaa Lauv⁴⁾ utaa Greinar⁵⁾,
 Aa Ikodn ne paa Havsens Bunn
 Skulle bryte op alle Graasteinar.
 Je laag o. s. v.

3.
 Je sala⁶⁾ min Stövel, je beksla⁷⁾ mit Svær,
 Aa saa bandt je Mærra⁸⁾ ve Sia,
 Saa reste je ut te Kattemorfsær,
 Skulle utstaa den farlige Kria⁹⁾.
 Je laag o. s. v.

4.
 Saa reste je ut te Vaterlandsbru¹⁰⁾,
 Der sto to Messer aa presta,
 Der bræka ein Klokker, der præka ei Ku,
 Der grein¹¹⁾ tre raumaala¹²⁾ Hester.
 Je laag o. s. v.

5.
 Aa fram kom der en gammal blind Mann,
 Skulle sjaa, ka Tia mon lia¹³⁾,
 Aa skreik gjore Sola¹⁴⁾, aa Maanen han gol,
 Aa Gauken han skjein boit i Lia¹⁵⁾.
 Je laag o. s. v.

6.
 Aa fram kom der ei graasala¹⁶⁾ Gjeit,
 Var ahögg i alla fir' Beina¹⁷⁾,
 Den skjikte dem¹⁸⁾ op til Dovrefjell,
 Skulle jage bort alle Graabeina¹⁹⁾.
 Je laag o. s. v.

¹⁾ rau o: rød. ²⁾ Ikodn va' snau o: Egernet var nøgen, skaldet. ³⁾ Jeg laa og jeg faldt. ⁴⁾ Lauv o: Løv. ⁵⁾ Greinar o: Grenene. ⁶⁾ sala o: sadlede. ⁷⁾ beksla o: bekela o: bidlede, lagde Bidsel paa. ⁸⁾ Mærra o: Hesten. ⁹⁾ Kria o: Krigen. ¹⁰⁾ Vaterlandsbru, en Bro, som forbinder Christianias Forstæder Vaterland og Grønland. ¹¹⁾ grein o: grinte (green). ¹²⁾ raumaala o: rødmaled. ¹³⁾ Skulde see, hvorledes Tiden mon lide. ¹⁴⁾ Og skreg gjorde Solen. ¹⁵⁾ Og Gjøgen skinnede i Lien. ¹⁶⁾ Graasala o: graasala. ¹⁷⁾ Var afhugget i alle fire Been. ¹⁸⁾ Den skikkede de. ¹⁹⁾ Graabeina o: Ulvene.

Allegretto.**Nr. 113. „Husk op i Ring.“***(Thronhjem.)*

Husk op i Ring, O - la Gu - ten min! Snu deg om - kring, Sjuul - saa - ten min¹⁾! O - sten den va' mug - gen, Ka - ka den va' raa,

Kni - ven den va' ru - sten, Bei - te in - te paa. Haa, haa, haa! Veit du in - te Raa? Bry - na²⁾ paa Kni - ven, Skra - pa saa paa.

O, du æ' saa fa - ger aa saa fin! Va' du Al - ler - kjæ - re - sten min; Ma - kan fan - tes ei!

ritard.

¹⁾ Sjuusaaten min æ: min søde Sigurd. ²⁾ bryne æ: hvæsse.

Moderato.**Nr. 114 a. „Kjærringa mæ Staven.“***(En Dands.)*

Kjær - rin - ga mæ Sta - ven, Høgt op i Hak - ke - da - len, Aat - te Pot - ter Röm - me Fi - re Mer - ker¹⁾ Smör,

¹⁾ En Merk (Mark) æ: et halvt Pund.

Saa kji - na ¹⁾ Ka - ri, O - le had - de før. Kjær - rin - ga mæ Sta - ven.

¹⁾ kji na o: kjerne Smør.

Nr. 114b. „Kjærringa mæ Staven.“

(En Dands.)

(Kongsberg.)

Moderato.

Kjær - rin - ga mæ Sta - ven, Høgt op i Hak - ke - da - len, Aat - te Pot - ter Røm - me Fi - re Mer - ker Smør,

Saa kji - na Ka - ri, O - le had - de før. Kjær - rin - ga mæ Sta - ven.

Nr. 115.*)

Allegro.

*) Nogle meningsløse Ord, der ledsagede denne Melodie, ere her udeladte.

Con moto.

Nr. 116.*) Rabna-Brydlaup uti Kraakalund¹⁾.

(I Sogns Dialekt.)

1. Langt i Au-ster²⁾ i Kraa - ka - lund, Dar æ' so fa - ger ein By; Ad - la dei Djur i Væ - ri³⁾ æ',

f *semp. arpeggiato*

Dei saankast dar - ut - - i. Bjöd - nen han æ' yp - pa - ste Kar ut - i Sko - gjen.

ff

2. Bjödnen han sat uti Bakkje,
Aa maangt so munne han hugsa;⁴⁾
Ska' eg symja dan breie Fjor,
Vaar daa verte⁵⁾ mi Buxa.

3. Sote⁶⁾ heve eg dan heila Nott
Mæ Graat aa idla Laat;
Söte Hallvar! læn' meg Skuto di,
Meg ber slett ingjen Baat.
Eg æ boen⁷⁾ te Brydlaupgar uti Skogjen.

(betænke).
en Steendynge
o: Haren.
Guds Løn.

*) Sgl. „Danske Folke-Sange og Melodier“, Nr. 110. — 1) Ravnebrylluppet i Kragelund. 2) langt i Auster o: langt Øster. 3) Væri o: Verden. 4) hugsa o: huske

5) Sgl. „Danske Folke-Sange og Melodier“, Nr. 110. — 1) Ravnebrylluppet i Kragelund. 2) langt i Auster o: langt Øster. 3) Væri o: Verden. 4) hugsa o: huske
o: vorder. 5) sote o: siddet. 6) boen o: buden. 7) spodde seg o: skyndte sig. 8) sian o: siden. 9) spodde seg o: skyndte sig. 10) einkvart Gott o: noget Godt. 11) di o: thi. 12) Vur o:
byxande o: hoppende. 13) Han blev vaer. 14) Ottebisk o: Frokost. 15) Kjøtmeisi o: Musvit. 16) ein vesal Mole o: et lidet Stykke. 17) hadle (for hardla) o: meget, særdeles. 18) Hjasin
Kjetto o: Katten. 19) byxande o: hoppende. 20) datt o: drattede, faldt. 21) Ikodne o: Egernet. 22) Urhanen hvilte opunder (uppunde) Birkerod. 23) Fandt en lille Orm. 24) Guslæ o:
25) Haukjen o: Høgen. 26) so ein Tjov o: som en Tyv. 27) os vantast o: vi fattes, mangle.

4. Eg æ boen te Brydlaupsfær
Uti Rabna-Bur;
Rabnin ska' han Brugom vera,
Trano vera hans Brur.
Eg ska' vera Kjøkemeistar i Skogjen.

5. Siaan⁸⁾ kom Ulvin laupande,
Spodde seg⁹⁾ so ei Piil:
Gjeva ville eg einkvart Gott¹⁰⁾,
Eg vure tvertöve ei Miil.
Di¹¹⁾ eg ska' vera Klokkar uti Skogjen.

6. Otrin smaug han i ein Vur¹²⁾,
Vart han var¹³⁾ ein Fisk,
Dan so skjenkte han Brugomin,
Da vart deira Ottebisk¹⁴⁾.
Otrin va' deira Fiskar uti Skogjen.

7. Kjøtmeisi¹⁵⁾ kom ho fykande
Mæ ein vesal Mole¹⁶⁾ Kjøt;
Dan la' ho te Gjæstebos,
Da smaka hadle¹⁷⁾ sött.
Kjøtmeisi ho va' Tenestpika i Skogjen.

8. Hjasin¹⁸⁾ kom han byxande¹⁹⁾,
Datt²⁰⁾ han paa-si Naasa;
Di han skunda seg uto Bakkje ne,
Han haure Ikodne²¹⁾ blaasa.
Ikodne blæs i Lurin uti Skogjen.

9. Orrin kura 'punde Björkjerot²²⁾,
Fadn ein vesal Makk²³⁾;
Dan so skjenkte han Brugomin,
Han fekk Guslæ²⁴⁾, go Takk.
Orrin han va' Kokkin uti Skogjen.

10. Ein feit Smörklakk bar Höno fram,
Ho va deira Kokkataus,
Dan laante ho mæ seg heima te;
Kjetto²⁵⁾ gav ei Mus.
Kjetto ho va' Dyraskyttar i Skogjen.

11. Haukjen²⁶⁾ gav ein Kjukling,
Dan stal han so ein Tjov²⁷⁾.
Kraako svara: Stulin Kost
Heve me inkje behov.
Brugomin sa: os vantast²⁸⁾ Kost uti Skogjen.

12. Hanin gav ein Flatbröleiv¹⁾, Kom uto Stabbur²⁾, Spunka³⁾, sparka, gjor' seg te, Gol han Kuikukur! Han va' deira Saangmeister uti Skogjen.

13. Sporvin skulle han Drikkja skaffa, Da la dei hono paa⁴⁾; Fadn han seg eit Maltakodn⁵⁾, Dar gjore han Mungaatt⁶⁾ paa. Sporvin va' han Mungaatsmann⁷⁾ uti Skogjen.

14. Ein Sötmjolk-Kjæs⁸⁾ paa deira Fat, Dan munne Svalo bringa, Dan kjøpte ho 'ta' „ein Dank ju Mat“⁹⁾; Dei toko mæ, kvat dei finge. Svalo ho va' Brurapika uti Skogjen.

15. Suggo¹⁰⁾ gav eit Kamshove¹¹⁾, Komparatur¹²⁾ aa Supa, Havrasuppa aa Kidnekling¹³⁾, Skokedrykk aa Blanda¹⁴⁾. Dar va' baate Saup aa Syra¹⁵⁾ i Skogjen.

16. Rævin gav ein Lepsakling¹⁶⁾, Levragraut aa Gumbe¹⁷⁾, Levrakaka, Kalvadans¹⁸⁾, Kjæse, Skyr aa Dravle¹⁹⁾, Rjõmasodl²⁰⁾ aa Mösebrym²¹⁾ i Skogjen.

17. Krossbrö²²⁾, Kabreta²³⁾, söte Brö, Da gjekk te Brydlaupsgar, Rognakaka, Levrakling, Kjæse. Ost aa Rav²⁴⁾, Da gav Gjæite, Borriskleikar²⁵⁾ i Skogjen.

18. Knöost²⁶⁾, Tvibryggja²⁷⁾ aa Brednevin, Rauge, Dravle aa Graut, Da gav Lerkjo Saangafugl; Gaukjen gav eit Naut²⁸⁾. Gaukjen vara²⁹⁾ maangjen Manni i Skogjen.

19. Ulvin sto i Kyrkjele, Stöe seg paa sit Svær, Ser han seg aat Strande ner. So fager ei Fuglafær³⁰⁾; Han ser Trano trinande i Skogjen.

20. Han ser Bruri trinande Mæ si höge Bein; Hegrin³¹⁾ mæ sin laange Hals Han æ' hedna Leiesvein³²⁾. Steindolpin³³⁾ buldra paa Trummo i Skogjen.

21. Dar vart mykje Glira³⁴⁾, Halvo meira Gamma; Ulvin skulde han Klokka vera, Han kun' inkje ringje samma. Ræven va' dan treskaste Kar i Skogjen.

22. Sauin³⁵⁾ va' deira Förringsmann, Kadla va' han te Prest, Gjekk han seg i Kyrkjo inn, Las so vakker ei Text. No tok paa aa kveldast uti Skogjen.

23. No tok paa aa kveldast, Dei kunn' inkje lenger bia; Dei skunda seg te Brydlaupsgar, Magjen bar paa aa svia³⁶⁾. Dar gjorest so ei Slufsing³⁷⁾ uti Skogjen.

24. Hjasin uto si Dristegheit Fekk han seg ein Brand³⁸⁾, Skaut han seg tri Stykkje av, Dar ræast kvær ein Mann. Han gjore so ei Fnysing uti Skogjen.

25. Brugomin tok si Brur mæ seg, Sette seg i Högsæte; Medlo hino Gjester Yppist stor Skitlæta³⁹⁾; Da va' alt om Högheiti⁴⁰⁾ uti Skogjen.

26. Sporvin sette seg Manna högst⁴¹⁾, Han tottist inkje vera liten; Kjötmeisi böxte⁴²⁾ ho hono næst, Aa sette seg op i Brikje⁴³⁾. Gaasi ho va Klevekona⁴⁴⁾ i Skogjen.

27. Skjori⁴⁵⁾ skulle ho skjenkja I mykjen Manne-Traang, Ho kunne seg inkje paa Golve snu, Di Vele⁴⁶⁾ va' for langt. No beit Mungaate kort paa⁴⁷⁾ i Skogjen.

28. Uglo drog ut Taskhakjen⁴⁸⁾, Böxte ho öve Bore; Hogga ville ho Kjötmeisi, Kjötmeisi tok te Ore; Di Skitlaat meg finst rett om i Skogjen⁴⁹⁾.

29. Ulvin drikk uto Sölverskaal, Slo han hedna mot Golv; Inn so kom han Bamsebonde⁵⁰⁾; Eg trur, du raar deg sjölv. Vor Herraste Fammen!⁵¹⁾ halt meg inkje i Skogjen.

30. Op sprang Sporvin lystug aa gla, Dansa han mæ Mærri⁵²⁾, Tala te hedna: „Vara deg, forderva.“ Eg böx' 'kje⁵³⁾ din Hov. Hjortin tuta i Bukkehodn uti Skogjen.

31. Inn kom Kraako hoppande Mæ si svartta Hetta; Sitje no adle heil' aa sæle, Æ' de no adle mette? Vilja de braatt hald op aa eta⁵⁴⁾ i Skogjen.

32. Te svara Öрни, gamla Gomor⁵⁵⁾, I Brikje dar ho sat; Os heve inkje skorta idag, Kvorkje Drikk elde Mat; Gus Læn have de, so te have lote i Skogjen.

33. Bjödnen vart han rusande, Kuka han i si Brok; Sume dei hava da Lote paa seg⁵⁶⁾, Dei gruva, dei fær inkje nog. Maatin⁵⁷⁾ æ' da yppaste Gras i Skogjen.

34. Dar vart mykjen Elskogjen Uti Rabnabur; Rabnin tæke si Trana i Faang, Ho vart hans venaste Brur. No drog kvær Mand heim te Sino i Skogjen.

35. Foro dei inkje væl danna Fær Uti Rabnabur? Gud late os fara evindeleg væl. Skae i⁵⁸⁾ Brugom aa Brur, Gud lat dei aldre Dagjen trivast i Skogjen.

1) Flatbröleiv o: et heelt Fladbred. 2) Stabbur o: Fadebuur. 3) spunka o: spankede. 4) Det paalagde de ham. 5) Fandt han sig et Korn Malt; Kodn (Koin, Konn) o: Korn. 6) Mungaatt o: tyndt Øl. 7) Mungaatsmann, den Mand, der staaer for Skjenken. 8) Sötmjolk-Kjæse o: Ost af sød Mælk. 9) — Herved forstaaes en Hollænder. 10) Suggo o: Soen. 11) s. Nr. 50, 10de Vers. 12) Komparatur ere Boller, lavede af Fiskerogn og Meel. 13) Kidnekling er Fladbred med nykjernet Smør. 14) Skokedrykk og suur Valle. 15) Lepsakling o: blødbagt Fladbred. 16) Gumbe, en Ret af sammenkogt sød Mælk. 17) Kalvadans, den af Koen, første Gang efterat den har kælvet malkede Raismælk, der sammenkoges. 18) Skyr, suur Mælk; Dravle, Ostesmuler med Mælk paa. 19) Rjõmasodl, en Ret af Fladbred og Fløde. 20) Mösebrym, et Slags Sauce, som koges af Valle, blandet med lidt Meel. 21) Krossbrö o: Brød, bagt i Form af et Kors. 22) Kabreta, et Slags tynd Myseost, sammenkogt af Vallens Bundfald. 23) Rav, Finnerne af Helleflynderen. 24) Borriskleikar o: Tallerkenslikker. 25) Knöost o: Knapost. 26) Tvibryggja o: dobbelt (stærkt) Øl. 27) Naut o: et Nød, Kreatur. 28) Sauin o: varslende. 29) Fuglafær o: Fugleskære. 30) Hegrin o: Heiren. 31) Leiesvein o: Følgesvend. 32) Steindolpin o: Steenskvætten, Gjærdesmutter. 33) Glira o: Lystighed. 34) Vele o: sprang. 35) Faaret. 36) Mæven begyndte at svie. 37) Der gjordes saadan en Støi; Slufsing er egentl. Pladsken i Vandet. 38) Brand o: Bue, Skydevaaben. 39) Skjori o: Skaden. 40) Manna högst o: som høieste Mand. 41) böxte o: sprang. 42) Vele o: Halen. 43) Nu lækked det ad Enden med Øllet. 44) Klevekona o: den Kone, som besøger Madens Anretning (af Kleve, Forraadskammer). 45) Skjori o: Skaden. 46) Jeg kan godt lide dine Optøier i Skoven. 47) Brikje, en kort Bænk ved Døren. 48) Taskhakje, en Lommekniv; brugt om Uglens Klo, som den skjuler i Fjædrene. 49) Vil I strax holde op at søde. 50) Bamsebonde o: Bjørnen. 51) En Edsformular. 52) Mærri o: Hesten. 53) böx' 'kje (böxe inkje) o: jeg springer ikke. 54) Vil I ramme! et almindeligt. 55) Gomo o: Bedstemoder. 56) Somme have den Lyde ved sig. 57) Maatin o: Maadehold (her brugt ordprogsviis). 58) Skae i o: Gid al Skade (Ulykke) ramme!

Poco allegretto.

Nr. 117 a. Tordyveln aa Fluga.*)

(Telemarken.)

1. *pf* Tor - dy - veln¹⁾ sit un - de
2. Tor - dy - veln spar - kar, han æ' so kaat: Sto - gu - vegg, Pir - ram! Han byster sit Haar aa han kjember sit Skjegg. Pi - ri ex - tram, pi - ri
Pir - ram! „Eg ak - tar no gjif - te meg i Aar. Pi - ri ex - tram, pi - ri

am - mei, du - ri dar - ram, du - ri - dam, pi - ri ex - tram, pir - ram.
am - mei, du - ri dar - ram, du - ri - dam, pi - ri ex - tram, pir - ram.

3. „Höyr du Myhankjen²⁾, min Frænde!
Aa du ska' bera Bo te Kvende.“

4. „Eg Bo ska' bera baa Aust aa Vest,
Eg veit 'kje, hore din Hug stend best.“

5. „Du Bo ska' bera te Fluga,
Ho stende mest i min Huga.“³⁾

6. „Men hosse⁴⁾ kan eg te Flugoland?
Ho Fluga æ' so belevand.“⁵⁾

7. „Du helsar Fluga mæ Olvorsor:
Eg æ' den sterkast' paa denne Jor!“

8. Myhankjen vaskar si kvite Haand,
So flyge han seg te Flugoland.

9. Som han kom seg te Flugoland,
Han Fluga fann i eit Rjomespann.⁶⁾

10. „Aa höyr du, Fluga, eg talar te deg:
Tordyveln agtast bele te deg.“

11. Her stend du, Fluga, baa fager aa fin,
Eg tikje⁷⁾, du æ' Tordyveln lik.“

12. „Hoss kann eg vera Tordyveln lik?
Fe han æ' fatik aa eg æ' rik.“

13. Naar eg site ve bra Manns Bor,
So ligge Tordyveln i svarte Jor.

14. Aa naar eg ete av Sylvefat,
So rotar Tordyveln i Mottingsta.“⁸⁾

¹⁾ hosse σ : hvorledes. ²⁾ belevand σ : kræsen med Hensyn til Beilere; det gl. danske bedeIvand (slg. „Danske Folke-Sange og Mel.“, S. 12, 25de Vers). ³⁾ Huga σ : Hu.
⁴⁾ Slg. „Danske Folke-Sange og Melodier“, Nr. 152. — ⁵⁾ Tordyveln σ : Torbisten, Skarnbassen. ⁶⁾ Rjomespann σ : Møddingsted.
⁷⁾ tikje σ : tykkes. ⁸⁾ Mottingsta σ : Møddingsted.

15.

Myhankjen slo Fluga unde Kinn:
„De ska' du hava fe Kjæften din.“

17.

„Inkje i Aar, men eit anna Aar,
Naar alle Flugur hev fengji Maal.“³⁾

19.

Der va' stor Lyst uti Herrefær⁵⁾,
Myhankjen dansa, men ha 'kje Svær.

16.

Aa upp sprang Fluga, ho snipt' ein Graat¹⁾:
„Aa naar ska' daa 'kons²⁾ Bryllaup staa?“

18.

Aa der blei Brak uti Breste⁴⁾,
Daa han Tordyveln aa Fluga feste.

20.

Aa der blei Leven i Brureflok, i
Tordyveln datt i ein Kjörholk.⁶⁾

¹⁾ snipte ein Graat ∴ brast ud i Graad. ²⁾ 'kons (okkons) ∴ vort. ³⁾ hev fangji Maal ∴ har faaet Mæle. ⁴⁾ Brak uti Breste (en Talemaade) ∴ Brag og Larm.
⁵⁾ Der var stor Lystighed i Herreselskabet. ⁶⁾ Kjörholk (Tjörholk) Tjærekar.

Nr. 117 b. Kleggen aa Flugu.

(Trondhjem.)

Moderato.

1. Kleg-gen¹⁾ taa-laa aat Flu-gu si' — Pi-rom! Eg ha tenkt te deg aa fri. Pi-ri at-ter i Pa-ri-om!
2. Flu-gu taa-laa aat Kleg-gen si' — Pi-rom! De va' best, du lot de bli. Pi-ri at-ter i Pa-ri-om!

Di aa Du aa Da-ri-om, kom Pi-rom!
Di aa Du aa Da-ri-om, kom Pi-rom!

¹⁾ Kleggen ∴ Bræmsen.

Nr. 118. Reven aa Bjönnen.

Allegretto.

1. Aa Re-ven han sto inn i Ho-lo aa grov, — Her li-er ut-i Nipp! sag-de Re-ven — — Ti-rum-tapp. Aa
Steffa-Mau-re¹⁾ han fa-ta i Ro-va aa drog. — Fe Bon-den slengjer Vipp ut-i — — —

Kranselin kom in-kje, för Ro-va slapp. Stef-fa-Mau-re mä sin Ro-senskin, Aa han vant Sej-er paa Kran-se-lin.

2. Aa kjære Steffa-Maure, du bier meg ei Ti,
— Her lier uti Nipp, sagde Reven —
Te eg kan faa skifte ut Sælegaava mi.
Fe Bonden o. s. v.

3. Aa Futen so gjeve eg no mi Hu,
— Her lier uti Nipp, sagde Reven —
Han plagar²⁾ so gjønne aa fore si Lu³⁾.
Fe Bonden o. s. v.

4. Aa Skrivaren gjeve eg no min Klo,
— Her lier uti Nipp, sagde Reven —
Han skrive so gjønne eit Tjug' for Tvo.
Fe Bonden o. s. v.

5. Aa Presten gjeve eg no mi Tunge,
— Her lier uti Nipp, sagde Reven —
Fe han maa so jamleg⁴⁾ for Olmugien⁵⁾ sjunge.
Fe Bonden o. s. v.

6. Skjusskaffaren⁶⁾ gjeve eg no min Fot,
— Her lier uti Nipp, sagde Reven —
Han spring so maang ein Bakkje imot.
Fe Bonden o. s. v.

¹⁾ "Hale Tiden" og oppebie Undsætning, som han venter af Koen, Kranselin. Men Koen er seen i Vendingen og maatte formodentlig anstille adskillige dybsindige Betragtninger, førend hun skred til at yde Hjælpen. Ræven maatte lade sin Hale i Stikken, og Koen maatte med Livet bøde for sin Daarskab og Forvovenhed, idet hun lod sig narre af den stalkagtige Ræv. (Landstads "Norske Folkeviser", S. 637.) ²⁾ plagar o: pleier. ³⁾ Lu' (Lue) o: Hue. ⁴⁾ jamleg o: jævnlig. ⁵⁾ Olmugjen o: Almuen, Menigheden. ⁶⁾ Skjusskaffaren o: Skydskafferen, Gjæstgiveren, der har den Forpligtelse, at "skydse" (befordre) de Reisende, men som, da Kjøretøiet ofte er meget lille, maa løbe ved Siden af ("Han spring so maang ein Bakkje imot").

Allegretto.

Nr. 119. „Paa Tutla-Moen.“

127

Musical notation for the first system of 'Paa Tutla-Moen.' It consists of a grand staff with a treble clef and a bass clef, both in G major and 6/8 time. The melody is written in the treble clef, and the accompaniment is in the bass clef. The lyrics 'Paa Tut - la - Mo-en Der lap-per dei Sko-en, Der dand-ser dei friskt paa Næ - ver-so-len ¹⁾. . . .

Musical notation for the second system of 'Paa Tutla-Moen.' It continues the grand staff from the first system, showing the continuation of the melody and accompaniment.

¹⁾ Næversolen o: Saaler af Næver (Birkebark).

Nr. 120—31. Hallingdandse.

Nr. 120.

(Sillgjord.)

Vivace.

Musical notation for the first system of 'Hallingdandse'. It consists of a grand staff with two treble clefs, both in G major and 3/8 time. The melody is written in the upper treble clef, and the accompaniment is in the lower treble clef. The lyrics 'Gam-le Hexa

Musical notation for the second system of 'Hallingdandse'. It continues the grand staff from the first system, showing the continuation of the melody and accompaniment.

Vivace.

Nr. 121.

(Sillgjord.)

Musical score for Nr. 121, Vivace. It consists of four systems of staves. The first system has two staves (treble and bass clef). The second system has two staves. The third system has two staves. The fourth system has two staves. The music is in 2/4 time and features various rhythmic patterns and dynamics.

Moderato.

Nr. 122.

(Telemarken.)

Musical score for Nr. 122, Moderato. It consists of four systems of staves. The first system has two staves (treble and bass clef) with a key signature of one sharp (F#) and a dynamic marking of 'mf'. The second system has two staves with a 'ten.' marking. The third system has two staves with a 'ten.' marking. The fourth system has two staves. The music is in 2/4 time and features various rhythmic patterns and dynamics.

Allegro moderato.

Nr. 123.

129

Vivace.

Nr. 124.

(*Modum.*)

Vivace.

Musical score for the first piece, 'Vivace', consisting of two systems of two staves each. The first system includes a tempo marking 'Vivace.' and a performance instruction '(Modum.)' at the end. The second system concludes the piece with a double bar line.

Allegro moderato.

Nr. 126.

Musical score for the second piece, 'Allegro moderato', consisting of two systems of two staves each. The first system includes a tempo marking 'Allegro moderato.' and a performance instruction '(Bergen.)' at the end. The second system concludes the piece with a double bar line.

Allegro moderato.

Nr. 127.

Musical score for the third piece, 'Allegro moderato', consisting of two systems of two staves each. The first system includes a tempo marking 'Allegro moderato.' and a performance instruction '(Bergen.)' at the end. The second system concludes the piece with a double bar line.

Allegro moderato.

Nr. 128.

Allegro moderato.

Nr. 129.

Nr. 130.

(Hallingdalen.)

Allegro moderato.

Musical score for Nr. 130, consisting of five systems of piano accompaniment. Each system has a treble and bass clef staff. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 2/4. The score includes dynamic markings: *p* (piano) at the beginning of the first system, *cresc.* (crescendo) in the first system, *f* (forte) in the second system, *mf* (mezzo-forte) in the third system, and *f* (forte) in the fourth system. The music features a mix of eighth and sixteenth notes, often beamed together, and rests.

Nr. 131.

Allegro moderato.

Musical score for Nr. 131, consisting of two systems of piano accompaniment. Each system has a treble and bass clef staff. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 2/4. The music features a mix of eighth and sixteenth notes, often beamed together, and rests.

Musical score for piano, measures 1-12. The score is in G major (one sharp) and 3/4 time. It consists of two systems. The first system has a treble clef staff with a melodic line and a bass clef staff with a harmonic accompaniment. The second system continues the piece, featuring a first ending bracket labeled '1' and a second ending bracket labeled '2' in the treble staff.

Nr. 132-156. Springdandse.

Nr. 132.

Musical score for piano, measures 132-156. The tempo is marked **Allegretto.** The score is in G major (one sharp) and 3/4 time. It consists of two systems. The first system has a treble clef staff with a melodic line and a bass clef staff with a harmonic accompaniment. The second system continues the piece, featuring a first ending bracket labeled '1' and a second ending bracket labeled '2' in the treble staff.

Nr. 133.

134

Musical score for Nr. 133, measures 1-12. The score is written for piano in 3/4 time with a key signature of one sharp (F#). It consists of three systems of two staves each. The first system (measures 1-4) features a treble staff with eighth-note patterns and triplets, and a bass staff with a steady eighth-note accompaniment. The second system (measures 5-8) includes first and second endings in the treble staff. The third system (measures 9-12) continues the melodic and harmonic development.

Nr. 134.

Musical score for Nr. 134, measures 1-12. The score is written for piano in 3/4 time with a key signature of two sharps (F# and C#). It consists of three systems of two staves each. The first system (measures 1-4) shows a treble staff with eighth-note runs and a bass staff with a simple accompaniment. The second system (measures 5-8) features a first ending in the treble staff. The third system (measures 9-12) concludes with a *Fine.* marking and a *Da capo.* instruction at the end of the piece.

Nr. 135.

The first system of music for Nr. 135 consists of a piano (p) and violin part. The piano part features a steady eighth-note accompaniment, while the violin part has a melodic line with slurs and accents. The second system includes a first ending (marked '1') and a second ending (marked '2') in the violin part, leading to a section of chords marked 'f' (forte). The third system concludes with a piano (p) dynamic marking and a repeat sign.

Nr. 136.

The first system of music for Nr. 136 consists of a piano and violin part. The piano part has a simple accompaniment, and the violin part features a melodic line with slurs and accents. The second system concludes with a repeat sign and a final flourish in the violin part.

Nr. 137.

136

Musical score for Nr. 137, measures 1-8. The score is written in 3/4 time and features a treble and bass clef. The melody in the treble clef consists of eighth and sixteenth notes, with some accidentals. The bass clef accompaniment uses chords and single notes. The piece concludes with a double bar line and repeat dots.

Nr. 138.

Musical score for Nr. 138, measures 1-12. The score is written in 3/4 time and features a treble and bass clef. The key signature has three sharps (F#, C#, G#). The melody in the treble clef includes triplet markings. The bass clef accompaniment features chords and single notes. The piece concludes with a double bar line and repeat dots.

Nr. 139.

Musical score for Nr. 139, measures 1-16. The score is in 3/4 time and B-flat major. It consists of two systems of two staves each. The first system (measures 1-8) features a melodic line in the upper staff and a bass line in the lower staff. The second system (measures 9-16) continues the melody and bass line, with a repeat sign at the beginning of measure 9.

Nr. 140.

Musical score for Nr. 140, measures 1-16. The score is in 3/4 time and B-flat major. It consists of two systems of two staves each. The first system (measures 1-8) features a melodic line in the upper staff with triplets and a bass line in the lower staff. The second system (measures 9-16) continues the melody and bass line, with a repeat sign at the beginning of measure 9.

Nr. 141.

Musical score for Nr. 141. The score consists of a single melodic line and a piano accompaniment. The time signature is 3/4. The key signature has one flat. The melodic line features a series of eighth notes and quarter notes, with some slurs and accents. The piano accompaniment consists of chords and single notes, providing harmonic support. There are some 'x' marks above certain notes in the melodic line, possibly indicating fingerings or specific articulation.

Nr. 142.

Musical score for Nr. 142. The score consists of a single melodic line and a piano accompaniment. The time signature is 3/4. The key signature has one sharp. The melodic line features a series of eighth notes and quarter notes, with some slurs and accents. The piano accompaniment consists of chords and single notes, providing harmonic support. There are some 'x' marks above certain notes in the melodic line, possibly indicating fingerings or specific articulation. The score includes dynamic markings such as *mf* and *p*, and includes first and second endings.

Nr. 143.

Musical score for Nr. 143, consisting of two systems of piano accompaniment. The first system has two staves, and the second system has two staves. The music is in 3/4 time with a key signature of one flat. The first system features a melodic line in the right hand and a bass line in the left hand. The second system continues the piece with similar textures and includes repeat signs.

Nr. 144.

(Hedemarken i Christiania Stift.)

Musical score for Nr. 144, consisting of three systems of piano accompaniment. The first system has two staves, the second system has two staves, and the third system has two staves. The music is in 3/4 time with a key signature of two sharps. The first system includes dynamic markings 'p' and 'mf'. The second system features triplets and first/second endings. The third system includes dynamic markings 'f' and 'p'.

Nr. 145.

(Østerdalen.)

Musical score for Nr. 145, featuring two systems of piano accompaniment. Each system consists of a treble and a bass staff. The music is in 3/4 time and G major. The first system includes several triplet markings. The second system concludes with the word "Fine." and a double bar line. The third system begins with "Da capo." and repeats the first system's music.

Nr. 146.

(Bergen.)

Musical score for Nr. 146, featuring two systems of piano accompaniment. Each system consists of a treble and a bass staff. The music is in 3/4 time and G major. The first system includes a dynamic marking of *mf* and a triplet marking. The second system includes dynamic markings of *p* and *f*, and features first and second endings marked with "1" and "2".

Nr. 147.

(Bergen.)

Musical score for Nr. 147, (Bergen.). The score is in 3/4 time and consists of three systems of piano accompaniment. Each system has a treble and bass staff. The key signature is three sharps (F#, C#, G#). The first system contains two measures. The second system contains two measures, with the first measure having a first ending bracket and the second measure having a second ending bracket. The third system contains two measures, with the first measure having a first ending bracket and the second measure having a second ending bracket. The notation includes various rhythmic values, accidentals, and articulation marks.

Nr. 148.

(Sigdal i Christiania Stift.)

Musical score for Nr. 148, (Sigdal i Christiania Stift.). The score is in 3/4 time and consists of two systems of piano accompaniment. Each system has a treble and bass staff. The key signature is one sharp (F#). The first system contains two measures. The second system contains two measures. The notation includes various rhythmic values, accidentals, and articulation marks.

Nr. 149.

142

The first system of music for piece Nr. 149 consists of two staves. The upper staff is in treble clef and the lower in bass clef. The time signature is 3/4. The key signature has one sharp (F#). The music features a melodic line in the treble with several triplet markings (indicated by a '3' above the notes) and a bass line with chords and single notes. A repeat sign is present at the end of the system.

The second system continues the piece. It features similar notation to the first system, with a treble staff containing a melodic line and a bass staff with accompaniment. A repeat sign is also present at the end of this system.

The third system of music for piece Nr. 149 shows further development of the melody in the treble staff and the accompaniment in the bass staff. It includes various rhythmic patterns and rests.

Nr. 150.

(Hallingdalen.)

The first system of music for piece Nr. 150 consists of two staves. The upper staff is in treble clef and the lower in bass clef. The time signature is 3/4. The key signature has one sharp (F#). The music features a melodic line in the treble with several triplet markings (indicated by a '3' above the notes) and a bass line with chords and single notes.

The second system continues the piece. It features similar notation to the first system, with a treble staff containing a melodic line and a bass staff with accompaniment. A repeat sign is also present at the end of this system.

The first system of music consists of two staves. The upper staff is in treble clef and the lower staff is in bass clef. The music features a series of eighth and sixteenth notes, with some beamed together. There are several accidentals, including flats and naturals, and a double bar line at the end of the system.

Nr. 151.

(Hallingdalen.)

The second system of music is in 3/4 time and features a key signature of one flat. It consists of two staves. The upper staff contains several triplet markings over groups of three notes. Dynamic markings include a forte 'f' and a piano 'p'. The music is characterized by a mix of eighth and sixteenth notes, with some beaming and slurs. A double bar line is present at the end of the system.

Nr. 152.

(Hallingdalen.)

The third system of music is in 3/4 time and features a key signature of one sharp. It consists of two staves. The music includes a repeat sign with first and second endings. The notation includes eighth and sixteenth notes, with some beaming and slurs. A double bar line is present at the end of the system.

Nr. 153.

(Modum, nær ved Christiania.)

The first system of music for Nr. 153 consists of two staves. The upper staff is in treble clef and the lower staff is in bass clef. Both are in the key of D major (two sharps) and 3/4 time. The melody in the upper staff features several triplet markings (indicated by a '3' above the notes) and is characterized by a steady eighth-note rhythm. The bass line provides harmonic support with a mix of quarter and eighth notes.

Nr. 154.

(Modum.)

The second system of music for Nr. 154 also consists of two staves, treble and bass clef, in D major and 3/4 time. The upper staff begins with a triplet of eighth notes. The piece features a variety of rhythmic patterns, including eighth-note runs and quarter-note accompaniment. The bass line is active, often mirroring the rhythmic patterns of the upper staff. The notation includes various articulations and dynamic markings typical of 19th-century piano music.

Nr. 155.

The first system of music for Nr. 155 consists of two staves. The treble staff begins with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a 3/4 time signature. It contains a melodic line with several triplet markings. The bass staff begins with a bass clef, the same key signature, and time signature, and provides a harmonic accompaniment. Dynamic markings 'f' (forte) and 'p' (piano) are present.

The second system continues the piece with two staves. The treble staff features a melodic line with triplet markings. The bass staff provides a steady accompaniment with chords and moving lines.

The third system concludes the piece for Nr. 155. It features two staves with melodic and harmonic lines, including triplet markings and dynamic markings 'f' and 'p'. The system ends with a double bar line.

Nr. 156.

The first system of music for Nr. 156 consists of two staves. The treble staff has a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a 3/4 time signature. The bass staff has a bass clef, the same key signature, and time signature. The music features a melodic line in the treble and a harmonic accompaniment in the bass.

The second system continues the piece with two staves. The treble staff contains a melodic line with several triplet markings. The bass staff provides a harmonic accompaniment with chords and moving lines.

Nr. 157. „En Feier.“

146

Allegro.

Musical score for Nr. 157, 'En Feier.' The score is written for piano in G major and 2/4 time. It consists of two systems of grand staff notation. The first system includes a treble and bass clef with a brace, followed by two staves. The second system also consists of two staves. The music features a lively melody with eighth and sixteenth notes, and a rhythmic accompaniment. The piece concludes with a double bar line and repeat signs.

Nr. 158. „Thronhjemmeren.“

Allegretto.

Piu mosso.

Musical score for Nr. 158, 'Thronhjemmeren.' The score is written for piano in G major and 3/4 time. It consists of three systems of grand staff notation. The first system includes a treble and bass clef with a brace, followed by two staves. The second system also consists of two staves. The third system consists of two staves. The music features a moderate melody with eighth and sixteenth notes, and a rhythmic accompaniment. The piece concludes with a double bar line and repeat signs. The tempo marking 'Piu mosso.' is placed above the final measure of the first system.

Nr. 159. „Vosserull.“*)

Allegro.

Musical score for Nr. 159, 'Vosserull.' in 2/4 time, key of D major. The score consists of two systems of piano accompaniment. The first system has a treble and bass staff. The second system has a treble and bass staff. The music features a lively melody with many trills and grace notes, and a rhythmic accompaniment with eighth and sixteenth notes.

*) En Dands fra Vossevangen.

Nr. 160. Dands fra Bergen.

Grazioso.

Musical score for Nr. 160, 'Dands fra Bergen.' in 6/8 time, key of D major. The score consists of two systems of piano accompaniment. The first system has a treble and bass staff. The second system has a treble and bass staff. The music features a graceful melody with many trills and grace notes, and a rhythmic accompaniment with eighth and sixteenth notes.

Nr. 161. En Jölsring.*)

Allegretto.

The first system of musical notation consists of two staves. The upper staff is in treble clef and the lower staff is in bass clef. The time signature is 2/4. The key signature has one flat (B-flat). The music features a melody in the upper staff with several triplet markings (indicated by a '3' above the notes) and a bass line in the lower staff. The system concludes with a double bar line and repeat dots.

The second system of musical notation continues the piece. It features a melody in the upper staff with a first ending bracket and a second ending bracket. The bass line continues with chords and single notes. The system concludes with a double bar line and repeat dots.

The third system of musical notation shows a change in tempo and key signature. The tempo marking is *Piu mosso.* and the key signature has two sharps (F# and C#). The upper staff features a melody with triplet markings, and the lower staff has a bass line with triplet markings. The system concludes with a double bar line and repeat dots.

The fourth system of musical notation continues the piece in the same tempo and key signature. It features a melody in the upper staff with triplet markings and a bass line in the lower staff. The system concludes with a double bar line and repeat dots.

*) En Dands fra Jölster i Bergens Stift.

ANMÆRKNINGER.

A. Melodiernes Kilder.

- Nr. 1, 2, 3, 7, 9, 11, 19, 27 c, 46, 79, 80, 118 — af M. B. Landstads „Norske Folkeviser“, Christiania 1853. — Melodierne redigerede af L. M. Lindeman, men for en stor Deel samlede af Præstedatteren, Jfr. Olea Cröger (s. Landst. S. XIX).
- Nr. 4, 101 — af L. D. Klüwers „Norske Mindesmærker“, Christiania 1823.
- Nr. 5, 61, 62, 64 a, 127, 128, 137, 139, 140, 141, 143, 160 — af Labordes „Essai sur la Musique“, 4 Dele, Paris 1780.
- Nr. 6, 12, 28, 29, 30, 32, 34, 45, 48, 49, 51, 53, 54 b, 60 a, 64 b, 65 b, 66, 67, 70, 74, 75, 77, 85, 87, 102, 104, 109 a, 110, 113, 114 a, 116, 117 a-b, 122, 156, 161 — af L. M. Lindemans „Norske Fjeldmelodier“ (for Pfte.), 2det Opl., Chra [1842].
- Nr. 8, 13, 27 b, 31, 39, 42, 78, 91, 94, 95, 150, 151, 152, 158 — mundtlig ved den norske Billedhugger Middelthun, og Nr. 124, 125, 149, 153, 154, 157 — ved Samme, i Afskrifter, medbragte fra Norge; 1849—50.
- Nr. 10, 58 — af „Norske Universitets- og Skole-Annaler“, 2den Række, 5te Bind, Chra 1850.
- Nr. 14, 16, 18, 20, 25, 26, 43, 52, 63, 69 a, 81, 86, 89, 92, 93, 130, 142, 144, 145, 146, 147, 148 — af L. M. Lindemans „Ældre og nyere norske Fjeldmelodier“ (for Pfte.), 1ste—6te Hefte (1ste Bind), Chra 1853—55, og 2det Bind, 7de—8de Hefte, Chra 1858.
- Nr. 15, 33, 107 — skriftlig ved Candidat Hartvig Lassen i Christiania, 1851; Nr. 21, 35, 82, 88, 90, 109 b, 112 — skriftlig ved Samme, 1847; Nr. 96, 97, 98, 99, 100 — skriftlig ved Samme, 1860.
- Nr. 82 ogsaa skriftlig fra Fru Emma Dahl i Christiania, 1846.
- Nr. 17 a, 126, 155, 159 — skriftlig ved Capelmusicus Polentz, medbragte fra Bergen 1849.
- Nr. 17 b-c — af „Udvalgte danske Viser fra Middelalderen“, 5 Dele, udg. af Abrahamson, Nyerup og Rahbek, Kjøbh. 1812—14.
- Nr. 22, 50 a, 54 a, 55 b, 60 b, 108 — skriftlig ved Professor F. P. J. Dahl, 1817; Nr. 40, 59, 106, 120, 121 — skriftlig ved Samme, 1841. Med Undtagelse af Nr. 22, 40 og 50 a, har Dahl medbragt de øvrige Melodier fra Norge 1817.

Nr. 23, 24 — af Nyerup og Rasmussens „Danske Viser fra 1550—1750“, 2 Dele, Kbh. 1821.

Nr. 27 a, 37, 41, 47, 50 b, 55 a, 71, 72, 73, 131, 132, 133, 134 — af P. T. Mallings „Sange, Folkeviser og Stev i Norske Almuedia-samlede af L. M. Lindeman. Chra 1840, med en Indledning af Jørgen Moe. Melodierne

Nr. 36, 57 — almindelig bekendte Melodier; findes ogsaa i den Mallingske Samling.

Nr. 38, 105, 119 — af „Norske Viser og Stev i Folkesproget“, Chra 1848 (2den Udg. af den Mallingske Samling, ved P. A. Munch).

Nr. 44 — skriftlig ved Landskabsmaler Boesen, omtrent 1844.

Nr. 54 c, 69 b — mundtlig ved Guldsmedmester G. Wettergreen fra Skien, omtrent 1822.

Nr. 56 — skriftlig ved Musiklærer E. Hornemann, omtrent 1840.

Nr. 65 a — skriftlig, efter en Optegnelse af E. Storm, ved Auditeur P. E. Rasmussen, 1840.

Nr. 68 — af „Das unterirdische Klippen-Concert in Norwegen, aus glaubwürdigen Urkunden auf Begehren angezeigt, von Mattheson“, Hamburg 1740.

Nr. 76 — af P. C. Asbjørnsens „Norske Huldreeventyr og Folkesagn“, Chra 1845.

Nr. 83 — af „Den Constitutionelle“ for 1845, Nr. 257; ogsaa skriftlig fra Fru Emma Dahl i Christiania, 1846.

Nr. 84 — mundtlig ved Frøken Sine Wettergreen, 1847.

Nr. 103 — mundtlig, 1845.

Nr. 111 — efter et gammelt Haandskrift.

Nr. 114 b — mundtlig ved Malermester Ola Clausen fra berg, 1841.

Nr. 115 — mundtlig ved Student Chr. Bull, 1840.

Nr. 123, 129 — mig forespillede, omtrent 1840.

Nr. 135, 136, 138 — af en skreven Samling af Melodier, mig af en Normand, den 1847 afdøde Cancellieraad Dev egge, meddeelt

Det har altid været mig en kjær Pligt, saa noiagtigt, som muligt, at angive mine Kilder, hvilket ikke blot skyldes tidligere Udgivere, men ogsaa er nødvendigt til Veiledning ved Undersøgelser, som muligviis senere kunde blive anstillede. Saaledes har jeg med sand taknemmelig Følelse saa ofte maattet anføre Hr. L. M. Lindemans Samlinger som Kilden til de mange norske Folkemelodier, jeg derfra har hentet og tilegnet mig ved en selvstændig harmonisk Behandling. Det maa da være tydeligt, at det kun er ifølge det af mig bestandig fulgte Princip, at jeg atter *) her for den historiske Noiagtigheds Skyld troer at burde anføre de Melodier, som min ærede Medbeiler til den norske Sangmusas Yndest, Hr. Lindeman, til megen Tilfredsstillelse for mig, har kunnet optage af nærværende Værks 1ste Udgave i sine Samlinger og tilegnet sig ved en egen Harmoniesering; og Dette bliver saameget mere nødvendigt, som Hr. L. ikke i denne Henseende meddeler den fornødne Oplysning, ikke har forsynet sin nyeste Samling „Ældre og nyere norske Fjeldmelodier“, med Aarstal (undtagen paa de foreløbige Omslag til hvert Hefte), og dertil anmærker: „Melodierne leveres uden Tillempninger saaledes, som de ere optegnede fra Folkemun-

*) s. 1ste Udg. af mine „Folke-Sange og Melodier“, 4de Bind, Anmærkningerne S. 7

B. Texternes Kilder

N. 1, 2, 7, 9, 11, 19, 27 c, 46, 79, 80, 118 — efter M. B. Landstads „Norske Folkeviser“, Christiania 1853.
 Nr. 3, 17 a, 25, 26, 29, 102, 108, 109 a, 117 a — ved Cand. philologiæ Sophus Bugge fra Christiania, 1860. Nr. 3 og 17 a slg. med hans „Gamle norske Folkeviser“, Chra 1858; Nr. 29 er tildeels efter Lindemans ndfr. anf. „Ældre og nyere norske Fjeldmelodier“ (Nr. 78).
 Nr. 4, 101 — efter L. D. Klüwers „Danmarks gamle Folkeviser“, Chra 1823, og egne Optegnelser redigerede af S. Bugge.
 Nr. 8 — af Svend Grundtvigs „Danmarks gamle Folkeviser“, 1ste — 2den Deel, og 3die Deels 1ste Hefte, Kbh. 1853—58.
 Nr. 10 — af „Norske Universitets- og Skole-Annaler“, 2den Række, 5te Bind, Chra 1850.
 Nr. 13, 14, 16 — efter Peder Syvs „Danske Viser“, Kbh. 1695.
 Nr. 17 b-c — efter „Udvalgte danske Viser fra Middelalderen“, 5 Dele, udg. af Abrahamson, Nyerup og Rahbek, Kbh. 1812—14.
 Nr. 18, 20 — af L. M. Lindemans „Ældre og nyere norske Fjeldmelodier“, 1ste—8de Hefte, Chra 1853—58.

†) Det enkelte Vers til flere Melodier har samme Kilde, som disse, naar ikke Andet er bemærket.

den“. Herved kunde nu en sildigere Betragter forledes til Antagelse at alle de Melodier, der ere fælleds hos Hr. L.'s og min Samling baade at være gaaede over fra ham til mig, og at disse endnu synges af Folke-østent ikke er Tilfældet med dem alle, om det ogsaa er Tilfældet med enkelte af dem. De Melodier, der af Hr. L. ere optagne efter mig og af hvilke nogle gaae igjennem flere af hans Samlinger, ere følgende 15 *

I „Norske Viser og Stev“, 2den Udg., Chra 1848: Nr. 3, 7, 2 og 41; i nærværende Samling: Nr. 62, 59, 103 og 106.
 I Musikbilaget til Lanstads „Norske Folkeviser“, Chra 1853: CVI. b. og CXXXII. 12. a; i nærværende Samling: 103, 50

I „Ældre og nyere norske Fjeldmelodier“, 1ste—8te Hefte, Chra 1853: Nr. 23, 71, 123, 143, 168, 170, 194, 219, 231, 243, 270 og 111.

I „Norske Folkeviser“, Chra 1853: Nr. 59, 62, 22, 136, 106, 1853—5 og 360; i nærværende Samling: Nr. 59, 62, 22, 136, 106, 274 b, 308, 50 a, 114 b, 128, 54 c, 56, 5 og 106.
 40, 137,

*) 11 af disse Melodier ere første Gang trykte hos mig; de andre ere vel, som mine Medbeiler vise, øste af ældre Kilder, men, ifølge indre og ydre Kriterier, fra nærværende Værks 1ste Udg. gaaede over i Hr. Lindemans Samlinger.

Nr. 22, 106 — ved Professor F. P. J. Dahl, 1841.
 Nr. 23, 24, 51 — efter Nyerup og Rasmussens „Danske Viser“, Chra 1750, 2 Dele, Kbh. 1821.
 fra 1550—1750: Nr. 27 a, 32, 34, 35, 37, 41, 47, 50, 54, 55, 57, 59, 60, 62, 71, 72, 73, 103 — af P. T. Mallings „Sange, Folkeviser og Stev“, Chra 1840. Nr. 37, 50, 54, 55, 57, 59, 62 — fra „Norske Afdødes Tidligere i „Anhang“ til L. Hallagers „Norske Ordsamling“, Chra 1802, og de sidste Sex tillige i „Digte af Edvard Storm“, udg. Kbh. 1802, og Indledningen til Nr. 50 efter Landstads A. E. Borchs Værk.
 Nr. 27 b, 39, 42 — ved den norske Billedhugger Middelthved, Chra 1849.
 1849—50: Nr. 33, 104, 112, 117 b — ved Candidat Hartvig Lassen, Chra 1847.
 1851 og 1852: Nr. 36 — efter flere skriftlige og mundtlige Meddelelser; naar en skriftlig Optegnelse ved afdøde Professor C. Steenbloch er tilgængelig.
 Nr. 38, 45, 70 — af „Norske Viser og Stev i Folkesproget“, Chra 1848 (2den Udg. af den Mallingske Samling, ved P. A. Munch, Chra 1848).
 Nr. 44 — efter et i Christiania udkommet, særskilt Aftryk.

- Nr. 65 — af Storms „Digte“.
- Nr. 69 — efter „Poetiske Forsøg“ af Niels Weyer, Kbh. 1789.
- Nr. 74 — efter A. Fayes „Norske Folke-Sagn“, 2det Oplag, Chra 1844.
- Nr. 76 — af P. Chr. Asbjørnsens „Norske Huldreeventyr og Folkesagn“, 1ste Saml., Chra 1845.
- Nr. 83 — af „Den Constitutionelle“ for 1845, Nr. 257.
- Nr. 111 — af et gammelt Haandskrift.

Nr. 114 — efter L. M. Lindemans „Norske Folkeviser, uds. for 4 Mandstemmer“, Chra.

Nr. 116 — efter et gammelt Flyveblad fra Midten af det 17de Aarh. redigeret af S. Bugge.

Hr. Cand. philol. Sophus Bugge har ikke blot efter egne Optegnelser meddeelt mig flere Texter, men han har med en utrættelig Beredvillighed, for hvilken jeg herved aflægger ham min hjertelig Begjennemgaaet alle de i dette Værk optagne Viser i norske Almuedialekter, saa at Texterne her fremtræde efter en saa skarp Prøvelse, som jeg ikke selv vilde have været istand til at underkaste dem.

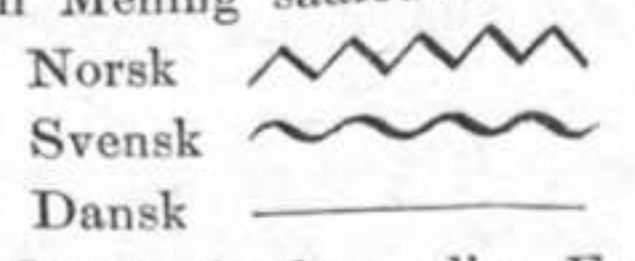
Ved Ordningen af Viserne har jeg fulgt samme Grundsætning som i de „Danske Folke-Sange og Melodier“; men ogsaa her har en sparsommelig Benyttelse af Pladsen, ved Indskydelsen af Melodier uden Text, eller Optagelsen af et sildigere tilsendt Bidrag, foraarsaget Brud paa den strengere Følge. Først komme da de ældre Viser, deriblandt ogsaa nogle saakaldte Kæmpeviser (Nr. 1—22); derefter yngre Viser af blandet Indhold, hvorimellem nogle Stev (Nr. 23—49 og 96—100); nyere Viser af bekjendte Forfattere (Nr. 50—73 og Nr. 83); Sæter-Viser og Melodier (Nr. 74—86); Bryllupsmusik og Børneviser (Nr. 87—95); Eventyrviser, Skjemte- eller Rangle-Viser (Nr. 101—119); Dandse (Nr. 120—161).

Om Behandlingen af Folkemelodier overhovedet har jeg udtalt mig i Fortalen og Anmærkningerne til 1ste Bind af dette Værk (S. VIII—X og 271); men i mange norske Melodier er der et særegt Træk, som forlanger at udhæves ved den harmoniske Behandling. Der er nemlig en stor Deel Melodier, som bære Præget af at have udviklet sig under Brugen af de norske National-Instrumenter, Hardangerfelen og Langelegen*), eller i alt Fald under det fastholdte Indtryk af disse Instrumenter, hvis løse, i Toner af den toniske Accord og Dominantaccorden stemte, medklingende eller medanslaaede Strænge ikke kunne gjøre deres Virkning uden til Melodier med et simpelt harmonisk Underlag. Dette Charaktertræk har jeg i flere Melodier udhævet ved at lade Dominanten eller Tonicaen, under tiden begge, klinge igjennem hele Satsen eller dog enkelte Partier af den**). Uagtet denne i harmonisk Henseende simple Bygning, have de samme Melodier en meget eiendommelig Tonefølge og rhythmisk Form, som alt i tidlige Aar var mig paafaldende og først lod mig ane Folkemelodiernes Betydning.***)

*) s. S. 156, Anm. til Nr. 63 og S. 160 Anm. til Nr. 120-131.
 **) s. f. Ex. Nr. 38, 59, 60 a, 62, 63, 86 og mange af Dandsene.
 ***) s. „Danske Folke-S. og Mel.“, S. XI.

Iøvrigt tilhøre saadanne bestandig medklingende Toner ikke udelukkende den norske Folkemusik; de forekomme ogsaa hos andre Nationer, og tyde paa en Trang til Harmonie, paa en Bestræbelse efter at henføre Melodien til en harmonisk Basis. Naturligviis lader Folket hine Toner ofte klinge med der, hvor de ikke passe, og hvor altsaa Musikeren maa udelade dem, medens han paa andre Steder kan benytte dette Træk af Folkemusiken med megen Virkning.

En Tanke, som just de norske Folke-Melodier have vakt hos mig, og som det oftere er forekommet mig, at en Sammenligning af de skandinaviske Melodier har bestyrket, er den, at Sprog-Accenten ligesom farver et Lands Melodier, eller, om man vil, at ethvert Sprog har et Slags Melodie (Accenten), der gjenlyder i Folkets Sang. Det synes mig saaledes, at der i mange norske Melodier er noget livligt Springende, i de svenske noget Bølgende, og i de danske noget mere jævnt Fremskridende, der svarer til Modulationen af de tre Nationers Talestemme. Jeg kunde ganske kort udtrykke min Mening saaledes:

Men det er langt fra, at denne eiendommelige Forskjellighed træder frem i alle nordiske Melodier; med Hensyn til en Mængde af dem tvertimod være vanskeligt, om ikke umuligt, at bestemme efter alene, til hvilket af de tre Lande de høre*).

Til særskilte Bemærkninger give følgende Viser og Melodier Anledning.

Nr. I. Denne Vise, ligesom de to næstfølgende, hører til nordiske Viser, hvis Indhold peger tilbage til Hedenold; s. Landstads „Norske Folkeviser“, S. 51 og 60—61, og Sv. Grundtvigs „Danmarks de ældste“

*) slg. „Danske Folke-Sange og Melodier“ S. 272-73

gamle Folkeviser“, II. S. 201—206, hvor et dansk Sidestykke til denne fragmentariske Vise findes. Paa sidstnævnte Sted gjøres opmærksom paa den betydningsfulde Rolle, slige vidunderlige Heste, som „Bejarblakken“, — Troldheste, eller til Heste fortryllede Mennesker — spille i flere Nationers Folkepoesie. Ogsaa i de to følgende Viser optræde saadanne med Mandevide begavede Heste. — Efter 11te Vers maa antages, at Troldhesten ganske spag bærer Kristoffer hjem igjen, og 12te Vers er Kongens (eller Dronningens) Tiltale til ham. I 14de Vers viser det sig, at Blakken sled sig løs for at følge Kongen.

Nr. 2. (V. 1) „Trollebotn“ betegner Jötunernes Hjem (Jötunheim), „liggende ved Jordens yderste Grændser, og ved høie Fjelde adskilt fra den af Menneskene beboede Deel, Manheim eller Midgard. I sildigere Tider tænkte man sig ved Jötunheim de nordlige Egne af Rusland, Bjarmeland, Egnene omkring det hvide Hav, Gandvik, der ligefrem betyder Troldvigen“. (Landstad, S. 7).

(V. 2.) „Raaehæst“ er den øverste Raadgiver (hæstr, høiest).

(V. 7.) Tarkjell Adelfar. „Dette Navns Nævnelser her“, siger Landstad (S. 7), „er saare mærkeligt. Saxo Gramaticus omtaler nemlig ogsaa Sagamanden Torkild Adelfar, der maatte være med paa et Tog til Jötunheim for at vise Veien.“

(V. 10.) Der har ikke været Tale om Brødrene i det Foregaaende; men de gamle Viser overlade ofte til Phantasien at tilføie oversprungne Led. Tidt er ogsaa disses Mangel en Følge af den ufuldstændige Form, hvori en Vise er kommen til os.

Nr. 3. Denne Vise har flere Træk tilfælles med den foregaaende.

(V. 14.) Det kommer oftere for i de gamle Viser, at Moderen giver Sønnen et Næveslag til Afsked. Landstad yttre (S. 225), at „vi maaskee deri have Oprindelsen til den almindelige Børneleg, at give hverandre Sidsten“ (sidste Slag).

Nr. 4. Sjugur gaaer i Bjerget og frier paa Skrømt til Troldpigen, for at faae alle Troldene samlede til Bryllup, og derved Leilighed til at dræbe dem. — Klüwer hørte denne Vise i Aaret 1818 af en Hallingdøl i Vagten paa Aggershuus. — Hr. L. M. Lindeman har i Landstads „Norske Folkeviser“ (Musikbil. L. b.) og i sine „Ældre og nyere norske Fjeldmelodier“ (1ste H., Nr. 22, Chra 1853) bestemt sig for den Rhythmisering af Omkvædet, hvori det her, ligesom i den tidligere Udg. af m. Folkem. (III, 1845) findes, medens han tidligere har holdt det i Toledstakten*). Desuagtet bemærker han i ovenanf. Musikbil., at han er „tilbøielig til at antage, at det i rhythmisk Henseende, med Undtagelse af en Fermat ad

*) s. „Norske Viser og Stev“, Chr. 1840 (2den Udg. 1848), og „Norske Fjeldm.“ 2det Oplag, Chr. 1842.

libitum over første Node, skulde komme overeens“ med den af ham paa samme Sted meddeelte Mel. fra Gol i Hallingdalen, hvis Omkvæd staaer i lige Takt. Men Treledstakten synes mig at fremgaae saa tydeligt af Optegnelsen hos Klüwer, at der vist ikke er grebet feil i Valget af denne Takt. Naar Hr. L. iøvrigt troer, at Klüwers i rhythmisk Henseende formløse Optegnelse af Mel. vidner om „Mangel paa tilstrækkelig Musikkyndighed“, skal jeg blot bemærke, at da den anden af Kl. meddeelte Mel. (Nr. 101 i nærværende Samling) er meget ordentlig optegnet, maatte man er et tro Billede af den Syngendes uregelmæssige Foredrag, handlede Mel. har befundet sig i samme Stilling, som Hr. L. ved Optegnelsen af Psalme-Melodierne fra Valdars, der ogsaa mangle en bestemt Takt (s. „Norske Universitets- og Skole-Annaler, 2den Række, 5te Bind, Chr. 1850).

Nr. 7. Slg. Begyndelsen af denne Vise med Nr. 72 i mine „Danske Folke-S. og Mel.“ — I 1ste Vers er det betegnende for Brudens Spædhed, at hun ikke naae eller ikke har Kræfter nok til at oplukke Laasen.

Nr. 9. (V. 11.) „Svein Normann havde forført 7 eller 9 Piger og taget dem alle af Dage, og Gullbjør (Guldborg) havde han bestemt samme Skjæbne. Hun saae allerede sin Grav opkastet. Hendes grusomme, men efter de Tiders Anskuelse mandhaftige Gjerning var altsaa baade til eget Livs Frelse og til Hevn „„fe Den, som æ' graven unde Molli““. I Ordene „„Men sig her belar Svein““ udtales Mandens stolte Mod; han troede Ingen kunde foregik Handlingen.“ (Landst. S. 567 og 569.)

Nr. 10. Slg. Nr. 35 i „Danske Folke-S. og Mel.“ — Mel. findes Vei, eller der sig Ahlstrøms „300 nordiska Folkvisor“, Stockh. 1856, under ogsaa i J. N. optegnet i Østergøthland (slg. sammest. Nr. 212).

Nr. 11. Denne Vise ender ordret ligesom Nr. 71 i „Danske Folke-S. og Mel.“

Nr. 13. Peder Syvs Visesamling er Kilden til mange af de gl. danske Viser, der synges mellem Fjeldene i Norge, især i Telemarken. Den benævnes „Kjæmpeboka“ eller „Viseboka“. Syv har medtaget denne Vise, „endog den er om udvortes Folk.“

Nr. 14. Denne „Mindre Alf“ var en berømt Viking, der hærjede paa Danmarks Kyst for at hævne Marsk Stig, hvis Sag Normændene antog sig. Men tilsids blev henrettet ved Helsingborg, 1290.

Nr. 15. En af de mange deilige norske Melodier, som jeg har Hr. siger, idet han maatte han betale sine Røvier „med Knappen“, som Wedel Hartvig Lassens at takke for. Gid en af Norges Digtere vilde skrive en Text til denne Mel. og til Nr. 21!

Nr. 17 a. Denne Vise er ikke blot meget udbredt i de skandinaviske Lande, men S. Bugges driknede sig. tilsvarende Sidestykker findes paa Skotsk og Spansk (s. „Gl. norske Folkev.“, S. 115—17). — (V. 18) Faderen

Nr. 17 b-c. Da Visen ogsaa i sin danske Sprogform formodentlig hidrører fra Norge (s. „Udv. danske Viser fra Middelalderen“, 4de Deel, S. 363), har den faaet sin Plads her. Saaledes er „istad“ (Nr. 17 b, V. 1) et norsk Ord.

Nr. 20. (V. 6) Guldkjæden har Kongens Datter formodentlig skjænket Ridderen, hvorved deres Forhold er blevet forraadt for Kongen, der da lader ham lide samme Død som Hagbard.

Nr. 22. Professor Dahl har hørt denne Sang af sin Moder, der havde lært den af en norsk Student i Kbh. imellem 1765 og 1770. Da al Umage for at erholde Texten i en sikkrere Optegnelse har været for-gjæves, meddeles det Brudstykke deraf, som Dahl har opskrevet efter Er-inding fra sin Barndom. Paa enkelte Steder har han blot kunnet gjen-give de utydelige Indtryk af enten urigtigt sungne eller af den Unge urig-tigt opfattede Ord, som hans Øre har fastholdt; af hvilke Lyd en Ud-tydning er forsøgt ved Conjectur og Raadførsel med Aasens norske Ord-bog. 4de Linie af 1ste Vers er reent Gjætteværk. Optegnelsen har „Fostratet og ragma“, som med 2den Linie, der ender med „Fara sina“, skulde danne et kvindeligt Riim. — S. Bugge antager, at Visen aldrig har været til i en Form, der var væsentlig forskjellig fra den, hvori det med-deelte Brudstykke er affattet, og at den ikke er ældre end fra Begyn-delsen af det 18de Aarh.

Nr. 23 og 24. Da det ikke er usandsynligt, at disse Viser „kunne være komponerede af norske Matroser“, har jeg optaget dem her. (S. „Danske Viser fra 1550—1750, I. S. 99 og II. S. 61).

Nr. 27 a-c. Paa Svensk i Arwidssons „Svenska Fornsånger“, III. S. 155; paa Tydsk i Erk og Irmers „Die deutschen Volkslieder“, 6te H., Nr. 49 og 50 (sgl. mine „Folke-S. og Mel.“, 1ste Udg., IV. Nr. 14 under Litr. D). Til Opfattelse af den i Visen forekommende Situation gives, til-deels efter den førstnævnte Forfatter, følgende Veiledning: Et tidligere Kjærlighedsforhold mellem en ung, fattig Knøs og en Pige, hvem For-ældrene havde tvunget til at ægte en gammel, rig Bonde, fortsattes ifølge den Aftale, at, naar Træblokken („Kubben“) ikke var væltet for Deren, var det Tegn paa, at Manden var ude. Men engang, da Manden var hjemme, havde Konen glemt at vælte den for. Hun sidder og vysser sit Barn i Søvn („Surril, surril, lei“) og seer igjennem „Gluggen“ Elskerens komme. Hun advarer ham, men han forstaaer hende ikke og vil gaae ind, hvorover hun bliver urolig og synger: „I Kveld je gløymte“ o. s. v. — Den første Linie i 2det og 3die Vers af Nr. 27 a („Aa Riva ligg paa

Take“ og „Aa Jaan han ligg i Enge“) ere henkastede Svar paa Spørgs-maal af den Gamle.

Nr. 28. I A. J. Ståhls „Filikromen“, 3die Saml., Stockh. 1852, findes under Nr. 8 en svensk Vise fra Dalarne, hvis 1ste Vers stemmer ganske med nærværende.

Nr. 32—35. Af J. Moes med saa megen Varme og Begeistring for den norske Folkepoesie skrevne Indledning til den ovfr. anf. Mallingske Visesamling hidsættes følgende Beskrivelse af Stevene*): „At stevjas er en selskabelig Underholdning, der bestaaer i en Sangvædekamp, der aabnes af en Stever i Stimet (Laget), idet han med udfordrende Blik og Tone synger een af de gjerne staaende Udæskningsformer, som:

Stevjast mæ me, kan de lite nytte;
Men e ska laane de Krok aa Lykkje,
Aa e ska laane de Lykkje aa Krok —
Aa hægt saa Kjæften din vel ihop!

Den, der optager Handsken, svarer f. Ex.:

Aa e ska ta dine Or paatværke,
Saa dine Kjakebein dei ska værke,
Aa e ska ta dine Or paa Sne,
Saa Nasetippen ska hænge ne!

Naar Kampen saaledes er aabnet, gaaer man løs paa hinanden med Stev af broget Indhold, saalænge indtil den Ene er udtømt og derved over-vunden. Man maa imidlertid ikke forestille sig det Hele som Improvisa-tion; de ægte Stevere ere udrustede til Kampen med en heel Dyngge udenadlærte Stev, blandt hvilke de, under Striden, kun have at gjøre Ud-valg, eller hvoraf de vælge og siden accommodere det Valgte i dets Enkelt-heder; thi den Enes Stev udgjør altid et supplerende eller responderende Led til den Andens foregaaende. Kun naar Kæmperne blusse da baade improviseres alt imellem, og disse Øieblikkets Tankefugle have Stever og Næb og Kløer. I en anden Forstand, i sin Oprindelse nemlig Stever og imod hele Kampens Stevrække Improvisation; kun ikke af den gamle fra det Stim. Ogsaa den Skik skulle Steverne have arvet fra de gamle Skjalde, at de flittigt væde Struben, saa Sangen ei skal lyde rusten; men dette er ogsaa den eneste Pause, der tør finde Sted, saalænge Kampen op med staaer paa. Paa Pigelæberne især svulme disse Smaadigte oft op med Følelsens Varme og en umiskjendelig Inderlighed; man kan let se, at

*) slg. samme Forf.'s Indberetning i „Norske Univ. og Skole-Ann.“, 2den Række, V. S. 295, og hans „Besøg i et Bondebryllup“ i P. Chr. A. Sbjørnsens Hjemmet og Vandringen“, Chra 1847 (S. 17—27); ligeledes Landstads „Norske Folkoriser“, S. 365 og 735.

nota), der danne dens Scala. Man spiller med et Plekter, eller som det hedder: „Fjöröpinin brukast te strjökö paa Strängidn paa Langhörpun ell paa Langleike.“

Strängene stemmes paa følgende Maade: de lange Stränge stemmes alle i a; de korte stemmes sædvanlig i e — a — cis eller e — a — e.

Langleiken har følgende Scala:
a — e — fis — g — a — h — cis — dis — e — fis — gis — a — h.
Herved er imidlertid at mærke, at „fis og dis ere meget for lave; g meget for høi; a er en Mellemtung mellem a og ais.“ I det her anf. Skrift findes en Tegning af dette Instrument, der ofte spilles med megen Færdighed af Bønderpigerne i Norge, som dermed ledsage deres Sang. Det ligner i Form et Psalmodikon.

En anden „Langebergs-Laatt“, som Lindeman meddeler („Ældre og nyere norske Fjeldmelodier“, Nr. 18), indledes med en Fortælling, der vel ligesaagodt kan passe til nærværende Mel. og lyder saaledes: „Dæ va eigöng ein Syndag, so Fölkö skuldö te Kyrkje ute paa Bagdn i Aurdal, daa föngo dei höyre ein finö Leik, so ljöma ne ifraa Fjölle tett ova Kyrkja. Dei lyddö daa paa denna Leiken o glöymdö, dei skyldö lyö paa Gudsol i Kyrkjun, endaa dei sjölve saago, dæ va Hyldra, so sto o stuta. Men so kom Presten ut, ska du tru, daa va'n inkji blaut; han lyddö ogso lite fyst o tyttö inkje, dæ va so for stygt heldan, men han biddö 'kji længi, för'n bandstöyfte Hyldre, so ho stuftö endö ne taa Fjelle, men ingin saag, kor dæ varst taa'en.“

N. 65 a. Den nylig (18de Juli d. A.) afdøde Auditeur P. E. Rasmussen, en Pleieson af Storm, og Componisten til „Danmark, deiligst Vang og Vænge“,*) fandt Mel. i et lille af Digteren selv skrevet Nodehefte. Det er rimeligviis den, hvortil Visen er skreven.

Nr. 67. Skal være fra Gol i Hallingdalen, og kaldes i Folkesproget: Fanitullen. Herom har jeg hørt følgende Sagn: Ved et Bryllup i Gol, hvor det gik til med den vilde Lystighed, som var almindelig i gamle Dage, da Konen bragte Mandens Ligskjorte med til Gildet, bleve flere Mennesker dræbte. Fanden, som altid er tilstæde og glæder sig, naar det gaaer ilde, havde ogsaa indfundet sig her; thi da Pigen skulde ned i Kjælderen for at hente mere Drikke, sad han paa een af Tønderne og udtrykte sine Følelsér i denne Melodie. — Det er forresten ikke den eneste Composition, man har af denne Tusind-Kunstner; men om denne „Fa'ens Marsch“ er yngre eller ældre, end den af Tartini (1692—1770) opskrevne „Djævelssonate“, skal jeg lade være usagt.

Nr. 68. Endnu den Dag i Dag hersker mellem Norges Klipper en levende Tro paa Underjordiske, Jutuler, Huldrer, Nisser, og

*) s. mine „Melodier til fædrelandshistoriske Digte“, Kbh. 1840, S. IX og XI.

157
andre slige overnaturlige Væsener. *) Under det eensomme Liv i Sæterboligerne og paa de adspredt liggende Gaarde forkortes Tiden ved Fortællinger om disse Væsener; og Omgivelsen af en romantisk Fjeldnatur med sine Skove, Huler, Elve og Søer understøtter Phantasien, der lettelig bringer en snart gigantisk, snart burlesk, snart idyllisk Natur i Samklang med de forunderlige Sagn. — De Underjordiske holde, som bekjendt, meget af Musik, og denne maa forskjønne alle deres Fester. I nærværende Mel. har man en Prøve af en „underjordisk Klippe-Concert“, hvorefter Mel. det S. 151 anf. Skrift af en Stadsmusikant Hinrich Meyer i Christiania, hvis Fortællings Sandhed lovformelig er bekræftet af Vitterlighedsvidner (!), under 4de Jan. 1740 berettes saaledes: „I Aaret 1695, da jeg omtrent havde været et Fjerdingaar i Lære hos Paul Kröplin i Bergen, skete det, at vi før Julen prøvede, hvad der skulde spilles i Helligdagene. Sædvanligviis kom hver Uge, om Løverdagen, en Bonde med Mælk og Smør til min Læremester. Mens Bonden ventede paa Penge for sine Varer, stod han og hørte opmærksom paa vor Musikprøve. Min Læremester sagde da i Spøg til ham: Du faaer i Dag ingen Penge for dit Smør og Mælk, thi du har faaet Betaling nok ved at høre til. Aa — sagde Bonden — hver Juleaften, et lille Stykke Vei fra min Gaard, hører jeg i Klipperne tætved Det, som er meget bedre. Herover blev Bonden udleet af min Læremester, og af Cantoren og Organisten, som ogsaa vare tilstæde. Ja, ja — sagde Bonden igjen — ville Herrerne iaften komme ud (det var just Juleaften**), saa skulde de blive overbeviste om, at jeg taler Sandhed. Man blev enig om at gaae ud til det bestemte Sted. Da det var henimod Midnat, kom Bonden og afhentede os. Efter at have siddet et Kvarteerstid paa Bjerget bleve vi utaalmodige og spurgte Bonden, hvor længe vi vel skulde sidde der? Han bad os, at vi dog maatte have lidt Taalmodighed endnu. Kort derpaa begyndte det at klinge i Bjerget, ganske tæt ved os. Først blev en Accord anslaaet; derpaa angaves en Tone for at stemme Instrumenterne; nu fulgte Forspillet paa et Orgel, og andre Instru-menter, uden at det Mindste lod sig see. Da vi nu længe havde hørt til, raabte Organisten: „Tilhøre I Gud, saa lad Jer see; men høre I Fanden ind i til, saa hold dog op engang!“ Strax blev det stille; men Organisten bragte vi hørte om Morgenen og fulgte ind i Bondens Huus. Han kom først til sig selv om god Tid, da Stedet havde hørt denne selsomme Concert, kun laa een Mil fra Staden, ved Bjerkelands Kirke.“***)

*) s. Fayers „Norske Folke-Sagn“.

***) Jeg har forvisset mig om, at Juleaften 1695 virkelig faldt paa en Løverdagsansete Mænd de allerforladeligste

****) Samme Skrift meddeler fra et Par andre

hvor vi

Løverdags

I Nicanders og Norlings Skrift „Syner och röster ur det fördolda“ (Örebro 1838, S. 13—16), og derefter i M. Hammerichs „Svenske Læsestykker“ (Kbh. 1859, S. 9), høre vi nu den berømte Componist Abbé Vogler fortælle denne forunderlige Tildragelse som foregaaet under hans Ophold i Bergen, medens han selv spiller en Hovedrolle deri. Udfaldet bliver imidlertid her mere tragisk, idet „Organisten segnede død om for hans Fødder“. Men denne Fremstilling maa, ifølge ovenstaaende Citat, grunde sig paa en Misforstaaelse af eller en uklar Erindring om Voglers Fortælling. Eller ogsaa — maa den samme Historie have tildraget sig 1695 og igjen et Aarhundrede senere. Og hvorfor ikke? — „Hver Juleaften“ — sagde Bonden — „hører jeg i Klipperne Det, som er meget bedre.“ — Maaskee man endnu næste Juleaften kunde høre samme Musik „ved Bjerkelands Kirke“ *).

Nr. 69. Forf. var født paa Strømsø 1767, blev Student 1783, døde 1788. Sagnet tillægger ham Mel. Nr. 69 b, der er eller, idetmindste tidligere, var meget udbredt i Norge. Dette er troligt nok, eftersom det i Forerindringen til hans Digte hedder: „Med Poesien forenede han Tonekunsten; Kjendere vide, at han heri havde bragt det til en temmelig Høide, ja selv componerede med Held.“

Nr. 70. Hans Hanson var født i Laurvig 1777, døde som Privatlærer i Langesund 1837. Nærværende Sang er en karakteristisk Bearbejdelse af Horatses Ode til Lydia.

Nr. 71-72. Forf. til disse to Viser var født 1777 i Nærheden af Holmestrand; blev 1800 Skolelærer sammesteds; 1816 Kirkesanger til Skouge Sogn; døde 1848.

Nr. 73. En meget udbredt Sang af Syngespillet „Fjeldeventyret“ (Chra 1824) af H. A. Bjerregaard. Forf. var født i Ringsaker 1792, tog 1815 juridisk Examen ved Norges Universitet, døde i Christiania 1842 som Assessor i Høiesteret. — Componisten af dette Syngespil, Waldemar Thrane, f. i Chra 1790, død sammesteds 1828 som Anfører ved Theatrets Orchester.

I Bjerregaards Digtninger (Chra 1847) findes følgende Oversættelse af Visen:

1.
Solen gaaer bag Aasen ned,
Skyggen lang sig drager;
Natten med sin stille Fred
Snart i Favn mig tager.
Kvæget i sin Hegn nu staaer,
Jeg til Sæterhuset gaaer.

2.
Hist i Dalen mørkt det er,
Dagens Lys der svinder;
Solen endnu dvæler her
Mellem Klippetinder;
Naar jeg hviler, ned den gaaer,
Snart den atter klart opstaaer.

— „Alles der lautern Wahrheit

Oplysninger om disse underjordiske Skabninger; 1695; Beretningen derom udkom gemäss.“
*) Vogler var født 1749; Begivenheden tildrog sig

Snart mit Dagværk fuldbragt er,
Rolig da jeg hviler,
Til paa Fjeldets Tinde her
Morgenrøden smiler.
Drømmen mig skal vise fro
Billed af min Ven saa tro.

74. Om Anledningen til denne bekjendte Vise fortælles flere afvigende fra hinanden i Enkeltheder, stemme overeens deri, som vogtede Kvæg, blev overfalden af nogle Røvere, men idet hun gjennem Luren sang nærværende Vise og derved hid. — Dette Instrument, som bruges af Hyrderne i Norge, to, med Birkebark sammenbundne, udhulede Stykker Træ, kaldte Raaber. — I Afzelius' „Svenska Folkets Sago-Häfder“, II. bestaaer en fortælles denne Begivenhed som foregaaet i Götaland eller og ligner Roveranføreren hedder „Thor i fjellet.“ *)

S. 74—76. En saadan Sang kaldes et „Kau“, af kaue, der udledes af Ku (K) og betyder: lokke, kalde med en vis hujende Lyd (s. Aasens Ordbog). „Kau“ svare til Schweizernes „Kuhreigen“ eller „Kuhreihen“.

77. En, hvad Texten angaaer, tilsvarende „Vallvisa“ fra Westergötland findes i R. Dybecks „Svenska vallvisor och hornlåtar med förändringar“, Stockh. 1846, S. 22:

norska ar
Mina getter gå i marka,
Gnaga barken af trä';
Gu' gi'e barken vore i dem
Och qvistarna me'!

80. Sidste Linie af Verset efter „Norske Univ.- og Skole Række, V., S. 302, Chra 1850.

82. Paa Køerne kaldes med „Kusaata“ eller „Kira (Kyr Ann.“, 2den Række, V., S. 302, Chra 1850.

83. Til Gederne siger man: „Kettsal, Kettsal!“ og til Faaren „A-tikk, A-tikk Saud!“ (Landstad, S. 800). — Texten til dette „Kiss Kira“ er rimeligviis den lange Række af Navne er rimeligviis er et Slægt, den Ære, som den norske Bonde sætter i at kunne forfølge sin Slægt tilbage i Tiden, da det kun er een Person, paa hv der kaldes „Dromlinge“ = Stamfaderen. Den af norsk Folkedigtning saa fortjente Forfatter er standses ved Gaarden Moe i Ringerige, og er siden 1853 Præst i Sigdal

Nr. 83.
1813 paa

1740;
stadigt

*) slg. Landstads

Voglers Fortælling falder formodentlig mellem 1793 og 99, da han har Ophold i Stockholm.
Landstads „Norske Folkeviser“, S. 796.

Nr. 84. Slg. Landstad, S. 797, 7, og S. 800, 12. Tilsvarende
Hyrdeviser paa Svensk i Dybecks „Vallvisor“, S. 26, og i Arwidssons
„Fornsanger“, III. S. 480.

Nr. 85. Et Sidestykke til foregaaende Vise, med samme Begyndelse
som den ovfr. anførte hos Landstad, S. 797, 7.

Nr. 96-97. Om der ere flere Vers til disse Melodier, veed jeg ikke,
men jeg troer det ikke; thi de faa Ord ere ligesom Hjertesuk, der give os
tilstrækkelig Kundskab om den Sindstemning, der fremkaldte dem.

Nr. 98-100. Smaa musikalske Genre-Billeder, der vidne om Folkets
Lune.

Nr. 101. Denne Sang hørte Klüwer af Ingrid Kongsvold paa
Dovreffeld. Den findes ogsaa i Geijers og Afzelius' „Svenska Folk-
Visor“, II. S. 141. — Melodiens 2den Node i 5te Takt var i den tid-
ligere Udg. g, efter Kilden; men dette er ganske vist en Trykfeil for fis.

Nr. 103. Slutningen af Visen er ikke tydelig. Mass faaer Kniven
i Livet, men døer ikke af det; siger derimod til Lass: „Du ska döye!“
hvormed Visen ender. Ved nu at lægge Eftertrykket paa „Du“ og antage,
at Mass reiser sig og stikker Lass, kan man jo nok faae Mening deri.
Simplere vilde det maaskee være at lægge den sidste Replik i Munden
paa Lass: „Du ska döye! sa'n Lass te 'o Masse“. Denne Læsemaade
finder ogsaa Medhold i en svensk Opskrift (s. „Filikromen“, VII. Nr. 24).

Nr. 104. I en tilsvarende jydsk Vise er det Manden, der leer.
Deri hedder det:

Aa Kjællingen sank, aa Poesen flød,
Aa aal hine Mjøl de blev te Grød.

Nr. 108. Mel. optegnet for Dahl 1816 af Musiklærer Roverud i
Christiania. — Denne ældgamle Vise er en europæisk Folkevise. For-
uden det danske Sidestykke, hvortil der er henviist, findes den paa Svensk
(s. „Filikromen“, IV. Nr. 11 og VII. Nr. 7), paa Tydsk (s. Erk og
Irmers „Die deutschen Volkslieder“, I. 2det Hefte, Nr. 16 og 51), paa
Polsk (s. Haupt og Schmalers „Volkslieder der Wenden“, I. S. 343);
slg. mine „Danske Folke-S. og Mel.“, S. 280 under Nr. 151.

Nr. 109. Paa Svensk i Dybecks „Runa“, 1ste H., Stockh. 1842
(slg. mine „Folke-S. og Mel.“, 1ste Udg., II. Nr. 5 under Litr. C), og i
„Filikromen“, VII. Nr. 8.

Nr. III og II2. Sidestykker staae i Arwidssons „Svenska Forn-
sanger“, III. S. 131 og 136. Til „Filikromen“ (VI. Nr. 1) er Nr. 111,
Text og Musik, „meddelad af Artisten Hr. J. F. Rosenstand“ — efter 1ste
Udg. af mine Folkesange. Paa samme Sted (V. Nr. 5), efter samme Med-
delelse og af samme Kilde findes optaget „De tre Salke“ (Nr. 151 a i den
nye Udg. af „Danske Folke-S. og Mel.“); slg. Anm. ovfr. til Nr. 36. og 41.

Nr. 116. Paa Dansk i „Danske Viser fra 1550—1750“, II. S. 97;
paa Svensk hos Arwidsson, III. S. 133. — Lignende Folkeviser, hvori
Dyrene maae overtage forskellige Roller ved Brylluppet, findes i
det Litthauiske, Lettiske og Wendiske; — s. L. J. Rhesas „Dainos baade i
Litthauische Volkslieder“, nyt Opl., Berlin 1843, S. 77 og 237; Herders
„Stimmen der Völker in Liedern“, Stuttgart u. Tübingen 1846, S. 113;
Haupt og Schmalers „Volkslieder der Wenden“, Grimma 1841—43,
I. Nr. 273.

Nr. 117. Paa Svensk hos Arwidsson, III. S. 472, optegnet i
Finland; paa Tydsk i Büschings og v. der Hagens „Sammlung Deut-
scher Volkslieder“, Berlin 1807, S. 156, og i flere tydske Samlinger.

Nr. 118. Forholdet i denne Vise er ikke klart, og det især derved,
at Omkvædet, der ikke — hvad Tilfældet er i saa mange Viser — an-
melder sig som en meningsløs Trallen, men slutter sig til Visens Indhold,
er saa forvansket, at den skjulte Mening ikke let lader sig fremdrage.
Navnlig har „Steffa Maure“ som Bjørn og „Kranselin“ som Ko vakt
Betæneligheder hos mig. Men ogsaa her har Hr. Bugge været min
trofaste Veileder og meddeelt mig sine Betragtninger over Visen.

Hr. Bugge antager „Steffa Maure“ for et Mands-Navn, hvilket
han finder bekræftet af en Optegnelse fra Vinje i Telemarken, der slutter
saaledes:

Reven han sprang ivi Myrar aa Mosar,
Steffa sprang etter paa sine [striputte] Hosar.

Ogsaa Sidestykket „Reven og Niels Fiskar“ (Landstad Nr. 86) under-
støtter denne Opfattelse. — „Bonden“ bliver da den Samme som „Steffa
Maure“.

Endvidere synges af Andre:

Nirininip, sagde Reven —

der maaskee kunde være et Udtryk for Rævens Snærren, og vilde være at
foretrække for det utydelige „Her lier uti Nip“.

Fremdeles hedder det i andre Optegnelser:

Steffa Maure bur seg i Rosenskinn. *)

Sluttelig har hiin Optegnelse fra Vinje, vel at mærke, i sidste Vers:

Men daa tapa 'n Sejer a Kanselin —

medens det i de foregaaende Vers hedder:

Men han vant Sejer a Kanselin.

Herefter bliver Stillingen denne: Medens
holder Ræven (Kanselin eller Kranselin) i Halen,

*) Kinn o: Bjergskraaning.

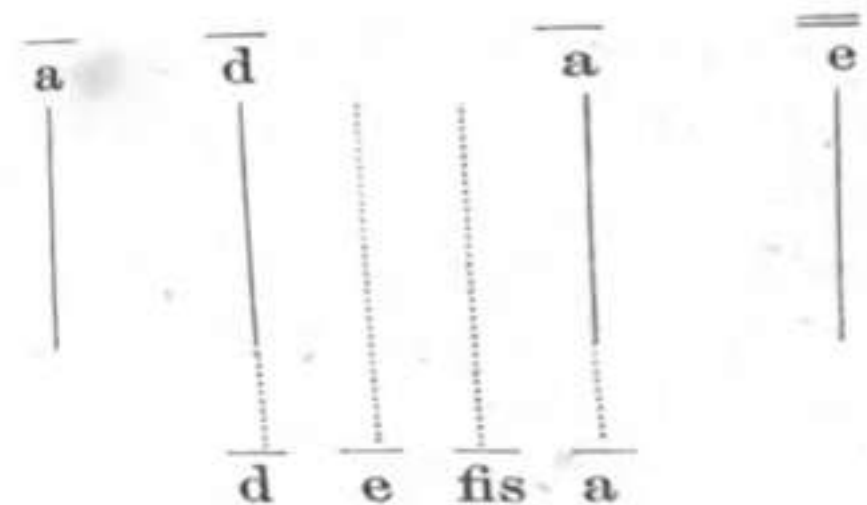
over ham, som han har faaet fat paa ham, søger Ræven at udhale Tiden ved at gjøre sit Testamente; — men „Rova slapp“, Ræven løber sin Vei, og Bonden „taber Seiren over Kanselin“.

Til Bondens „Vipp uti Tirumtapp“ har jeg ingen Nøgle.

Efter det Foranførte vilde Overskriften for Visen blive: Reven aa Bonden.

Nr. 120-31. I den efter det Svenske oversatte Fortælling af Frederika Bremer „Strid og Fred, eller nogle Scener i Norge“ (Kbh. 1841), findes følgende Beskrivelse af Hallingdansen: „Maaskee gives der ingen Dands, som mere end Hallingen udtaler den Folkecharakter, der opfandt den; som bedre afspeiler Nordboens Liv og Sind. Den begynder ligesom lavt nede ved Jorden med smaa, langsomme Trin og Bøininger af Arme og Been, i hvilke en stor Kraft ligesom skjødesløst leger. Det er noget Bjerneagtigt, Trevent, Keitet, Drømmende. Men det vaagner, det bliver Alvor. Da hævde den Dandsende og Dandsen sig og udvikle Kraftyttringer, ved hvilke Styrken og Behændigheden synes at lege med den træge Keitethed og beseire den. Den, der nylig syntes at være bunden til Jorden, springer op og tumler sig om i Luften, som havde han Vinger. Men efter en Deel halsbrækkende Bevægelser og Evolutioner, ved hvilke den uvante Tilskuere uvilkaarligt gyser, gjenvinder Dandsen pludselig sin første, rolige, sorgløse, noget tunge Charakter og ender, som den begyndte, sænket mod Jorden.“

Det nationale Instrument, hvorpaa der spilles til Dands, er Hardangerfelen. Jeg lærte at kjende dette Instruments Bygning, da en norsk Bonde, Ole Kettelson Stokland, i 1846 opholdt sig her i Kjøbenhavn. Han lod sig høre et Par Gange paa sin Fele, men vakte kun en svag Forestilling om, hvad „Møllerguten“ i Haukali eller Roulandstronne, Thorjer Augonsen, skal kunne lægge i sit Spil. Hardangerfelen er i Regelen meget mindre end den almindelige Violin, og er meget siirlig forarbejdet: Halsen ender sig i et forgyldt Løvehoved, eller med et Dyrehoved af egen Opfindelse; Gribebrættet og Skroget er malet og indlagt med Elfenbeen og Perlemoder. Hardangerfelens Stemning, sammenlignet med den almindelige Violins, viser efterfølgende Tegning: Bassen er stemt een Tone høiere, end sædvanlig, altsaa i a; de andre tre Strænge som paa vore Violiner. Under disse 4 Strænge (af hvilke d-Strængen er en med Sølvtraad ikke tæt overspunden Quart; den dybeste Stræng er saa tæt overspunden, som almindelig, men ikke fuldt af samme Tykkelse) ligge 4 meget tynde Staalstrænge, der gaae op under Gribebrættet til de fire for dem bestemte Skrue i Hovedstykket. De ere stemte i harmonisk Forhold til Overstrængene, i d, e, fis og a, og ligge (idetmindste paa Ole Stoklands Instrument) under de to mellemste Strænge:

Efter en anden Meddelelse anbringes Understrængene ogsaa lige Overstrængene, saaledes:

Overstrængene: \overline{a} \overline{d} \overline{a} \overline{e}
 Understrængene: \overline{d} \overline{e} \overline{fis} \overline{a}

under

Ved Strøgene paa Overstrængene bringes de harmonisk tilsvarende Understrænge til at sittede. Men da Felens Overstrænge ofte stemmes paa andre Maader, saa have Understrængene hellerikke altid den samme Stemning. Bemærkes, at Hardangerfelen i Regelen stemmes høiere, end den almindelige Violin, hvorfor ogsaa dens Overstrænge ere meget tynde. Ole Stokland stemte sin en Quart høiere, saa at den dybe Stræng klang som d; men maaskee var det, fordi Strængene paa hans Fele tilfældigviis vare

Nr. 120-121. Disse Dandse, der ere mig meddeelte som „Hallingdandse“, ere optegnede i Sillgjord, omtr. 1816, af Ørn, død som Rector i Skien. Den første Mel. staaer vel i Treleds-Takt, medens Toleds-Takten er karakteristisk for Hallingen; imidlertid haves ogsaa enkelte Exempler paa Hallingdandse i den ellers for Springdandsen egne Treleds-Takt (s. Linde har modtaget Nr. 123 som en Halling).
Nr. 129. Er rimeligviis en Melodie for „Langelegen“ (s. S. 156, ogsaa Nr. 63).

Anm. til Nr. 131-134 ere komponerede af en Virtuos paa „Hardangerfelen“, Malis er-Knud; saaledes kaldet, fordi han havde været i Krigstjenesten (Malis er istedetfor Militsen). Ved at omtale en Melodie af ham siger Forfatteren af „Strid og Fred“ (s. 1ste Spalte paa denne Side): „Det var en vilde Maliserknuds genialeste Compositioner. Var den digtet i Leiren af den frie, natlige Himmel, eller i — Slaveriet blandt vovsaaken, under den frie, natlige Himmel, eller i — Slaveriet blandt ved Biv Ingen veed det; men paa begge Steder har han fremtryllet Misdædere?“

Toner, der ikke, som hans eget urolige Liv, skulle forsvinde af Folkets Erindring.“

Nr. 132-156. I „Strid og Fred“ beskrives Springdansen, af Forfatterinden med et mindre almindeligt Navn kaldet Halling-Polsken, saaledes: „Den maler Nordboens høieste Livslyst; den er Bersærkerglæden i Dands. Sættet paa Kvindens Arm kaster Manden sig høit op i Luften, tager hende derpaa i sine Arme og springer om med hende i vilde Hvirvler; nu skilles de ad, nu slutte de sig atter sammen og hvirvle igjen om lige-

161

som i Overmaal af Liv og Lyst. Takten er bestemt, djerv, fuld af Liv. Det er en Dandseruus, i hvilken Mennesket for Øieblikket frigjør sig for hver Sorg, hver Smerte og Tryk. En Jernkrog var dreven i en af Sparrerne under Loftet, og den Dandser, som under Hallingpolskens [Springdandsens] Svingninger var istand til med sin Hæl at give Krogen et Slag, saa at den bøiedes, havde vundet Prisen som Dandser den Aften. Saadanne Spring høre egentlig hjemme i „Hallingen“ og kaldes „Halling-Kast“; men anbringes ogsaa i „Springdansen“ og i „Vosserull“ (Nr. 159).

INDHOL D.

	Nr.
Aa aldri æ' dæ verre te	111
Aa Bonden kjørde i Veaskog	109a
Aa eg ser paa deg	45
Aa Fanteguten gjik sig i grønnende Lund	53
Aa gaa du deg te Fjause	27b
Aa kjen'e du Kjell	105
Aa kjøre Vatn aa kjøre Ve	36
Aa koke mi Gryte, du veit mi Nø	97
Aa Ljaaen ligger i Enga	27c
Aa Mann' han skulle te Skauen engang	109b
Aa Ola, Ola! min eien Onge	32
Aa Reven han sto inn i Holo aa grov	118
Aa Ræven va' rau, aa lkodn va' snau	112
Aa Tosten tal' te Staven sin, han Tosten	104
Aa vi' du have meg te aa kvea	34
Aa vi' du være mi eia Gjente	35
Agnete hun stander paa Holmegaards Bro	8
Aldri fagar' Syn eg saa	42
Alf han er i Norgeland født	14
Bissam, bissam, Baadne	93
Broder spurgte Søster ad	17b
Broder talte til Søster sin	17c
Brureslaat	87-89
Dands fra Bergen	160
Den siste Laurdagkvellen	28
Den Ti du Astri saa mykje helt 'ta meg	70
Den Ti e va liten	43
Der boer en Jomfru i dette Land	23
Der ligger et Slot i Østerrige	20
De'rnte grett for rækti Kjær'st aa faa	71
De Røvere vilde stjæle gaae	13
Det var en Søndags Morgen	24
De va' tri Skalkar, som maka Raa	108
Du, som ene var min Trøst	39
Duva sette se paa Liljankvist	10
Dæ sat tri Kjeringar unde ein Stei	1
Ein Langeleiklaat	86
„En Feier“	157
En Jølstring	161
En Konge hersked i Østerdal	69a-b
Fa'ens Marsch	67
Fjeldbyggen agter paa Tiden	51
Gamall Kallen kom 'ti Stugu	64a-b
Go Kveld uti Hause	31

	Nr.
Go Kvel, mi Mari! hær æ' e	59
Guris Sang	62
Guten va' trøtt, Sommaardagen heit	120-131
Hallingdandse	101
Han Lage tente i Kongens Gaar	103
Han Mass aa'n Lasse dei gjingo paa	18
Han Ole tjente i Kongens Gaard	22
Harald var Kung Halfdans Son	6
[Havfrua dansa paa Tilje]	100
Heggje-Klukkelaatten	91
Heimat-Laaten	16
Herr Lovmand red sig under Ø	65a-b
Herr Sinclair drog over salten Hav	29
Hin Esta eg skulle te Sæterli	17a
Hott æ' dæ fyr ein Gangar graa	113
Husk op i Ring	83
Høstrune Sæter	37
Høyr du, Siri, Dotter mi	81
Høyre du, Mann	38
Ifjor gjætt e Gjeiten ti djupaste Dalo	84
I Hallingdal, i Hallingdal	2
Inn kom Harall Kungjen	96
I Olekjedn, i Olekinn	50a-b
I rykandes Uver aa fykande Vind	75
I Valdris, i Valdris der laater dom i	25
Jeg lagde mig saa silde	27a
Je seer dei ut for Gluggen	47
Je teente paa Kjølsta ifjor	30
Je veet ei lita Gjenta	72
Jæ sku au ha Løst t'aa gjifte mej	79
Kellabukk, Kellablakk	114a-b
Kjærringa mæ Staven	117b
Kleggen taala aat Flugu si	26
Krist give, jeg var der	11
Kungjen aa Knut liten dei sat ivi Bor	4
Kungjen han sto paa Høgelofts Svøl	82
Kusaata! — Kari aa Mari! statt op n	78
Lala, Sunev! Lala mej, lala	63
Langebergs Laatt'n aat Langleike	116
Langt i Auster i Kraakalund	52
Lensmannen hadd' ei graaskjimla Mær	7
Liti Kjersti ho va' seg so liti ei Brur	19
Liti Kjersti ho va' so vakker ei Møy	54a-c
Markje grønas, Snjogen braana	

Melodie for Luren	6
Melodie fra Bergen	11
Melodie fra Gudbrandsdalen	4
Melodie fra Holmestrand	69
Melodie fra Hurdalen	68
Melodie fra Sillersjord	33
Melodie fra Sætersdalen	44
Melodie til en Bryllupsvisse fra Læsje	80
Melodie til en gammel Sang	106
Melodie til en gammel Sang	55a-b
Melodie uden Text	119
Myllardottri dansar aa kve	110
Naar Gjenta bære blir femten Aar	107
No kom eg ta Fjella	90
Norsk Troldmusik	66
Nær eg vi' sitja einstas aa kvea	46
Nær Maidaagaa lokje	98
Olaf Thronson! Olaf Thronson	73
Ola Grumstulen hadde saa lang ei Brufær	76
Os ha gjort, kva gjeras skulle	132-156
Paa Tutla-Moen	57
Saa du nokke Kjærringa mi	9
Saa rodde me ut paa Seiegrunden	92
Saa tæge mi naa Glase fat	158
Sinclar's Marsch	74
Sjaa Sole paa Anaripigg	85
Slire-Klukkelaatten	99
Sola gjeng bak Aasen ne	117a
Sommerløv og Sale	102
Springdandse	77
Stusle Søndags Kvelden ingaang før me va'	94
Svein Normann han kjem seg riand i Gaar	95
Sætte deg paa Sullakrakk	95
„Thronhjemmeren“	159
Tiljeri, Tove	
Tim, tim tala, Maara ska vi fara	
Tommes-Klukkelaatten	
Tordyveln sit unde Stoguvegg	
Truls han tent' seg i Kongens Gaar	
Vaare Gjeiter gaar i Skogen	
Vesle Guttemonken Baane	
Vesle Peter! ropte Mamma	
„Vosserull“	

RETTELSER OG TILLÆG.

Til 1ste Bind.

Pag. X, 8de Lin. ndfr.: Nr. 196 l. Nr. 19 b.
 Nr. 13. De første 4 Takter kunne ogsaa spilles saaledes:

Nr. 23, tilføies: (Sjællandsk Vise.) I 6te Syst., 3die T., sættes ogsaa en Bue mellem de 2 sidste H'er.

Pag. 74, nederst, læs: S. Anmærkingen 9) til Nr. 27 b.

Nr. 31. I „Norske Universitets- og Skole-Annaler“, 1850, findes to norske Versjoner af denne Vise, den ene meddeelt af J. Moe (Pag. 287), den anden af Lindeman (Pag. 496).

- 42. I Fortegningen er glemt \flat for e; i 2den og 3die Takt sættes \flat for e.

- 43, 3die Syst., 3die T., saaledes:

- 49 er sikkert en anden Mel. til Nr. 87.

Pag. 109, 20de V.: Blak er, efter P. Syv, en stor Steen. Maaskee skal Billedet betyde, at Sorgen var saa stor, „at selv Stene maatte røres derved“.

Nr. 53 b, 5te Syst., næstsidste T.: mellem de sidste 2 g'er sættes en Bue.

- 59 a, 3die - 6te Takt: es l. d.
- 61, 16de Vers: Citationstegnet udslettes.
- 62, 24de - : aag' l. aag,

- 63, 3die Syst., 3die T., saaledes:

- 77. I „Norske Univ. og Skole-Ann.“, 1850, S. 491, staaer en tilsvarende, meget fuldstændigere norsk Vise fra Valders, opt. af Lindeman.

- 95, tilføies: (Mel. fra Slagelse-Egnen.)

Nr. 105. Hertil et svensk Sidestykke i Ståhls „Filikromen“, V. Nr. 7, meget bedre og mere sammenhængende end den danske Vise.

- 105 d. 3die Takt forandres saaledes:

- 107. 9de Vers bør vist hedde:

Kun nödde vil vi miste vort unge Liv,
 Men nödder vil vi være Skovröveres Viv.

- 114, næstsidste Takt i Bassen: istedetfor g l. fis.

- 128. En fri, dansk Bearbejdelse af denne Vise findes mellem Nyerups efterladte Papirer paa Universitets-Bibliotheket. Den er „Trykt i dette Aar“ a: rime-

- 130 b. Flere Vers paa Svensk i „Filikromen“, VII. Nr. 10; Mel. næsten den samme og optegnet i Skaane.

- 135. Efter det i Visen liggende Motiv har Sv. Grundtvig skrevet nedenstaaende Text, der vist vil være Mange kjærkommen. De 3 sidste Linier synges paa 2den Deel af Melodien uden Gjentakelse.

Stævnet.

1.

Det haver saa nyligen regnet,
 Og de Træer de dryppe endnu,
 Hvasse Vind, Tjørnen stind har dig saaret,
 De har revet din Kaabe itu.
 „Men trods Regn og trods Blæst
 Og trods Storm af Nordvest
 Stander jeg dig dog alletider næst.“

2.

Jeg kan see paa de Øine saa klare,
 At du haver for nyligen grædt;

21.

Regn paa Kind, Sorg i Sind, hvasse Tjerne
I dit Hjerte saa lyst og saa let!

„Hver min Taare paa Kind,
Som hver Fryd i mit Sind,
Haver du jo alene udi Vold.“

3.

For din Fod ved hvert Fjed vil jeg sprede
Hver en Blomst, hvert et duftende Blad;
Hver en Fugl fra sit Skjul vil jeg kalde,
De skal kvæde og kviddre dig glad.

„Lad dem blomstre i Ly,
Lad dem svæve ved Sky!
De kan ei faae min Angest til at flye.“

4.

Nu imorgen, naar Solen staaer høiest,
For din Moder jeg stedes med Bøn,
Mæler blidt, spørger frit: Kjære Moder,
Maa jeg være din trofaste Søn?

„See, det lysner i Sky,
Hør, det ringer fra By!
Du er min, som for evig jeg er din.“

- Nr. 143. En denne meget lignende Mel. synges i Hitterdalen (s. Lindemans „Eldre og nyere norske Fjeldmelodier“, Nr. 313).
- 149. Sv. Grundtvig har meddeelt mig nedenstaaende Text til denne Melodic. Den er optegnet af Student N. Chr. Christensen i Vendsyssel.

1.

I Verden er ikkun Falskhed og Svig,
Det haver jeg ofte befunden,
Den findes hos Fattig saavel som hos Rig;
Men hvor skal man Troskaben finde?

2.

Ja, Æblet hænger aldrig saa høit udi Træ,
Det engang til Jorden monne falde;
Men naar man har en fuldtro Ven,
Den bør man at elske for Alle.

3.

Jeg havde mig engang en kjæreste Ven,
Til hannem staaer al min Begjære,
I Ord og i Tale da var han mig huld,
Hans Mening en falsk monne være.

4.

Ja havde hans Hjerte nu været som hans Ord,
Som hans Ord det gav sig tilkjende,
Da var der slet Ingen paa denne Jord,
Mit Hjerte fra hannem skuld' vende.

5.

Ja Klaffernes Mund de gik sammen i Raad,
De vilde vort Venskab adskille;
Men Gud han er den høieste Raad,
Det gaar alt efter hans Ville.

6.

Der er ingen Fugle, der flyver saa høit,
Som Falken alt med hendes Unger;
Der er ingen Snarer, der skærer saa drøit,
Som falske Menneskers Tunger.

7.

Og nu er jeg som et eenligt Træ,
Der stander paa vildeste Hede,
Langt ude fra By, fra Ly og fra Læ,
Som paa blæser Stormen den vrede.

8.

Og nu er jeg som en eenlig Fugl,
Der sidder paa vildeste Kviste,
Den sidder og sørger og græmmer sig der,
For Magen sin haver den mistet.

9.

Og nu er jeg som en liden Smaafisk,
Der ligger paa Havsens Bunde,
Naar alle Smaafiske gaar sammen i Leg,
Da ligger mit Hjerte bundet.

10.

Ak, lønlige Sorg, hvi er du saa haard,
Hvi er du saa tung at bære?
Den haver gjort mig Sorrig saa stor,
Som før min Glæde monne være.

- Nr. 151. I „Filikromen“ (V. Nr. 15) findes denne Vise ord- og noderet aftrykt i 1ste Udg. af mine Folkesange. Imidlertid er den dertil „meddelad af J. F. Rosenstand.“
- 165 - „Mester Daniels Have antages at have ligget paa Christianshavn; det vel ogsaa kan have været „forrige Capitaine Daniels Gaard“ Kongensgade, indrettet til en Gjestgivergaard, hvortil en smuk Hav ifølge Aviserne, 1741 blev bortsolgt.“ (Werlauffs „Antegnelser til Lystspil“, 1858, S. 271.)
Pag. 249: 1ste Linien over 2det Vers skal staae ligeunder Overskriften.
- 271: 1ste Spalte, under Nr. 132: meddeelt 1849 l. meddeelt 1859.
- 275: Anmærk. til Nr. 26, 2den Lin.: kan l. kunde.
- 277: 1ste Spalte, Lin. 8: Kilde l. Kilder.
- 278: Anmærk. til Nr. 57, sidste Lin.: Julevisen l. Julereisen.
- 280: Anmærk. til Nr. 152 a, 5te Lin.: l. Texten, som er egen for den
- 281: Anmærk. til Nr. 203: fra ham modtagne l. af ham mig tilse
I Rettelserne: Pag. 122 l. Pag. 121.

Nr. 2, 9de Takt, 5te System: Buen skal staa mellem de 2 første Noder i 2den Stemme.

Pag. 3, Vers 16: Guten snedde forklares rigtigere ved den raske Gut.

Nr. 6, 2den Takt: foran G i Bassen sættes \sharp

7, 5te Takt: ogsaa en Bue mellem 2det og 3die f.

17 a. (Mel. l. fra Søndfjord i Bergens Stift.)

17 b, 2det Vers: voxen l. mandvoxen.

26, 2den og 3die Accord saaledes:

33, 3die, 5te og 7de Textlinie: sprekkjer l. sprekker.

Pag. 42, Anmærk. 6): (hæv ein) l. (heve han).

43, — 1): undseelig l. pyntelig.

Nr. 37: (Texten fra Søndhordland i Bergens Stift; Mel. fra Aker ved Christiania.)

37, Anmærk. 3): ringe Vid l. stakkels lille Væsen.

40, 3die Takt: \sharp sættes for e og udslettes foran g.

42, 2det Vers: Hur l. Hor.

44, Anmærk. 5): skinne o: oprinde.

Pag. 53, 3die Vers: Mari l. Marit.

56, Anmærk. 3): ljona bet. vel i Alm. lyne; men i den Søndhordlandske Dialekt kan Ordet have Betydningen larme (Aasens Ordbog).

61, 4de Vers: Kelve l. Kalve.

68, 10de - : Commaet efter Ljoren udslettes.

Pag. 72, Anmærk. 10): Sæta bet. en liden Flade imellem bratte Bakker.

73, under Mel.: blomstrat l. blomstraat.

74, Anmærk. 5): har du Bud paa (Grund til) l. behøver du (har du nødig).

Nr. 63, 5te Takt: under det 2det e i Disc. tilføies cis.

68: mellem de 2 første a'er i Disc. sættes en Bue.

70, 6te Vers: Falsker l. Falskar.

74, Anmærk. 2): dængede (slog) l. dænge (slaae).

79, i Anmærk. tilføies: 3) Dokka o: Dukken. 4) Nykla o: Gjeden med Halslæppen (Læp o: det nedhængende Kjød ved Kjøbebenene). 5) Storspenna o: Gjeden med de store Patter.

82, 3die Syst.: mellem 1ste og 2den Takt og mellem 3die og 4de Takt sættes Buer.

Pag. 97, 8de Syst., 1ste Takt: f rettes til d.

Nr. 84, tilføies: (Fra Lardal i Telemarken.)

95, under Mel.: Fisk l. Flesk.

96, Anmærk. 1): borte udslettes.

Pag. 111, 1ste og 6te—8de Vers: Seer l. Sije.

118, 4de Vers: salta l. sala.

Nr. 112, 3die Textl.: tykttes den l. tyktes, den.

— : sat skulde paa norsk Almuemaal hedde sett.

— 6te Vers: ahögg i l. ahöggi.

Pag. 121, 1ste og 3die Textl.: kjina l. kjinna.

122, 9de Vers. Kure bruges om Fuglene, naar de sætte sig til Ro med Hovedet under Vingen. Hos os siges: Hønen kurer o: ligger stille med Kyllingerne under sig.

123, 12te Vers: Han l. Hanin.

— 35te - Gud lat dei aldre Dagjen trivast o: Gud lad dem aldrig nogen Dag trives. En i Spøg brugelig Maade at lykønske de Nyttige.

152, 2den Spalte, 2den Lin.: hos l. for.